

MỤC LỤC

Chúc Mừng Năm Mới	9
<i>KThanh (80-83)</i>	
Thần Rắn Chúc Xuân	10
<i>TTBH_ K10</i>	
Sắc màu mùa xuân	11
<i>Mắt Nâu K4</i>	
Tết đến.....	12
<i>Ánh Nga K2</i>	
Chút nắng mùa xuân	15
<i>GOT2 (Hùng Võ K5)</i>	
Cớ Gì	18
<i>Vân Du (K.7)</i>	
Thơ vui ngày Tết	19
<i>Trần Ngọc Anh K.8</i>	
Có những mùa Xuân	20
<i>Lý Bình K5</i>	
Ba bài thơ Đường luật.....	26
<i>Võ Phá</i>	
Thơ Ráp mừng Sinh nhật.....	31
<i>Nhiều tác giả</i>	

Không thể nào quên-----	64
<i>Ngô Ngọc Khanh</i>	
Ngôi trường xưa -----	69
<i>Nguyễn Tam Phu Nhân</i>	
Trung học Thủ Đức năm Trường-----	70
<i>Hồng Nhung K4</i>	
Tuổi của Trường -----	72
<i>LeLan K7</i>	
Tâm sự đôi lời-----	73
<i>Trần Ngọc Dương</i>	
Trường xưa ơi -----	75
<i>Lâm Thị Phương Lan K8</i>	
Những kỷ niệm khó quên -----	77
<i>Trần Minh Đức</i>	
Thủ Đức ! Một lần về lại-----	81
<i>Kim Dung K9</i>	
Bốn mươi năm ngày rời trường -----	83
<i>Cao Nguyễn Linh Miên K4</i>	
Tháng năm học trò -----	85
<i>Lương Hồng Diệp k3</i>	
Năm mươi năm-Một ngôi trường -----	94
<i>Cao Tử Muội K4</i>	
Ngày đó-Bây giờ 50 năm-----	95
<i>Tử Muội K4</i>	

Kỷ niệm 40 năm rời trường -----	96
<i>Vũ Thị Chinh K4</i>	
Năm mươi năm nhìn lại -----	98
<i>Ngô Thị Bích Liên K1</i>	
Trường xưa -----	103
<i>Lý Bình K5</i>	
Năm mươi năm-Một ngôi trường -----	108
<i>Cao Nguyễn Linh Miên K4</i>	
Kỷ niệm yêu dấu -----	113
<i>Diệu Hòa K6</i>	
Những cánh chim về tổ -----	117
<i>Kim Hường K4</i>	
Một kỷ niệm 50 năm trước -----	124
<i>Từ Ngữ Cuối K1</i>	
Ngây thơ -----	131
<i>Viên Thu</i>	
Thời gian --- -----	132
<i>Quang Tuấn</i>	
Tuyệt vời Lục bát -----	134
<i>Quang Tuấn</i>	
Thi sĩ -----	136
<i>Quang Tuấn</i>	
Chiều thu góc phố San Francisco -----	138
<i>Lê Tấn Tài</i>	

Về ngày họp mặt-----	142
<i>Ngô Đình Châu K2</i>	
Cám ơn chị-----	161
<i>LeLan_K7</i>	
Ngẫu hứng đôi vần -----	164
<i>Trần Mỹ Lệ K2</i>	
Năm lớp sáu -----	167
<i>TTBH K10</i>	
Cô giáo em -----	169
<i>A.Nguyệt Hồ K7</i>	
Tôi làm gia sư -----	170
<i>Lê Văn Hùng _K4</i>	
Điều tôi mong chia sẻ-- -----	174
<i>Tỷ Muội K4</i>	
Một người bạn thân – Một số phận -----	178
<i>Kim Dung K9</i>	
Đón Xuân này- Nhớ Xuân xưa-----	182
<i>TTBH K10</i>	
Hai bà Trưng -----	186
<i>TTBH K10(ST)</i>	
Tâm sự Huyền Trân -----	188
<i>TTBH K10</i>	
Nguyệt Lão -----	190
<i>Võ Phá</i>	
Về Đặc San 2012 -----	192
<i>Ngô Đình Châu K2</i>	

Những tờ lịch -----	199
<i>Hồng Nhung K4</i>	
Linh Ảo-----	203
<i>LeLan_K7</i>	
Một chuyến đi--- -----	206
<i>Lê Biểu Tuân K10</i>	
Hạt Ngọc Đào Viên -----	209
<i>Lê Biểu Tuân K10</i>	
Dĩ vãng xót xa -----	215
<i>Tắc kè</i>	
Cánh diều tuổi dại -----	218
<i>Vô Chiêu K1</i>	
Để nhớ, để quên !- -----	220
<i>Hồng Nhung K4</i>	
Còn gì ?-----	222
<i>SMT132 _K7</i>	
Nhìn lại-----	223
<i>Thuận Khanh K4</i>	
Houston Luận Kiếm -----	229
<i>Vô Chiêu K1</i>	
Tạp ghi -----	237
<i>Dũng Ba Hoa</i>	
Thơ cho áo trắng -----	239
<i>Cát Kim K7</i>	

Mùa hoa trắng --	243
<i>VCH_K1</i>	
Có những điều kỳ diệu.....	244
<i>Lam Thảo K4</i>	
Ngày xưa tôi mơ	244
<i>Linh Miên K4</i>	
Trường xưa tình cũ.....	246
<i>TTBH K10</i>	
Thầy tôi	250
<i>Vinh Tuy K6</i>	
Những ô cửa xanh	251
<i>Kim Dung K6</i>	
Nhớ Tết quê nhà	254
<i>TTBH K10</i>	
Hậu duệ khóa mười	256
<i>TTBH K10</i>	
Bình An	258
<i>Diệu Hòa K6</i>	
Cười chút chơi	261
<i>VCH K1</i>	
Để trả lời một câu hỏi	263
<i>Cát Kim K7</i>	
Một câu chuyện cảm động	266
<i>Vũ Thị Chinh K4 (ST)</i>	

Lời Thầy theo em suốt cả cuộc đời -----	269
<i>Vũ Thị Chinh K4</i>	
Thầy tôi -----	271
<i>Trần Thị Bích Nga -K9</i>	
Một email năm 2010 -----	277
<i>Kim Hường K4</i>	
Những người vắc nga voi -----	279
<i>Ngô Định Châu _K2</i>	
Thư gửi bạn -----	283
<i>LHD K3</i>	
Chung một niềm vui -----	286
<i>TTBH K10</i>	
Nhớ ngày nào -----	288
<i>Kim Dung K9</i>	
Mưa trên Poncho -----	291
<i>Hoàng Diệp K5</i>	
Nhớ một mùa xuân -----	292
<i>Hoàng Diệp K5</i>	
Về quê ngoại -----	293
<i>TTBH (viết thay)</i>	
Sư tử không ăn cỏ -----	295
<i>Ngô Định Châu K2</i>	
Thầy và trò -----	299
<i>Thuận Khanh K4</i>	

Sinh nhật hai thầy.....	302
<i>Kim Hường K4</i>	
Chuyện ma có thật.....	305
<i>Trước Trong K4</i>	
Đêm tao ngộ	310
<i>Mỹ Lệ K2</i>	
Tản mạn một chuyến đi	312
<i>Hồ Văn Trai</i>	
Một thế giới kỳ ảo.....	322
<i>Hồng Nhung K4</i>	
Viết về thầy cô và bạn bè	329
<i>Kim Dung K6</i>	
Những giấc mơ tuổi thơ	334
<i>Kim Dung K6</i>	

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

KThanh(80-83)

XUÂN đến để lòng người nôn nao.

NHẪU nụ cười tươi thắm trao đời,

PHƯỚC báu chăm giữ, nhớ gấn tạo,

LỘC khảm khá nhiều, hãy sẻ chia.

THO vững muôn đời, rộn tiếng thom.

BÌNH thường lẽ đời, sau xin nhớ.

AN kiếp nhân sinh....oi không dài..

THẦN RẪN

CHỮC XUÂN

Trần thị Bích Hợp.K.10.

Cuối năm Rồng vẫy đuôi chào

THẦN RẪN uốn éo, vươn cổ cao..." khè" rằng:

Nay 2013 em làm CHỦ XỊ

NĂM QUÝ TỶ KÍNH CHÚC THẦY - CÔ

Trung- Học Thủ- Đức cùng Hoàng- Đạo

Nguyễn- Hữu- Huân và CỤU HỌC - SINH:

MẠNH- KHỎE, THỊNH- VƯỢNG, AN- BÌNH

Nổi vòng tay lớn KẾT TÌNH 51 NĂM.

Xuân 2013 kính chúc .

SẮC MÀU MÙA XUÂN

*Rạo rức sắc màu xuân tới đây
Thiên nhiên muôn thúở khéo an bày
Không ong cũng bướm vờn hoa thắm
Nhụy chẳng còn phong đầu lảm thay!
Giao thừa sum họp em bên chị
Trừ tịch tiễn đưa bao đấng cay
Quê hương ấm áp tình nhân ái
Đón Tết mừng nhau ta ngất say!*

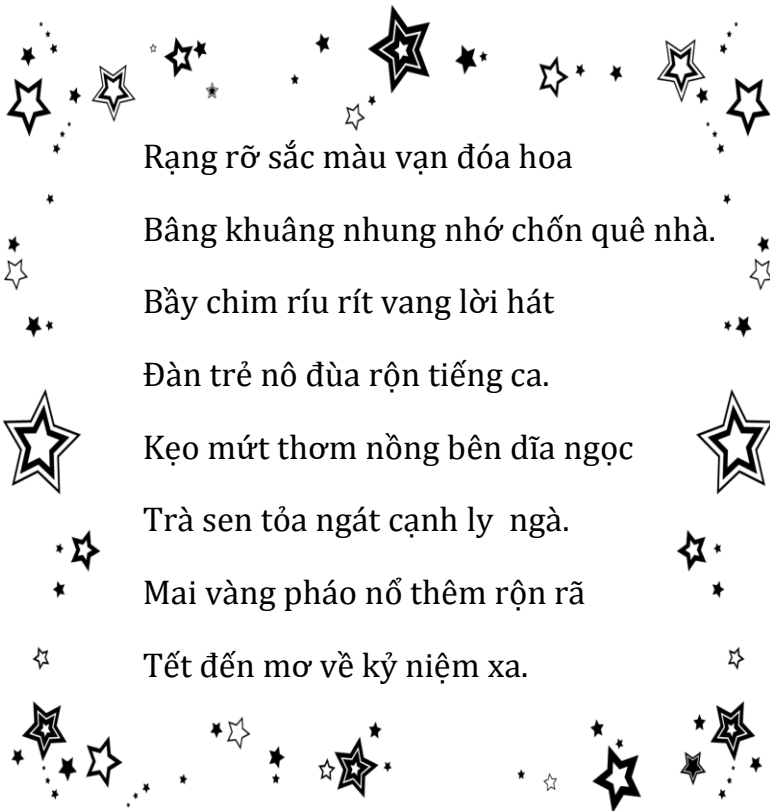
Mắt Nâu (K 4)

TẾT ĐẾN

Ánh Nga k2

Cung Chúc Tân Xuân đến khắp nhà
Người người rạng rỡ tựa muôn hoa.
Lộc tài thỏa nguyện luôn may mắn
Sự nghiệp hanh thông mãi tiến xa.
Dân chúng thái bình mừng nắng mới
Nước nhà thịnh vượng hưởng an hòa.
Giao thừa pháo nổ vang đường phố
Vận xấu năm rồi trôi cũng qua.

Rạng rỡ sắc màu vạn đóa hoa

Bâng khuâng nhung nhớ chốn quê nhà.

Bầy chim ríu rít vang lời hát

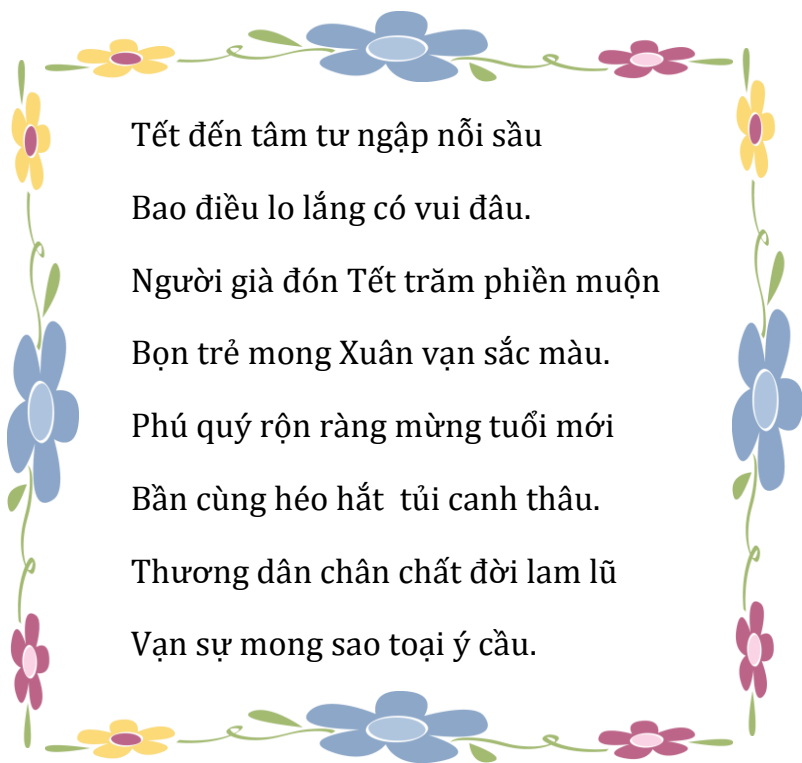
Đàn trẻ nô đùa rộn tiếng ca.

Kẹo mút thơm nồng bên đĩa ngọc

Trà sen tỏa ngát cạnh ly nga.

Mai vàng pháo nổ thêm rộn rã

Tết đến mơ về kỷ niệm xa.

Tết đến tâm tư ngậm nỗi sầu

Bao điều lo lắng có vui đâu.

Người già đón Tết trăm phiền muộn

Bọn trẻ mong Xuân vạn sắc màu.

Phú quý rộn ràng mừng tuổi mới

Bần cùng héo hắt tủi canh trâu.

Thương dân chân chất đời lam lũ

Vạn sự mong sao toại ý cầu.

CHÚT NẮNG MÙA XUÂN

GOT2 (Hung Vo K5)

Cánh chim thiên di lạc loài từ một nơi xa xôi đến đây dừng lại nơi này. Một vùng có bốn mùa rõ rệt. Nhưng lại trái nghịch thời gian bởi mùa đông lại đặng đặng kéo dài hơn bốn tháng, ngắn dài không rõ ràng nên không thể nào chuẩn bị tư thế đón nhận phù hợp. Chỉ biết đôi khi tuyết đến sớm hơn dự tính, rồi kéo dài cho đến khi người Á châu lục tục đón Tết Âm lịch trong cái lạnh tháng giá của đông chí. Tết là mùa Xuân, cây cối đâm chồi nảy lộc, nhưng Tết nơi này thật buồn khi nhìn ra ngoài tuyết ngập trắng trời, hàng cây đen thẫm khẳng khiu trụi khoát lên mình chiếc áo tuyết trắng như nàng công chúa Bạch tuyết đông đánh chưa chịu đưa tay cho chàng Hoàng tử đón về cung. Là vậy, biết làm sao, mùa xuân của những người xa quê hương không đồng vị cùng người bản xứ, không có cùng một cung bậc thiêng liêng, ngôn ngữ và nhất là :hồn dân tộc.

Giữa phố mùa Xuân sao nghe lạnh
Tết đến nơi đây tuyết trắng trời
Ta nghe sương khói hồn huyền thoại

Ôm dáng em gầy sườn tuyết rơi

Mòng một Tết đứng từ trong chánh điện của chùa nhìn ra sân .Tuyết ngập trắng xóa.Lòng thương pho tượng Bồ tát Di lặc được huynh đệ di chuyển từ trong kho chứa đồ ra phía trước điện thờ sau cổng tam quan được trang trí hai hàng cờ ngũ sắc chuẩn bị cho Tết.Những người Phật tử co ro trong chiếc áo tràng lam rồi phía ngoài là áo chống lạnh đủ màu mà vẫn thấy lạnh.Nhưng ầm áp là gặp nhau ai cũng chấp tay thành hình búp sen xá chào nhau ngày đầu năm ,kèm theo là nụ cười hoan hỉ trong veo gửi đến cho nhau trong năm mới.Chợt nghĩ :búp sen nở rạng rỡ trong mùa đông tuyết trắng,trong lạnh lẽo lại tìm thấy cái ầm áp của hồn dân tộc thiêng liêng ,cho dù không gian và thời gian có biến đổi.Riêng tôi,cái hồn Tết ấy vẫn còn ẩn nhẫn nằm đâu đó trong góc khuất của sự khổ đau,thường khởi dậy trong tâm thức hằng năm của người con xa xứ,nó dần trải,dần dặt và não phiền dài theo cuộc sống.Vẫn biết tướng do tâm sanh,cảnh tùy tâm hiện.Nhưng thực tướng duyên sinh tâm thức nhớ về quá khứ một nơi đang trang nghiêm đón chờ cái tết với đầy đủ hồn thiêng sông núi mà nghe tủi hờn chợt dâng trong lòng như sóng.

Ai gọi tuyết về như điểm sương

Sắc trời bung nở cảnh vãn vương

Trăm năm số kiếp còn phiêu lãng

Vỡ mảnh tâm quê nhớ mỗi mòn

Ai thấy được cái hồn dân tộc ?Bởi vì nó không có màu sắc ,hình tướng.Tự tâm,tất cả thức uẩn đều không có nguồn gốc,không có điểm bắt đầu và không có nơi kết thúc.Nó là rỗng không,tĩnh lặng.Là bát nhã nằm trong vạn pháp,nó không cố định mà chuyển dịch không lúc nào dừng.Thiền sư Long thọ trong Đại trí độ luận,bộ trung quán phẩm Duyên sinh viết rằng :Chư pháp bất tự sanh,diệt bất tùng tha sanh.Bất cộng bất vô sanh,thị cố vô sanh .

(Tạm nghĩa :Các pháp không tự sanh,cũng không từ cái khác sanh.Không cộng sanh cũng không phải không sanh.Cho nên biết đó là vô sanh.) Đây là tư tưởng bát nhã chân không được xiển dương sâu rộng và mạnh mẽ nhất.

Em áo mộng buông giữa trời tuyết giá

Gió vội về làm cho tóc bay bay

Đâu ai biết vô tình bờ tim lạnh

Nụ hôn xưa _ Hương tưởng đã không còn

Tất cả pháp đều chờ duyên. Rời khỏi duyên thì tất cả vạn pháp đều như như, trở về ngay bản thể của chính nó. Gió là duyên sinh ra sóng, gió dừng thì sóng lặng và bản thể sẽ trở lại là nước. Một niệm khởi lên vạn pháp thành. Một niệm giác của tánh khởi thì khổ đau dừng bật, phiền não đoạn diệt. Nhưng hỏi trong cuộc đời này mấy ai thoát khỏi khổ đau, phiền trược. Tất cả những thứ ấy lại là chất liệu làm phù sa bồi đắp cho tâm hồn mình cầu tìm một nỗ lực thúc đẩy ý chí vươn lên, là nguồn nước tưới tẩm khả năng tích cực hành trì tín tâm nơi bản thân trên con đường đi tìm giải thoát. Nếu tịnh hóa được thân tâm, an trụ ngay trong khổ đau thì phiền não sẽ hóa thành niềm an lạc giúp tâm trường dưỡng tánh bồ đề, cầu đạo bất sanh bất diệt, giải thoát hoàn toàn rốt ráo.

Cánh chim lạc trên đường tìm tổ lạ

Cất tiếng kêu gọi ấm áp nơi nào

Người viễn khách xếp cuộc đời lại hỏi

Ngày tháng nào ngồi đếm giọt hanh hao

Buông hương mật em ra đi từ thuở

Mây đang trôi hỏi phương hướng nơi nào

Aó sồn bầu vô thường băng khuâng gọi

Bến tử sinh nào ai biết về đâu.

Thơ vui về Tết

Có gì...

Vân Du (k7)

Có gì tết đến mới ăn
Thịt kho ,dưa giá, kiệu hành ,bánh chưng
Có gì tết đến mới làm
Dọn nhà, rửa cửa, giặt màn, giặt chăn...
Có gì mà phải cần nhân
Chợ đông, đường chật, chen chân chẳng vào
Người ta mua sắm ào ào
Kê khuôn, người vác, kê vào, người ra...
Ừ, thì tại tết thôi mà!
Mỗi năm chỉ một, kêu ca nỗi gì?

Có gì tết phải cụng ly
Chúc mừng năm mới, lì xì lấy hên
Lại còn nội ngoại hai bên
Phải thăm cho đủ, chớ quên bên nào
Tết làm bận rộn xiết bao
Nhưng không có tết làm sao xuân về
Em ơi đừng có ủ ê
Cực ba ngày tết chẳng hề gì đâu
Cũng xin em chớ càu nhàu
Tết về là để bắt đầu vào xuân...

THƠ VUI NGÀY TẾT

Trần Ngọc Anh K.8

Thăm thoát đã là xuân
Cũng nụ vàng hoa tím
Cũng bánh mút đầy mâm
Cũng thịt kho dưa hành

Chiều cúng rước ông bà
Cả nhà cùng vái lạy
Các cụ về bên ấy
Thấy con cháu thêm vui

Ngày mồng một xuất hành
Vật trụi hết lộc xanh
Hết lộc rồi đến lá
Cầu được gặp điều lành

Ngày mồng hai đi viếng
Khắp bạn xa, bạn gần
Rượu vài ly lâng lâng
Thêm cảm hứng ngày xuân

Ngày mồng ba tết Thầy
Tết Thầy rồi tết Cô
Bước sang một năm mới
Nhiều niềm vui phơi phới!

Ngày mồng bốn chơi xa
Đèo theo hết cả nhà
Chuẩn bị thật nhiều quà
Tặng cho bà con xa

Ngày mồng năm vui hơn
Mua vài tờ vé số
Biết đâu trúng một vó
Để lấy hên đầu năm

Mùng sáu đi cúng chùa
Vái sư rồi cầu Phật
Mong cả năm gặp hên
Phát tài luôn cũng nên

Mùng bảy nấu nồi chè
Làm lễ cúng hạ nêu
Chờ mười hai tháng nữa
Minh cùng nhau đón xuân

CÓ NHỮNG MÙA XUÂN

lybinh

Nắng tháng chạp làm bật dậy mầm cỏ non,gió quện theo mùi đất phù sa ven sông,lan tỏa quần quýt bước chân người,thêm bồi hồi xúc động tâm hồn kẻ xa quê vừa về tới bến đò ngang.Con sông uốn cong mềm mại vươn xa về phía thượng nguồn nhìn mát mắt,ngọn gió chường cứ hây hây trên mặt sông làm lăn tăn những con sóng nhỏ,làn gió phảng phất hơi nước tạo một cảm giác thật dễ chịu trong một không gian vừa chớm xuân.

Cũng như mọi năm,tôi lại trở về quê với một tâm trạng háo hức để chờ tết nguyên đán.Ai cũng nói với nhau là ăn tết và có lẽ vì thế mà hằng năm tôi muốn về đây ăn tết cùng với những người

dân quê chất phác,cần cù một nắng hai sương.Nghĩ cũng đúng,họ ra đồng lúc trời còn sương mờ khắp lối đi,khi trở về thì mặt trời đã khuất dưới chân trời xa và hơi sương chiều đã bắt đầu rơi xuống trên từng khóm tre ven con đường làng. Với cách nhìn nào đó thì người ta cho rằng họ sống quá đời vất vả,cực nhọc.Nhưng chính bản thân họ không nghĩ điều đó vì cách sống đã thành một tập quán lâu đời từ đời ông đến đời cha và hôm nay họ vẫn làm những điều như thế.Họ chỉ nghĩ rằng đó là điều đương nhiên và họ luôn hạnh phúc với những gì mình đang có.

Mỗi năm vào mỗi độ gần tết là tôi nhớ quê nhiều nhất.Nhớ những con nước tràn bờ trong những ngày rằm,ngày ba mươi mồng một.Nhớ chợ tết tấp nập từ trên bãi chợ cho đến bên sông đầy ghe xuồng cập bến,người đi mua hàng,người chở hàng hóa ra bán.Đặc trưng trong những mặt hàng ngày tết có rất nhiều màu đỏ như giấy đỏ để bà con cất dán lên cột nhà,lên những quả trái cây cúng trên bàn thờ.Màu đỏ từ những thẻ nhang thơm,câu đối được viết sẵn cho đến những gói bánh mứt,những hộp trà sen và còn có những gói hạt dưa đỏ thắm dành cho ba ngày tết.

Tôi không còn cha mẹ,những người thân ở đây là những bà con xa nhưng từ lâu chúng tôi sống gần nhau nên xem như người một nhà.Bước lên bến đò ngang,lòng tôi rộn lên một niềm vui mà không biết phải nói sao để cho người khác có thể chia sẻ những cảm xúc của mình,chỉ thấy trong tôi có một cảm giác vừa rộn rã vừa có chút gì đó thật xúc động khi bước chân tôi đi ngang qua cổng làng.Lũ trẻ vẫn còn chơi đánh u dưới gốc cây sồi đầu ngõ và các chị,các dì tay đang bung bê vài chiếc rổ tre đựng thứ gì đó đang đi ra bờ ao.Trước nhà thím Sáu vẫn là đôi trâu cày to khỏe và hai con nghé đang gặm cỏ trong chuồng.Hôm nay trời rất trong một màu xanh ngắt lồng lộng gió,phía sau dãy nhà là cánh đồng vừa gặt xong,những thân gốc rạ màu vàng óng dưới nắng chiều,có vài em nhỏ đang thả những cánh diều giấy bay vút cao.Cảnh vật đơn sơ,bình dị thế mà tôi cứ nhìn,nhìn mãi với một tình cảm thân thương đến nao lòng.

Không khí tết ở đây không ồn ào như thành phố, không có những cửa hàng bán thức ăn đóng gói cho ngày tết như giờ

lụa, bánh chưng, củ kiệu, nem chả... Hầu hết những món đặc thù cho đầu năm mới như thịt kho rệu, bánh tét, dưa hành, dưa cải... tất cả đều do bà con ở đây tự tay làm. Những bụi cải no tròn bấp cho đến những chùm củ hành tím phơi khô căng bóng, những bó củ kiệu vừa mới thu hoạch thân củ trắng muốt, màu lá còn xanh được xén đi một nửa. Rau thơm, hành lá, tỏi đều do những người dân ở đây trồng. Điều đáng nói là tất cả các thứ rau củ quả ở đây đều sạch theo nghĩa “thực phẩm sạch” vì được trồng theo cách truyền thống. Làng tôi không năm nào mua dưa hấu về bán vì mỗi năm dưa được trồng không những đủ để cung cấp cho người dân trong làng mà còn dư để bán cho các những làng lân cận. Theo kinh nghiệm của bà con nông dân thì những con gì được nuôi, những rau củ quả, lúa gạo, lúa nếp được trồng sẽ không bao giờ thiếu. Cuộc sống ở đây không tiêu dùng xa hoa như những người ở phố thị vì chúng tôi biết chi tiêu thế nào để không thiếu mà còn dư ra để phòng khi có những năm thất mùa, đau ốm.

Tôi đang bơi chiếc xuồng nhỏ trên dòng sông nước lớn mênh mang vào những ngày cuối năm. Những khóm lục bình vẫn còn đang trở bông màu tím tím, dập dềnh quanh góc cây bần chua

và những dây cóc kèn có thân bò rất khỏe bám đầy xung quanh những tàu lá kê vươn cao. Có một con chim bói cá vừa chộp cánh đã quắp được một chú cá trắng vào chiếc mỏ xanh xanh màu cánh cam của mình. Nước chảy róc rách làm lắc lư những tàu lá dừa gai tạo cho cảnh vật hai bên sông vừa êm đềm theo con nước trôi xuôi lại vừa có một chút gì đó hoang dã đến ngây ngất. Tôi bước xuống khoang xuồng, ngồi xuống với tay lấy cái bập dừa khô, nắm gói đầu lên đó để thả hồn theo mây theo nước. Hồi ức một thời tuổi trẻ bồng sông lại như mới ngày hôm qua. Cứ ngửa mặt nhìn mây bay, cảm nhận từng cơn gió mát, mặc cho xuồng trôi không cần định hướng và tôi tự cho mình có những phút giây tuyệt vời mà ít người có được. Nhìn xa bên kia sông là những dãy nhà lá đang ngấp nghé bên mép nước, từ những mái lá ấy luôn tỏa lên trời những làn khói bếp xanh lơ cho tôi nhiều cảm xúc trong buổi chiều gần xuồng. Mùa xuân đang trôi trên sông và một mình tôi lắng nghe cái yên ắng của xóm nghèo đang chuẩn bị mọi thứ cho chiều ba mươi để có mâm cỗ tươm tất cúng rước ông bà về ăn tết.

Sau chuyến đó đây trên quãng đường đầy gió bụi, ai cũng tấm giạt để tìm lại cái cảm giác sạch sẽ, thư thái. Tôi cũng thế, sau một năm tất bật lo toan cho chén cơm manh áo, những ngày tết quay về đây để được thả hồn mình trên dòng sông quê, để được nhìn lại nơi mà ngày xưa tôi còn là cậu bé theo cha mẹ ra đồng trong những

ngày được nghỉ học, để được gội rửa những bụi bặm bon chen, để được tìm lại những mùa xuân trong kỷ niệm và được tắm mình dưới dòng sông hiền hòa mà ở đây luôn có những người thân chờ đón tôi mỗi khi mùa xuân về.

BA BÀI THƠ ĐƯỜNG LUẬT

Võ Phá

紀念五十年開生取德中學今朝興起著作
三唐律詩親贈朋友與舊門徒

Kỷ niệm ngũ thập niên khai sinh Thủ Đức trung học, kim triêu hứng khởi trứ tác tam Đường luật thi thân tặng bằng hữu dĩ cựu môn đồ.

Kỷ niệm năm mươi năm khai sinh trung học Thủ Đức, sáng nay hứng khởi làm ba bài thơ Đường luật thân tặng bạn bè và cựu học sinh.

(其一)

五十年一學校

五十昔年建學堂

此時離亂沒家鄉

平安幸運於都市

危險災殃在戰場

有感教師常苦惱

無思徒弟少悲傷

師徒舊日多辭別

舉步江湖遍四方

(Kỳ nhất)

NGŨ THẬP NIÊN NHẤT HỌC HIỆU

Ngũ thập tích niên kiến học đường,

Thử thời ly loạn nịch gia hương

Bình an, hạnh vận ư đô thị,

Nguy hiểm, tai ương tại chiến trường.

Hữu cảm giáo sư thường khổ não,

Vô tư đồ đệ thiếu bi thương

Sư đồ cựu nhật đa từ biệt,

Cử bộ giang hồ biến tứ phương.

(Bài một)

NĂM MƯƠI NĂM MỘT NGÔI TRƯỜNG

Năm chục năm xưa lập mái trường,

Bấy giờ ly loạn ngập quê hương.

Bình an, may mắn nơi đô thị

Nguy hiểm, tai ương tại chiến trường

Hữu cảm giáo sư thường khổ não,

Vô tư đồ đệ ít bi thương.

Thầy trò cũ lắm người từ biệt,

Dấn bước giang hồ khắp bốn phương.

(其二)

戀舊學堂

一夜夢歸舊學堂
若如弗五十年長
耳聞空介喧歌曲
目看廣庭滿映陽
當寐精神爭快樂
脫眠心狀豈淒涼
深更靜卧聞懷念
已往唯存數戀愴

(Kỳ nhì)

LUYẾN CỰU HỌC ĐƯỜNG

Nhất dạ mộng quy cựu học đường,
Nhược như phát ngũ thập niên trường
Nhĩ văn không giới huyền ca khúc,
Mục khán quảng đình mãn ánh dương.
Đương寐, tinh thần tranh khoái lạc?
Thoát miên tâm trạng khởi thê lương?
Thâm canh tĩnh ngộ vẫn hoài niệm,
Dĩ vãng duy tồn số luyến thương.

(Bài hai)

NHỚ MÁI TRƯỜNG XƯA

Một tối nằm mơ trở lại trường,
Dường như không có những năm trường.
Tai nghe không phận đầy ca khúc,
Mắt thấy sân trường ngập ánh dương.
Đang ngủ, tinh thần sao khoái lạc?
Dậy rồi, tâm trạng lại thê lương?
Canh khuya nằm lặng nghe nhung nhớ,
Dĩ vãng chỉ còn những luyến thương.

(其三)

守德學堂

守德正名一學堂
立成自五十星霜
參加教育同全國
順便學程在地方
開智加功傳見識
銘心嚴整講倫常
不安而尚專陶造
成績師徒當贊揚

(kỳ tam)

THỦ ĐỨC HỌC ĐƯỜNG

Thủ Đức chính danh nhất học đường,
Lập thành tự ngũ thập tinh sương.
Tham gia giáo dục đồng toàn quốc,
Thuận tiện học trình tại địa phương.
Khai trí gia công truyền kiến thức,
Minh tâm nghiêm chỉnh giảng luân thường.
Bất an nhi thượng chuyên đào tạo,
Thành tích sư đồ đáng tán dương.

(Bài ba)

MÁI TRƯỜNG THỦ ĐỨC

Thủ Đức chính tên một mái trường.
Lập thành từ năm chục năm trường.
Tham gia giáo dục cùng toàn quốc,
Thuận tiện học hành tại địa phương.
Mở trí ra công truyền kiến thức,
Ghi tâm nghiêm chỉnh giảng luân thường.
Bất an mà vẫn lo đào tạo,
Thành tích thầy trò đáng tán dương.

Kính họa vận bài thơ thầy viết

NHỚ TRƯỜNG XƯA

*Thủ Đức đầu tiên mới mở trường
Cái tên được chọn thật thân thương
Trung Học Thủ Đức nghe quen quá
Và làng Đại Học tự muôn phương!
Rời trường, Hoàng Đạo thay tên cũ
Ngày đó, đàn em vẫn tỏ lòng
Thế rồi, thêm lần tên họ đổi
Nguyễn Hữu Huân giờ bao vấn vương*

Ca Giao

(*) Trung Học Thủ Đức là trường công lập đầu tiên ở huyện Thủ Đức (bao gồm 3 quận 2, 9, Thủ Đức ngày nay)

THƠ RÁP MỪNG SINH NHẬT

50 NĂM THPT – HĐ - NHH

Tháng 12, 2011, gặp Liên Minh ở nhà Tư Tháp, LM nhắc nhở và “dụ dỗ” :

- Năm 2012 là ngày kỷ niệm 50 năm khóa 1 nhập trường, vậy Khóa 1 đàn anh làm gương cho khóa đàn em, tổ chức một cái gì đi !

Lúc đó tôi chỉ biết cười trừ vì đang bận rộn với buổi tiệc “Tao Ngộ” nhưng cũng thầm nghĩ : Khóa 1 trên DD chỉ vồn vện có vài mỏng, đếm đi đếm lại vẫn chưa đủ 10 đầu ngón tay, vậy muốn “làm một cái gì” cũng hơi khó đó!!

Lúc ngồi trên máy bay, trên đường trở về Hoa Kỳ, một ý tưởng chợt lóe ra trong đầu: Kỷ niệm ngày khóa 1 nhập trường thì cũng là cũng là ngày kỷ niệm 50 năm thành lập trường THPT !! Vậy thì chuyện nhân sự không còn là vấn đề nữa ! Thế là tôi loay hoay với những chương trình mừng ngày Sinh Nhật thứ 50 của ngôi trường thân yêu, chúng tôi sẽ làm thế nào, sẽ tổ chức những cuộc vui nào ... làm sao để có đông người hưởng ứng thì mới vui và có ý nghĩa

Khi về đến Mỹ, tôi vội mở cuộc họp với Nhóm Giữ Vườn là những người bạn đã bỏ công và sát cánh cùng tôi để vun sỏi mảnh vườn nho nhỏ là Góc Trao đổi và sau nhiều giờ bàn bạc chúng tôi đã đồng ý phát động một chương trình gồm 3 đề mục sau:

1. Đỗ vui có thưởng
2. Làm slide show 50 năm THPT
3. Làm thơ Ráp

Đây là lời kêu gọi Diễn Đàn góp tay để cùng làm thơ Ráp:

Năm mươi năm, nửa thế kỷ, hơn nửa đời người, quả là một cái mốc thời gian đáng để cho chúng ta ghi nhớ !

Vậy chúng tôi xin kêu gọi DD cùng góp 1 tay để ghi lại cái ngày tháng đáng nhớ này ..

Xin DD hãy đóng góp bằng cách viết lại một vài kỷ niệm về Trường Lóp, Thầy Cô hoặc bạn bè, chỉ cần vài dòng thôi, vắn vắn cũng được mà vẫn xuôi cũng hoan nghênh :-)

Góp gió thành bão, chúng ta cùng nhớ về mái trường thân yêu và cùng chúc mừng Sinh Nhật 50 năm cho THPT”

Thơ Ráp thực ra chỉ là biến thể của loại thơ Liên Vận, nhưng thơ Ráp lại là "đặc sản" của THPT vì nó phát xuất từ THPT :-), mỗi người chỉ cần tiếp vài câu thơ, lục bát cũng được mà Haiku cũng xong, bạn có thể tiếp nối ý của người trước hoặc bẻ lái qua ý mới !! chỉ cần giữ ý chính là kỷ niệm chung quanh ngôi trường thân yêu và Sinh Nhật 50 tuổi!

Tuy ước muốn của NGV là có được 50 người tham gia nhưng thời gian không cho phép nên sau 50 ngày bài thơ Ráp dừng lại ở con số định mệnh: 35 người và 700 câu!

Nhóm Giữ Vườn xin cảm ơn các bạn đã bỏ thời giờ để chúng ta có được 1 món quà mừng Sinh Nhật 50 năm của mái trường thân yêu của chúng ta.

Vô Chiêu (K.1)

Năm sáu hai, trường thời mới mở

Mượn hai phòng, trường nữ học sinh

Thầy Cơ, Thầy Dưỡng, Thầy Minh
Tận tâm dạy dỗ chúng mình thành nhân.

(VCH)

Bao nhiêu năm đường trần hối hả
Cuộc mưu sinh vất vả ngược xuôi
Nhưng lòng không khỏi bùi ngùi
Trường xưa bạn cũ buồn vui thuở nào
Những kỷ niệm làm sao quên được
Đường Hoàng Diệu mỗi bước chân qua
Trung Học Thủ Đức trường ta
Dù xa vẫn thấy thiết tha vô ngần.

(Kim Dung K9)

Rồi từ đó lần lần mình lớn,
Bọn mình đông không chỗ học hành.
Thầy Cơ lại phải chạy quanh
Tìm trường
Mượn lớp
Để việc học hành khỏi dở dang.
Lên Tam Hà
Ta học Trường Bán Công
Hương Chợ Nhỏ
Ta đến Trường Nam Tiểu Học
Buổi đầu thiệt thấy mà thương

Suốt năm năm trời phải tha

hương

Có tên trường
Có học sinh
Có ban Giám Hiệu
Có Hội đồng Giáo sư
Mà chẳng có nơi an cư
Vừa năm sáu sáu sáu bảy
Thầy Cơ về lại Sài Gòn
Thầy Trai tiếp việc cho tròn vòng tay.

(LHĐ K3)

Xuân sáu bảy có ngay trường mới
Quá trường Nam là tới liền thôi
Sơ sài nhưng mới tinh khôi
Sơn vôi chưa ráo đã ngồi học ngay
Khu đường vắng bỗng nay nhộn nhịp
Bước sáng trưa cố kịp vào trường
Bao tà áo trắng dễ thương
Phất pha phất phới "đây" giương mắt nhìn.

(MN K1)

Chuyện xưa hồ dễ đã quên
Nhớ về trường cũ nỗi niềm khôn phai.

(NGV)

Năm mươi năm một giấc mơ dài
Nhìn về trường cũ dạ nhớ ai ...

Nhớ nắng sân trường, cây phượng vĩ

Nhớ hàng liễu rủ, nhớ Thày Cô

Nhớ em ngày đó còn đi học

Nhìn áo trắng bay, tôi làm thơ.

(Lý Bình K5)

Đến nay tôi vẫn còn mơ

Nhớ cây Phượng Vỹ mộng mơ và ...nàng

(NGV)

Năm mươi năm, nửa thế kỷ vàng

Trường mình kỉ niệm tuổi năm mươi

Năm mươi năm, cửa đất trời

Thế gian biến đổi, đường đời chia xa.

Lúc chia tay tóc còn xanh mướt

Gặp lại nhau tóc đã điểm sương

Tóc điểm sương, mắt vẫn nồng

Đồng môn thân ái, nụ hồng vẫn xinh!

(Kim Lan Nhỏ)

Ấy lúc này chưa xin vô học,

Vì còn đang lọc cọc (ở) trường Nam.

Thấy Huỳnh Tỹ viết mà... "ham".

Vội "phang" vài chữ để tham gia Làng.

(PSQ K11)

Năm mươi năm, nửa thế kỷ

vàng

Biết bao kỷ niệm dễ dàng gì quên ?

Từ ngày bỡ ngỡ bên thềm

Đến khi vỗ cánh đi tìm tương lai. (VCH)

Quyển lưu bút, lật từng trang đọc lại

Tuổi học trò chùng tưởng vẫn quanh đây

Góc lớp-sân trường-ghế đá- hàng cây

Thầy-Cô-Bạn...50 năm...còn đó.

(Phương Lan K8)

Hỏi thăm nhé, hỡi người em gái nhỏ

Bạn bè xưa, bao đứa bỏ ra đi ?

Bao đứa đà đánh mất tuổi xuân thì

Bao đứa còn và bao người đã mất ?

(NGV)

Vẫn nhớ hoài áo dài năm Đệ Thất

Lần đầu tiên được mặc để làm duyên

Ngày nhập học mắt nhìn... ôi hạnh phúc

Miệng mỉm cười niềm vui mãi trong tim!

Chợt nhìn lại ..năm mươi năm rồi đó

Mái tóc xanh của trường lớp ngày nào

Nay đã bạc vì dải dầu sương gió

Nhưng tâm hồn vẫn luyện nhớ trường xưa!

(Kim Hường K4)

Nói sao nói mấy cho vừa

Nói sao cho thiếu để thừa vấn vương.

(NGV)

Và chông chất bao nhớ thương

Với bao kỷ niệm cùng trường dấu yêu

Bước chân phiêu bạt đã nhiều

Núi xa, rừng thẳm, biển chiều mênh mông

Đời xuôi thay đổi theo dòng

Vẫn không quên cánh phượng hồng, trường xưa.

(Sét Miền Tây K6)

Trường xưa nhớ lại một thời

Mượt mà ký ức niềm vui nỗi buồn

Em còn đứng đó đáng thương

Bên hàng phượng vĩ ngôi trường dấu yêu

Nói cho tôi biết bao điều

Thầy Cô, bè bạn thật nhiều nhớ nhung.

(Kim Duyên K2)

Nam sinh áo bỏ vô "thùng"

Nữ sinh áo(dài)trắng vô cùng thướt tha

Học trò nhất quý, nhì ma

Cười đùa nghịch ngợm nhưng mà đáng yêu

Sân trường ghi dấu bao chiều

Bên nhau kỷ niệm thật nhiều niềm vui

Kỷ niệm bạn, kỷ niệm tôi

Một thời thơ ấu xa rồi ...vấn vương
Những ngày cắp sách đến trường
Áo dài trong nắng, che nghiêng mái đầu
Bạn bè ríu rít xôn xao

Thầy cô, trường, lớp... biết ngày nào quên.

(Lệ Thu K9)

Gặp nhau ngỡ ngợ hỏi tên
Xin lỗi, đằng ấy ở bên nhà thờ ?
Tay nắm tay,
Dạ thần thờ
Mắt đoanh tròn,
Nhưng vẫn còn ráng giữ.

(NGV)

Nhớ Thủ Đức những ngày hè nắng sáng
Những chiều mưa ra rã tiếng ve sầu
Nhìn phượng đỏ nhớ tên từng nhỏ bạn
Mùa hạ thân thương mùa hạ mong chờ.
Mùa cũng đến tựu trường lòng nao nức
Áo trắng tung tăng trở lại sân trường
Cùng bạn bè những người thân yêu nhất
Ngày bắt đầu quyện mùi vở thơm hương.

Mười một tuổi còn bum bê tóc

ngắn

Giờ ra chơi cùng bỏ guốc nhảy dây
Hai vạt áo cột vào chơi u mọi
Còn vui nào bằng niềm vui thơ ngây.
Giờ vào lớp bị cô Dung " thuyết giảng"
Con gái sao mà giày guốc rời chân

Lên trả bài mà chân không giày dép
Mặt mày còn lem luốc giọt mồ hôi.
Thời gian trôi qua đời chia trăm nhánh
Năm mươi năm ôi ngày tháng qua mau
Bạn bè thầy cô bao năm xa cách
Chia tay rồi giờ cũng gặp lại nhau.
Bạn tôi bao năm bôn ba mãi miết
Dù bốn phương trời tình vẫn vấn vương
Diễn Đàn Thủ Đức ngày càng thắm thiết
Vẫn còn niềm vui như thuở học sinh.

(Ánh Nga K2)

Nhớ em hồng má xinh xinh
Lượn bay theo gió, khiến anh thở dài.

(NGV)

Áo dài vương vấn lòng ai
Hỏi trai xứ Thủ (Đức) có còn nhớ chăng?
Nhớ em vành nón che nghiêng

Tay ôm cặp táp nụ cười làm duyên.

Nhớ em mắt ướt giọt hờn
Giờ đây vẫn ướt dù đầu muối tiêu.
Người đâu gặp gỡ làm chi
Tim anh nao núng mỗi khi gặp nàng.
Điệp vàng vẫn rụng sân trường
Cánh hoa phượng đỏ vẫn còn bay bay

Người ơi! người hỡi có hay?
Tưởng như phút đó, những ngày bên nhau.

(Bích Nga K9)

Tuy ngày nay, tóc đã đổi màu
Vết thương đời, trán đã hằn sâu
Nhưng mà vẫn nhớ đến nhau
Ngồi nhớ lại, vẫn còn ray rứt.

(NGV)

Nhớ năm ấy (1972) ta về Thủ Đức
Trường làng đại học ta đã gửi thân
Lạ thầy lạ bạn ai ơi
Ngơ ngơ ngác ngác bước vô sân trường
Thề rồi thắm thoát ba thu
Vui buồn kỳ niệm sân trường ta mang
Ông Tư quán cóc khó quên
Thầy Huân cái tát ta còn mang ân

Tiến, Huy hai đứa bạn thân

Tung hoành hồ đất banh lừa banh ôm
Thế rồi thế sự can qua
Thầy cô bạn hữu bốn phương chia lia
Giờ thì tao hợp diễn đàn
Người đi kẻ ở tóc đều hoa râm.

(VTB K10)

Vẫn cười vui khi nhắc chuyện chúng mình

Ngày xưa đó , học còn chưa cố gắng
Ngồi trong lớp mà thả hồn "đi vắng "
Dõi mắt nhìn qua cửa sổ mộng mơ
Rồi ghép vần, ghép chữ, tập làm thơ...
Những lời ngu ngơ - non nớt, đại khờ
Vẫn khiến lòng "ai" băng khuâng , xao xuyến...
Chỉ thế thôi ... Và mùa thi dần đến
Lại miệt mài bên sách vở, thầy cô
Lại những đêm thức trắng "gạo" bài thi
Quyển lưu bút chuyền tay nhau vội vã
Rồi mai đây theo dòng đời nghiệt ngã
Bạn bè xưa biết còn gặp lại nhau?
Biết còn ai nhớ đến thuở ban đầu?
Chân sáo nhỏ bước vào trường Thủ Đức.
Nay lạc đàn muôn phương không tin tức.

(Thục Oanh K1)

Bốn mùa hè trôi qua nhanh chóng
Chị Quỳnh Hoa bỗng bỏ cuộc vui
Lên xe hoa không lời tiễn biệt
Để lại niềm luyến tiếc khôn nguôi.
Mười lăm tuổi trong màu lụa trắng
Như đóa hoa rực rỡ lạ lùng
Thoáng băng khuâng mắt ngời xa vắng
Mấy mùa xuân thoáng chút thẹn thùng.

Em Thủ Đức tháng ngày sách vở
Từng mùa thi, mùa hạ mùa xuân
Ngày thêng thang với hồn rộng mở
Cho em về viết những vần thơ.
Ôi trường yêu những ngày nắng ấm
Những ngày mưa nghe ướt hồn thơ
Những cười duyên như cành hoa thắm
Những mùa xuân con gái mộng mơ.
Quyển lưu bút còn nguyên mùi mực
Ai khéo bày mực tím mòng tơ
Tay nâng niu lật từng trang mới
Lời thương yêu, hồn bỗng chơi vơi.
Năm mươi năm lòng còn nhớ mãi
Dù hôm nay màu mực tàn phai

Còn đâu nữa tháng ngày thơ dại

Thế hệ trẻ ơi...rất mong
Trung Học Thủ Đức nổi lòng...
Gửi vào mầm mới cành bông...
Năm mươi năm trường cũ,
Tình vẫn không đổi dời.

(Bích Hợp K10)

Từ ngày giã từ trường xưa
Rời Thầy Cô, rời bè bạn thân thương
Bước vào đời, bao cay đắng ngọt bùi
Quên quá khứ, tuổi học trò nhiều mộng đẹp

Rồi một ngày nghe tiếng bạn trong phone
"Danh Đỗ hỉ, Xuân Mai mi còn nhớ ?"
Lòng bồi hồi, nước mắt rơi, "nhớ chớ !"
Bao kỷ niệm ngày xưa vùng sống lại
Nhờ bạn hiền mình có được hôm nay
Thật hạnh phúc trong yêu thương của Thầy xưa bạn cũ.

(Danh Đỗ K2)

Mùa thi 1971 tìm tên mình
Bảng thông báo tên em trúng tuyển
Niềm vui tràn trong mắt lung linh.
Sáu A bốn (6A4), giờ Quốc văn em thích nhất
Học với thầy Vũ Trọng Hoài thật hiền, dạy rất hay.
Thầy Đào văn Kim dạy Nhạc,

thầy Anh dạy Vẽ
Cô Lan dạy Nữ công ,
cô Anh môn Thể dục
Thầy Luyện Quang Đăng dạy Công dân
Thầy Đây dạy Toán.....
Bạn ngồi cùng bàn là Luyện và Hương.
Mấy mươi năm nghĩ lại còn thương
Ngôi trường mới, tuổi đầu đời Trung học.
Lương, Xuân, Tước, Thắng, Lên, Hợp, Luyện
Trên đường về riú rít bước chân vui.
Hàng phượng đỏ hơn trong nắng chiều rơi

Gió Hồ Đất bay bay tà áo trắng.
Những giờ nghỉ ra nhà đèn tím tím
Uống xi rô chanh quán nhỏ góc Hàn Thuyên
Với Hạnh Mỹ, Tuyết Nga, Kim Tuyết...
Hoặc lang thang Làng Đại học đường dài.
Có nhiều khi ghé vào chùa Một Cột
Xem cá trông hồ, thưởng thức hương ngọc lan
Con gái ngoan, xem cá không... chọi cá
Như Biểu Tuấn, Trung Lực, Hiến Hà...!
Tu Viện Quảng Đức: Nhà bạn Bảo!
Bạn là chú tiểu, tóc vén tai

Áo nhà chùa bạn thay khi vào

lớp

Nhắc bạn xưa mà sao mắt cay cay.

(TTBH)

Chúc sức khỏe thầy cô và bè bạn

Mừng gặp nhau sau những chuỗi ngày dài

Năm mươi năm dù xa cách miệt mài

Nhưng lòng vẫn luôn hướng về trường cũ

Trường Thủ Đức vững vàng trên đất Thủ

Biết bao lần đưa tiễn chúng em đi

Bay vào đời như những cánh chim di

Đứa thành đạt đứa vẫn còn lận đận

Đưa tiếp bước thầy cô cùng bụi phấn

Đứa cả đời lập mãi chữ công danh

Tuy khác nhau nhưng chúng em vẫn dành

Dành cho nhau trọn nghĩa tình thân ái

Những kỷ niệm sẽ làm ta nhớ mãi

Thử hỏi ai đã một lần quên chẳng?

Tuổi học trò trung trinh màu áo trắng

Thướt tha bay rợp bóng nắng sân trường

Mái trường ơi cho ta bao mến thương

Cho ta những ước mơ thời thơ dại

Dù đã xa nhưng mỗi lần nhìn lại

Vẫn thấy buồn và thấy nhớ băng khuâng.

(Thu

Trang K6)

Sau 50 năm ta vẫn thấy thật gần,
Vào một buổi trần gian mừng hội ngộ!
Những cánh chim cùng bay về một tổ
Đồng gọi tên trường “Thủ Đức” thân yêu!
Nụ cười em vẫn giữ nét yêu kiều,
Trên tà áo vấn vương nhiều kỷ niệm...
Ánh mắt anh như có điều muốn nói,
Ta vẫn là huynh muội của thuở nào...

(Hồng Nhung K4)

*“Em có về ngang trường lớp cũ,
Trao dùm tôi nhé nỗi niềm thương”*
Trường xưa giờ đã năm mươi tuổi,
Bạn hữu Thầy Cô khắc nhớ lòng,

Nhớ thừa ban đầu, trường mới mở,
Học nhờ Trường Nữ thiết kỳ khôi,
Ba Thầy cột trụ thời khai phá,
Thầy Cơ, Thầy Dưỡng với Thầy Minh
Thầy Cơ người Bắc dáng cao cao,
Thầy muốn học trò gọi giáo sư,
Giờ đây Thầy đã về thiên cổ
Đốt nén nhang thơm tưởng nhớ Thầy
Thầy Dưỡng dáng người thiết bay bướm
Đàn giỏi hát hay thiết là tài,

Học trò thuở ấy mê Thầy lắm,
Bài ruột của Thầy: "Cô Me Tây"
"Rừng mái, rừng me,
 Cô mặc áo thắm
 Cô che dù hồng
Tay xách bóp đằm, dắt chó bẹt giê"
 Bài ca hôm ấy sao hay quá,
 Khắc mãi vào lòng, chẳng dễ phai
Thầy Minh dạy toán thiệt là nghiêm,
Thầy chỉ dạy thôi chẳng thấy cười
 Cũng đã từ lâu Thầy biệt tích,
 Chẳng biết Thầy đâu để hỏi chào
 Cái thửa ban đầu tinh khôi ấy,
"Ngàn năm hồ dễ chẳng ai quên"

Ai về nhắn với đường phượng vĩ,
Một chút lòng tôi gửi tới trường.

(Ngô Định Châu K2)

Tới trường tưởng nhớ Thầy Cô cũ
 Bạn bè quanh đất Thủ còn bao
 Nhìn sân trường, dạ nôn nao
Mấy mươi năm đã biết bao đổi dời
 Nhớ ngày ấy khắp nơi đá gạch

Lũ trò nam ò ạch (vấp té) chơi

banh

Chui rào kiếm nước đá chanh
Ôi bao kỷ niệm đã thành giấc mơ. **(4Trí)**

Nhớ ngày ấy mới vào trang Web
Trung Học Thủ Đức của trường ta
Lúc nào cũng thơ thơ thẩn thẩn
Muốn làm thơ ráp... nghĩ không ra
Thế rồi quyết chí làm thơ ráp
Nhờ VCH cho vài câu

Nhất quyết ngày ngày không thềm ngủ
Đêm cũng không thềm ăn thứ chi
Lóng ngóng lơ ngơ như chú Cuội
Cuối cùng cũng ra được 4 câu
Hôm nay cũng đang làm thơ ráp
Vò đầu bứt trán ý cạn queo
May quá có Quới nhân phò hộ

Điện cúp cái cụp ... thôi khỏi làm
Tôi lơ ngơ như Cuội cung trăng.

(Trần Ngọc Anh K8)

Vào ra lạc lối lằng quăng
Bây giờ kín mấy cũng phăng ra liền
Phòng 8888, nụ cười bất tận.

(NGV)

Sáu hai rồi hồn thơ đã cạn

Chỉ còn biết thưởng thức thơ của bạn
Rán nặn óc viết vài câu thơ "Ráp"
Viết mãi sao chẳng thành thơ "Ráp"
Mà thành thơ tạp nhạp mất rồi.
Ơi 50 năm một nửa đời người
Bao nhiêu sự việc ngập trời lãng quên
Nhớ nhớ chứ trường xưa THỦ ĐỨC
Làm sao quên những phút giây này
Tiếng Thầy giảng bên tai còn vang
Ráng học hành kéo chẳng chỗ nương thân
Nổi nghiệp Thầy em bước phân vân
Vào nghề giáo buồn vui có đủ
Giờ đây em mới hiểu Thầy Cô cũ
Thông cảm Thầy Cô tại sao nói câu
Vi lũ học trò ngỗ nghịch tinh ranh
Thứ hạng sau nhất quý nhì ma

Tuổi nghịch phá muôn đời vẫn thế.

(Trần Thu Cúc K1)

50 năm, nửa thế kỷ đã qua

Trường tôi đã hai lần thay tên họ

Dù Hoàng Đạo, Nguyễn Hữu Huân tôi trân quý

Vẫn muốn gọi hoài: Trung Học Thủ Đức thân thương.

50 năm, các chị anh khóa I mừng

ngày vào trường

Ngôi trường lúc có tên nhưng chưa riêng trú xứ
Trường Nữ, trường Nam, Bán công nơi đùm bọc
Cho học sinh đất Thủ khỏi xa quê.
50 năm, biết bao nhiêu đời đổi
Trò cũ muốn về trường sao cứ ngại ngần
Thầy cô xưa chừ xa cách muôn phương
Ngày họp mặt, nếu chỉ mong chờ sao có được?!?
50 năm, nhớ về trường yêu dấu
Nhớ về thầy cô, tỷ muội đệ huynh
Họp mặt xứ người tháng 8 vui thay!
Thầy trò trong nước kính chúc mừng hội ngộ.
50 năm, dù là đàn em đến muộn
Niềm tự hào xin được góp vui chung
Mừng thầy cô, anh chị còn đây
Các bạn nhỏ- sống sao cho xứng đáng
Bao kỳ vọng, gửi trọn vào em đấy!

(Liên Minh - K4)

Năm mươi năm, 1 chặng đường
Bâng khuâng nhớ đến ngôi trường thân thương
Dù cho phiêu bạt muôn phương
Sẽ còn nhớ mãi ngôi trường năm xưa
Trường năm xưa vừa nghèo vừa nhỏ
Mái lợp tôn, bàn ghế đơn sơ

Vài dây phòng nhỏ chơ vơ
Không có ghế đá ngồi giờ ra chơi
Sân trường chỉ có cát thôi
Không thăm cỏ mượt, không hàng cây xanh
Không cả phượng vĩ bao quanh
Không tiếng ve hát - âm thanh gọi hè
Tan học hai buổi đi về
Tay ôm cặp sách, tóc thề nghiêng nghiêng
Con đường đất đỏ thân quen
Mơ man cỏ dại ôm bàn chân em
Ngập ngừng có kẻ không quen
Xin làm "tài xế" đưa em đến trường
Ôi bao kỷ niệm thân thương
Sẽ còn sống mãi với trường ngày xưa
Trường xưa giờ đã đổi tên
Uy nghi, bề thế với tên mới là:
Nguyễn Hữu Huân, trường cấp ba
Là ngôi trường điểm, là niềm yêu thương...

(Ngô Thị Bích Liên K2)

Năm mươi năm trước mình còn nhí
Chuyên quậy trong lớp, Thầy bảo khi
Nhưng tính thông minh khó ai bì
Học giỏi hết ý!

Nhớ cái hàng rào dây kẽm gai

Đi học chui lỗ chó vì tóc dài
Ngang qua văn phòng thiết ái ngại
Sợ Thầy Cô nắm đầu lại
Phạt chạy!
Lớn lên chút, chuyên môn văn nghệ
Mỗi lần tết đến, mỗi dịp hè về
Suốt mấy năm liền vẫn thế
Năm mươi năm sau...mình tệ ơi là tệ!
Nghĩ cũng quê!
Xa rồi,
Mình luôn nhớ các bạn cùng trường
Sân trường, hàng liễu, bên gốc phượng
Có người con gái tôi mến thương!
...giờ còn thương

(Lý Bình K5)

Áo trắng ngày xưa áo trắng ơi!
Lòng tôi ngơ ngẩn mỗi giờ chơi
Khi nhìn dáng ai qua cửa lớp
Muốn nói mà không thốt nên lời

Thấm thoát mà đã mấy mươi năm
Loanh quanh trôi nổi giữa dòng đời
Một thời áo trắng thân thương ấy

Để lại trong tôi cả một trời...

Nhớ.....

(Kim Dung K9)

Trường tôi ngày xưa đơn sơ mộc mạc
Tường rào chỉ là hàng kẽm gai
Trường tôi hôm nay giờ đã khác
Thầy trò tôi tóc giờ cũng đã bạc
Mấy mươi năm một chặng đường
Lo toan tính toán cuộc mưu sinh
Vẫn luôn hoài niệm trường xưa ấy
Thầy cô trường lớp cùng lũ bạn thân thương!

(ĐBCGV K6)

Nhắc lại kỷ niệm trong trường
Nguyễn Võ Dương Hồng Danh xin kể:

(NGV)]

Hôm ấy đầu giờ Văn - thầy Phế
Cứ quay kể chuyện với nhỏ Lan
Thầy đi xuống gõ "cộc" đầu bàn
"Nhắc lại những gì tôi vừa giảng?"
Ngắn tò te chứ nghe gì mờ nhắc
Cho "điểm không" vào sổ đầu bài

Mắt đỏ hoe - thầy ơi em biết lỗi
Cuối giờ - lớp trưởng giờ Sổ coi

"Danh ơi - thầy bỏ điểm không rồi"

(Danh.K8.PV)

Buổi học cuối cùng, mình chia tay
Chúc nhau, mỗi đứa một tương lai
Đời trôi vô tận? Ai nào biết !
Tạm biệt sân trường, tay níu tay
Con gái tội mình, nước mắt rơi
Dặn nhau: _" Bạn nhé, chớ quên tôi"
Thế rồi, xa khuất, bao mùa phượng
Mỗi đứa trôi theo một góc đời
Diễn Đàn Thủ Đức, gặp lại nhau
Mái tóc xuân xanh đã nhạt màu
Mấy mươi năm cũ, chồng thêm tuổi
Vẫn nhận ra nhau, bạn thuở nào
Kỷ niệm 50, tuổi ngôi trường
Đàn chim bay lượn khắp muôn phương
Trở về, tìm lại thâm tình cũ
Ngày tháng thân thương dưới mái trường:

Thủ Đức

Hoàng Đạo

Nguyễn Hữu Huân

(Phương Lan K8)

Trường cũ tình xưa biết bao kỷ niệm
Lưu bút còn đây nào có nhạt phai

Năm mươi năm và còn bao năm nữa
Thầy Cô, bạn hữu vẫn nhớ nhung hoài.

(Bích Lan K2)

Kỷ niệm tưởng đã nhạt phai
Cũng nhờ điện tử nối dài tình thân
Dù thân sơ hoặc xa gần
Ghé sân cát ảo một lần thành quen

(NGV)

Tuổi mười một năm đầu đệ thất,
Quá bé lùn bàn nhất ngự luôn
Áo dài cứ rộng thẳng suôn,
Mẹ may chủ ý mặc thường năm sau
Thời gian tuần tự qua mau,
Tay Thầy (Huân) lần ấy xoa đầu nào quên
“Chuột nhắt” lí lắc đặt tên,
Làm văn điểm khá Thầy khen í mà
“Cái bàn” chiều nọ thiệt nha,
Cô (Ngọc) Dung đọc rõ bạn ta cười ruồi
Tình bạn khác giới khó “nuôi”,
Biết sinh ngày tháng biệt lui cấp kì
Học trình tiến triển lệ quy,
Trời ban giọng tốt nên chi hát hoài

Khoá bốn để ý khoá hai,

”Nỗi buồn hoa phượng” chia tay tình đầu
Bởi chỉ một phía (nên) quên mau,
(giờ)Vạn vật Thầy Phá nhớ câu khen này:
 “Cả lớp duy chỉ một hay:
Hỗn thạch, ống khói (tiên) do là tại đâu?”
 Đệ tam quả thiệt cứng đầu,
Hai phát đạn trúng lưng đầu Thầy Cẩn
 Véo tai giọng Thầy ân cần:
Gái mà nghịch quá lần sau chớ..phiền!
 Tiếp đến đệ nhị cuối niên,
 Gia sư năng nổ mà quên học bài
 Thầy Phụng sầu não chau mày,
(sổ)Bìa đen ghi rõ tên này Trước Trong!
 Năm ấy phạm số long đong,
Bị chàng biệt động..nắm tay để dành
 Hạ Lào chiến sự giao tranh,
 Mãi lo xa lắc nên đành rút đau
 Lưu ban lớp Pháp năm sau,
Cuối cùng kết quả..rạt rào thành công
 Chung lớp Tú Xuất bắn lòng,
 Bím tóc hấn giật..má phồng ..nắm tay
 To mắt hần học dọa ngay,
”còn màn ấy nữa động ngay mặt trò!”

Gia tư eo hẹp con đồ,
Nghĩ mình khó thể cánh cò thông dong
Đành thôi bỏ học cho xong,
Quân trường đăng ký những mong rở ràng
Mộng vàng chuẩn úy đứt ngang,
Cố nhân hồi bước sang trang cuộc đời
Sáu lăm (1965) tuổi ngọc rạng ngời,
Chín tư (1994) con gái tươi cười mẫn khoa
Chín lăm (1995) em út rời xa,
Tháng năm hoa mộng cấp ba giã từ
Nay trường kỷ niệm NĂM MƯƠI,
Thầy Cô huynh tử ...bao người cùng nhau
Đệ muội nhiều lớp tiếp sau,
Diễn Đàn họp mặt chung bầu hân hoan....

(Trước Trong)

Hôm nay vào NET thăm trường
Đọc thơ rập thấy nhớ thương thuở nào
Những tà áo trắng năm nao
Một thời ngơ ngẩn biết bao anh tài
Nhớ hàng rào cuốn kềm gai
Thương ai chẳng sợ áo dài vương quanh
Học trò ngỗ nghịch tinh ranh
Nhớ thầy bắt gặp mặt xanh võ vàng
Chuyện xưa vẫn nhớ rõ ràng

Thương về thuở ấy chàng, nàng thơ ngày
Năm mươi năm tính từ đây
Thế gian luôn chuyển đăp xây cuộc đời
Ngồi đây nhớ đến một thời
Cùng chung đèn sách sáng ngời ước mơ
Tương lai rục rĩ mong chờ
Công ơn Thày dạy bao giờ dám quên
Bạn bè tri kỷ hàn huyên
Nhớ mùa phượng nở, cơ duyên cùng trường
Còn bao nhiêu chuyện vấn vương
Gặp nhau trao đổi niềm thương đầu đời

(Lương Minh)

Gặp nhau nói chẳng nên lời
Bao nhiêu chuyện cũ, một đời không quên

(NGV)

Mỗi lần Tết đến, lại nhớ ngoại hiền
Bày cho trò nhỏ, hát Ly rượu mừng
Giọng ngoại thật buồn, mặt tựa Chế Linh
Nhiều cô mê mê, ngoại cứ vô tình!
Ngoại ơi ngoại hỡi, có nhớ cháu không?
Bi giờ cháu lớn, ngoại cũng về chiều
Không còn lí lắc chọc ghẹo ngoại già

Cháu thường mơ ước, nghe lại

bài ca

Ngày Xuân nâng chén, ta chúc nơi nơi...

Mừng ngoại tuổi cao nhưng khoẻ dài dài!

Các bạn có biết, mình nói ai không

Đó là Thầy Giới, ca sĩ diễn đàn!

(Vũ Thị Chinh K4)

Trường cũ tình xưa vẫn còn đây

Giải thoát sông Mê bến Ngộ bày

Năm mươi năm ấy sao quên được

Trường cũ tình xưa vẫn còn đây

(Thúy Bình K4)

Tình cờ ta gặp ta đây

Tuy cố siết mà bàn tay chưa thấy chặt !!

Bùi ngùi kể nhau nghe chuyện đời dương thế !

(NGV)

Năm mươi năm trước ta còn bé,

Nhà chị cách nhà em,

Một cây cầu khỉ, bắc qua con sông nhỏ

Một lối đi chung là đường đất gồ ghề!!

Mỗi ngày hai bạn đi về,

Chị lớn hơn em hai tuổi

Nhưng cách nhau chỉ có một lớp thôi:

"Vì em học rất giỏi, nên học trước tuổi một lớp"".

Em thường đèo chị bằng chiếc

dame màu xanh nhạt.

-Bao nhiêu là câu chuyện ở trường!!
-Nhiều Chủ nhật ta hàn huyên suốt ngày sớm tối.

Mãi cho đến Mậu Thân năm ấy,
Nhà chị phải dời xa...
Hôm chia tay tâm sự:
Em bảo là em yêu quá,
Cô bạn gái của chị kia!!
Nghe xong chị bối rối;...
Mắt em như muốn đốt người ta!!

...

Kể từ ngày ấy,
Hai đứa không còn chung đường chung lối...
Chỉ còn gặp nhau mỗi cuối tuần
-Hai chị em cố học.
Nhất quyết phải đỗ Tú tài!!
- Chị được vào Đệ nhất...
Em có kém gì đâu??!!
-Hạng Bình Tú tài 1.
-Hạng Bình Tú tài 2.
Học bổng chờ em đó!!
Trung học Thủ Đức thật là tài!

...

Tình cảm gác một bên,

Em đậu vào Đại học,
Chị đi dạy miền xa...
Mãi cho đến một ngày...

Chị bước lên xe hoa,
Nghe tin em về đến...
-Tặng chị cặp gối hồng
Thêu rồng, phượng và hoa!!!
Cùng lời dặn thiết tha:
-Sao chị chọn đại thế?!
-Sao không lấy chồng gần??
Mà đến tận đâu đâu!!
Làm sao còn gặp lại??...
Lời của em chị không thể nào quên được:
-"Anh rể ơi, hãy nhớ!!
Hãy yêu lấy chị tôi,
Trọn đời và trọn kiếp!!
-Hãy làm cho chị ấy Hạnh Phúc nhé!!
Tôi mới được yên lòng,
Hứa với tôi anh nhé!!
Hơn bốn mươi năm trôi qua,
chị những tưởng em đã ra nước ngoài..!!
Thật bất ngờ , nay gặp lại....

(Trong buổi họp mặt các bạn cựu học sinh THPT)

-Mừng mừng, tủi tủi,
chưa hỏi thăm được câu gì...
Bỗng em chị lại nhắc:
-"Cặp gối em cho chị còn nhớ chứ!!

Hạnh phúc chị sao rồi ...
hãy kể em nghe...
Em ơi, biết kể sao với em đây?!

- "Cặp gối thêu em tặng,
- Là bờ vai của em
- Là vị Thần Hộ mệnh của chị...
Đã mang Hạnh Phúc đến cho chị mọi lúc, mọi nơi!!
(Gần bốn mươi năm trôi qua)
- Là lý tưởng em trao,
- Là cứu cánh cuộc sống của chị!
Cảm ơn em,
Một lần nữa xin được cảm ơn em!
*Một tấm chân tình,
một tấm lòng thiết tha cao cả mà chị đã có được.
*Một lần nữa xin được cảm ơn em.
Chúc em và gia đình luôn mạnh khỏe và tràn đầy Hạnh Phúc!!
Nay sắp cuối đường vọng tưởng,
tất cả chúng ta,
đàn chim muôn nẻo,

nôn nóng tìm về,
trở lại tổ ấm thân thương,
ngôi trường dấu yêu
của một thời học sinh hoa mộng...
kỷ niệm tràn về,

nói sao cho xiết..
kể mãi sao vừa,
thôi một lần một ít,
nhớ gì viết đấy...
dư âm của những nốt nhạc bổng trầm,
từ lâu cứ ôm ấp mãi trong lòng,
như dòng suối mát trong,
giờ cuộn cuộn tràn ra
những cơn sóng thì thầm
đôi lúc lại thét gào dữ dội...!

(Lê Thị Châu K3)

Số câu : 700

Số người: 35

- VoChiêu, Kim Dung, Lương Hồng Diệp, Mãn Nguyễn, NGV,
- Lý Bình, Kim Lan Nhỏ, Phú Sĩ Quyết, Phương Lan, Kim Hường
- Sét Miền Tây, Kim Duyên, Lê Thu, Ánh Nga, Bích Nga
- Vi Tiểu Bảo, Thục Oanh, Trần Thị Bích Hợp, Danh Đổ, Thu Trang

- *Hồng Nhung, Ngô Đình Châu, Nguyễn Trí, Ngọc Anh, Trần Thu Cúc*
- *Liên Minh, Bích Liên, Đời Buồn Có Gì Vui, Danh K8.PV, Bích Lan*

- *Trước Trong, Lương Minh, Vũ Thị Chinh, Thúy Bình, Lê Thị Châu*

Hài hước

KHÔNG THỂ NÀO QUÊN

Sau năm 1975 tôi rời khỏi trường Trung Học Thủ Đức, rồi vì cuộc sống mới khó khăn vất vả, nhiều đổi thay đã đến với gia đình tôi. Từ đó cơ hội gặp lại bạn đồng nghiệp và cựu học sinh Trung Học Thủ Đức hầu như không có, nhất là từ năm 1984 ra Hải Ngoại, gặp lại người đồng hương đã khó thì vấn đề gặp lại bạn xưa, học trò cũ lại càng là việc không thể nghĩ tới!

Thời gian trôi qua , cuộc sống bộn ba nơi xứ lạ tôi đã quên đi mong ước một cuộc họp mặt cùng bạn cũ trường xưa...Nhưng rồi như có một phép màu nhiệm ,từ từ chúng tôi cũng gặp lại rất nhiều bạn đồng nghiệp và cựu học sinh THPT.

Những giáo sư đầu tiên chúng tôi gặp lại là Anh Trần Quang Tuấn và Chị Võ Vĩnh Hiệp khi Anh Chị qua Mỹ định cư đoàn tụ với các con cháu (tất cả các con trai và gái của Anh Chi Tuấn Hiệp cũng đều là cựu HS /THPTD).Rất tiếc là cuộc hội ngộ với Anh Tuấn va Chị Hiệp không được lâu vì hai năm sau chị Hiệp bị bạo bệnh qua đời! Chúng tôi rất buồn khi phải đưa tiễn lần cuối người bạn đồng nghiệp luôn vui vẻ hiền hòa lúc nào trên môi cũng nở nụ cười tươi thân thiện!!!

Cựu Học sinh THPTD đầu tiên tôi gặp lại là em Phạm thị Bích Lan do tình cờ làm chung trong một hãng điện tử, hãng này rất lớn có tới 22 Buildings nhưng có lẽ cũng là duyên phận gặp được nhau nên một lần tôi có công việc phải qua làm việc với Supervisor của Building Bích Lan đang làm việc.

Từ khi gặp lại chúng tôi, Bích Lan luôn giữ quan hệ Thầy Trò, thỉnh thoảng đến nhà vấn an Thầy Cô, em rất dễ thương, mỗi khi tôi có việc nhờ giúp, Bích Lan rất tận tình vui vẻ làm tròn trách nhiệm được giao.

Thời gian dần qua, sau Anh chị Tuấn Hiệp, chúng tôi đã gặp lại rất nhiều các bạn đồng nghiệp và cựu HS/THTD đều là những cuộc hội ngộ bất ngờ kỳ lạ : năm 1998 Ba tôi mất tại Nam California, hai bạn đồng nghiệp THTD là anh Luyện Quang Đăng và anh Vũ Ngô Hoàng đã làm cho tôi thật sự xúc động và ngạc nhiên khi hai anh đến nơi tang lễ chia buồn cùng tôi và gia đình. Cho đến nay cảm xúc khi gặp lại Anh Đăng và Anh Hoàng trong Tang lễ Ba tôi, vẫn không phai nhạt, mỗi khi gặp lại hai Anh tôi lại nhớ đến kỷ niệm không thể nào quên ngày đó! Cảm ơn Hai Bạn thật nhiều. Năm 2000 trong một ngày đi xem diễn hành xuân tại SanJose lại gặp Nguyễn Nữ Huỳnh Phước cùng đi xem diễn hành, Phước nhận ra tôi đến chào hỏi và tự xưng tên và nói là HS khóa 1 /THTD.

Đa số các cựu HS /THTD, chúng tôi gặp lại là do các em đã liên hệ được với Bích Lan, tuy ở rất xa các em cũng cố tạo cơ hội qua SanJose để đến thăm chúng tôi: Trần thị Thái, Lê Thị Hoài, Huyền Phương từ Miền Đông Mỹ. Trần thị Minh Phượng, từ Canada là trưởng nữ của Thầy Trần Văn Chuộc Hiệu Trưởng trường Nam Tiểu Học Thủ Đức, nơi tôi đã dạy học nhiều năm ... Tại địa phương Bắc Cali chúng tôi gặp lại Nguyễn Mão, Nguyễn Thị Nghĩa, Hồng Nhung, Thục Oanh, Thanh Vân, Mỹ Vân và Động .

Năm 2007 Nguyễn Mão và Bích Lan đã táo bạo tổ chức Họp Mặt THTD Hải Ngoại, lúc đầu khi các em hỏi ý kiến tôi cũng rất e ngại vì thiếu nhân sự và cũng chưa thành thạo trong những tổ chức Hội Họp.

Nhưng một sự kiện không thể ngờ và cũng không thể nào quên! Vì một cuộc họp mặt vô cùng đơn sơ tại một **HỘI QUÁN** của **CỘNG ĐỒNG NGƯỜI VIỆT BẮC CALI** với chỉ có ba món ăn: gỏi, cơm chiên, cháo gà và văn nghệ cây nhà là vườn mà đã thành công và rất vui được sự hưởng ứng của rất nhiều cựu Giáo sư THTD, ngoài một số cư ngụ tại địa phương: Thầy Tuấn, Thầy Tài, Cô Thảo, Thầy Bào và Tôi. Từ các nơi xa đến tham dự Thầy Hiệu Trưởng Nguyễn Văn Tâm đến từ Pháp, và các Thầy Cô từ Houston Texas Thầy Trần Ngọc Giới, Thầy Vũ Ôn Đình, Thầy Hồ Vạn Chung, Cô Vũ Thị Lan Hương và đặc biệt có cả quý tử của Thầy Chung và Cô Lan Hương cũng đến tham dự. Cựu Học Sinh, ngoài các em

ở miền Bắc California mà tôi đã gặp, từ xa đến có hai em Huyen Phương ở tiểu bang Virginia và Hoài ở tiểu bang Oregon.

Một bất ngờ nữa đến với tôi là một em cựu học sinh của tôi là Lương Tấn Tài đã đến tham dự cùng với Phương và Hoài, Tài học với tôi từ lớp ba tại trường Nam Tiểu Học Thủ Đức và cũng là Học sinh khoá 7 của THPT. Sau ngày họp mặt tại SanJose, chúng tôi, Thầy Tâm, Thầy Giới, Thầy Đình, Thầy Bào và tôi cùng nhau đi tour thăm thắng cảnh National Park và lâu đài tở phú Heart Castle.

Một thời gian sau, Tài đã đưa hai đồng môn Nguyễn Hưng và Lê Hữu Hiệp cũng vừa là học sinh lớp ba của tôi và vừa là khoa 7 THPT đến thăm vợ chồng tôi. Thầy trò hội ngộ rất vui tại một tiệm giải khát gần nhà. Tôi rất phục trí nhớ của Hưng, em đã nhắc lại những kỷ niệm lúc học tôi tại trường Nam Thủ Đức, em nhớ từ kiểu áo đến màu áo và dáng đi của tôi lúc vào lớp giảng dạy, khi ấy em mới 8 tuổi đời!

Rồi thời gian trôi qua, những năm tháng kế tiếp chúng tôi được tham dự nhiều cuộc họp mặt với cựu đồng nghiệp và cựu Học sinh THPT. Lần họp mặt nào chúng tôi cũng nhận được những món quà kỷ niệm đầy ấp chân tình của ban tổ chức cùng một số cựu Học Sinh thân quý chúng tôi.

Năm 2010 dự Họp Mặt tại Houston Texas, chúng tôi đã được Anh Chi Trần Ngọc Giới và vợ chồng em Phạm Quang Tân và Cúc lo cho nơi ăn chỗ ngủ rất chu đáo. Năm nay 2012, chúng tôi lại tham dự họp mặt lần thứ ba tại Nam California. Mặc dù đã trên tuổi thất thập cổ lại hy, nhưng vì tình cảm đối với các em trong ban tổ chức, rất nhiệt tình, vất vả trong bao nhiêu tháng ngày để có được một ngày Họp Mặt cho Các Thầy Cô và Đồng Môn và nhất là vì có sự tham dự của Thầy Hiệu Trưởng Hồ Văn Trai đến từ Việt Nam, đồng thời có sự mời gọi của một số các em cựu HS muốn có sự hiện diện của chúng tôi.

Thật sự chúng tôi đã rất vui và không hối tiếc quyết định tham dự Họp mặt tại Nam Cali năm này vì ngay từ ngày Tiền Đại Hội chúng tôi được sự đón tiếp rất thân tình của nhiều bạn đồng nghiệp và các em Cựu Học Sinh tại nhà Thầy Luyện Quang Đăng, một vị Thầy rất khả kính

của đám học trò THPT, Thầy Đăng được các em HS coi như một người cha yêu quý vì Thầy rất hiền hòa .

Ngày 4/08/2012, ngày họp mặt chính thức, khi đến nhà hàng nơi tổ chức Họp mặt , chúng tôi được sự chào hỏi rất ân cần niềm nở của các bạn đồng nghiệp và nhất là của các em cựu HS đã đến với chúng tôi như đàn con lâu ngày mới được gặp lại Cha Mẹ. Cặp vợ chồng Quyết Thoa đến ôm cánh tay tôi thăm hỏi sức khỏe và đòi được chụp chung hình với Thầy Cô, rồi rất nhiều em từ khóa 1 đến những khóa sau 1975 dù chỉ học rất ít thời gian với chúng tôi và ngay cả những em không học với chúng tôi cũng đến chào hỏi trong tinh thần rất Tôn Sư Trọng Đạo làm chúng tôi rất vui và cũng rất cảm động. Em Đỗ Thế đồng trưởng ban tổ chức ngày họp mặt với Nguyễn Hưng, Thế ra trường năm 1987 đã đến ôm tôi và nói một câu rất chân thật mà tôi không thể nào quên:

- Cô ơi, Em thấy Anh Hưng rất quý trọng Thầy Cô, nay em đã hiểu vì em tuy không học với Thầy Cô mà em cũng rất có cảm tình với Thầy Cô.

Sau ngày họp mặt tại Nam Cali hai tuần, nhóm Thầy trò vùng SanJose với sự hỗ trợ của Xuân Mai đến từ Arizona cùng nhau đưa Thầy Hồ Văn Trai đi thăm thắng cảnh thành phố San-Francisco, một thành phố du lịch không thể thiếu đối với du khách đến miền Bắc California. Xuân Mai là Học sinh khóa 2 THPT rất có nhiệt tình với Thầy Xưa, Bạn Cũ và rất hợp với tôi vì cũng yêu thích văn nghệ.

Một tuần sau khi tiễn Thầy Trai về lại Việt Nam, chúng tôi lại tham dự một ngày họp mặt bỏ túi với nhóm Thầy trò vùng Sacramento vì có sự xuất hiện của một bạn đồng nghiệp đã từ lâu trong bóng tối theo dõi những sinh hoạt của gia đình THPT, anh Lưu Anh Dũng, ngoài ra có Võ Chiếu khoa 1 từ Texas qua Cali họp mặt với Hải quân cũng đến tham dự với nhóm Sacramento. Buổi họp mặt bỏ túi này cũng rất vui, Thầy trò đều hòa đồng trong bầu không khí vui nhộn và thân mật. Nhóm cựu HS/ THPT vùng Sacramento cũng như ruột thịt đối với chúng tôi vì tất cả những sinh hoạt vui buồn trong miền Bắc California đều có sự hiện diện chia vui xẻ buồn của các em !.

Hôm nay đọc email của Bích Liên báo cáo quỹ Đặc San, Bích Liên đã rất khéo và tế nhị nhắc nhở các Thầy Cô và các bạn đồng môn viết bài cho đặc san 2013. Tôi dù đang rất bận với 4 đứa cháu nội đã không thể từ chối lời kêu gọi của Bích Liên và nhất là cũng không muốn phụ công khó nhọc của Thầy Hồ Văn Trai đã lo cho việc in ấn và phát hành đặc san THPTD trong nhiều năm. Năm nay Kỷ Niệm 50 năm ngày thành lập trường THPTD, hồi tưởng lại những kỷ niệm đã qua, phải nói là tôi đã rất may mắn và đã có duyên lành được dạy tại ngôi trường với ba tên Trung Học Thủ Đức, Hoàng Đạo và Nguyễn Hữu Huân, vì tôi đã gặp được tất cả các vị Hiệu Trưởng rất tốt và rất công bằng, đa số các bạn đồng nghiệp thảo hiền và nhất là các Học Sinh rất ngoan và chung thủy. Ngày nay đa số các em đã trưởng thành, đã thành nhân, thành công và có địa vị cao trong xã hội (trong nước cũng như hải ngoại), nhưng tình cảm của các em đối với Thầy và Bạn vẫn trước sau như một.

Viết tại SanJose, ngày 10 tháng 10 năm 2012

Ngô Ngọc Khanh

NGÔI TRƯỜNG XƯA

Nguyễn Tam Phu Nhân

Chân bước nhẹ trên lối mòn xưa cũ ,
Tìm dư hương sau năm tháng xa rời.
Ngôi Trường Cũ , yên bình trong bóng lá ,
Như vẫn chờ , vẫn đợi kẻ phương xa !

Bao lớp trẻ , già từ vùng kỷ niệm ,
Thuở học trò , chưa từng biết suy tư ,
Mắt rưng rưng , trong giây phút tạ từ ,
Câu tạm biệt chưa nói , sao nghèn nghẹn !!!

Giờ trở lại , Người Xưa đã vắng bóng !
Mắt vương sầu , trong nỗi nhớ mênh mông ...
Chiều tàn phai , cho bóng tối chập chùng ,
Tim quay quắt , chợt nghe lòng trống vắng !!!

Cuối thu 2012 .

T.H.THỦ ĐỨC
50 NĂM TRƯỜNG!

Hồng Nhung K4

50 năm, tưởng chừng như cơn mộng,
Ngoảnh lại nhìn, nửa thế kỷ đã qua!
Nửa cuộc đời tất tả phong ba,
Thấm tím thời gian, trắng xoá mái đầu
Vẫn hoài niệm trường xưa tình cũ...

Hàng phượng vĩ như chờ mong ử rử,
Đón người về trước cổng đứng ngăn ngơ!
Với cảnh mới nhưng trường xưa còn đó,
Tà áo nào quen thuộc bước vẫn vợ?
Gợi kỷ niệm thời ngây thơ năm ấy!

Nhớ cô giáo cũng đáng xưa từ ái,
Thật dịu dàng đẹp tựa một bà tiên!
Lời Cô khuyên thấm thía tận trái tim,
Theo cuộc sống nổi chìm nơi xứ lạ,
Thấu hiểu đời và yêu tiếng chim ca!

Để không quên tiếng nói mẹ cha,
Thương cố quốc như ý Thầy dạy bảo.
Lời Thầy giảng khắc sâu vào tâm não
Đã khai thông trí tuệ lẫn tinh thần,
Bước vào đời không ngại gian truân...

Nhìn nụ cười em gái đứng trong sân,
Như cô bé ngày xưa ngồi gần cạnh,

Nay bạn cũ phương trời nào cô quạnh?
Nhớ về anh tặng hai đóa ô mai,
Nhưng cuộc chiến đầy anh vào đất lạnh!
 Để giờ đây trước cổng trường đứng lặng,
Nhớ Thầy Cô, bè bạn, người thân...
Mừng sinh nhật 50 năm, và cả 100 năm!
Dù khi đó chúng ta không còn biết,
Vẫn triệu người cầu mong tha thiết,
Cho Trường tôi "trường thọ" nghìn năm!

TUỔI CỦA TRƯỜNG

LeLan (k7)
(gửi THPT mến yêu)

Năm mươi lần khép, mở...
Những lứa chim ra ràng

Trường tôi ngày xưa đó
Mãi mãi là chiếc nôi...

Nôi đong đưa kỷ niệm
Nôi nuôi nấng ân tình
Thầy cô và bạn cũ
Chẳng thể nào tôi quên...

Mực đen và phấn trắng
Là bài giảng của thầy
Lời dịu dàng khuyên bảo
Là bài học của cô...

Năm mươi lần khép, mở...
Bao lứa chim ra đời
Trường xưa nay vẫn thế
Thầy cô tôi giờ đâu?

Chiều nay ngồi nhớ lại
Năm mươi năm xa vời...
Tuổi trường không tóc bạc
Mà tóc mình nhạt phai...

TÂM SỰ ĐÔI LỜI

Trần Ngọc Dưỡng

Theo đề nghị của Nhóm Biên Tập (cụ thể là Thầy Hồ Văn Trai) mời tham gia viết bài cho đặc san với chủ đề “ Năm mươi năm – Một ngôi trường”, tôi xin có đôi lời tâm sự sau đây.

Tôi và thầy Trương Văn Minh cùng học sư phạm Sài Gòn chung bàn chung lớp. Ra trường được phân công về Thủ Đức dạy hai (02) lớp Đệ Thất đầu tiên của trung học Thủ Đức mới thành lập từ năm học 1962 – 1963.

Ngày 01.9.1962 chúng tôi đến trường THPT (đi bằng xe đò Liên Hiệp) và trình diện Thầy Quản đốc Lý Ngọc Kiệt (tuổi đã cao và sắp nghỉ hưu). Thầy Quản đốc tiếp chúng tôi bằng một thái độ niềm nở, ân cần.

THPT chưa có cơ sở vật chất hay phòng ốc gì cả mà chỉ “ ở đậu” bằng cách mượn tạm hai phòng học cũ kỹ của trường Nữ Tiểu Học (nay là trường tiểu học Nguyễn Trung Trực).

Vào đầu tháng 9 năm 1962 thì năm học 1962 – 1963 khai giảng với hai lớp Đệ Thất P1 (nữ sinh) và Thất P2 (nam sinh).

Lớp trường P1 là em Trần Xuân có chiều cao vượt trội so với các bạn cùng lớp nên sau này có biệt danh là Xuân “ bóng rổ”.

Lớp trường P2 là em Trần Văn Hiệp có gương mặt hơi khác khổ và có vẻ nghiêm nghị nên có biệt danh là Hiệp “ ông già”.

Thầy quản đốc cho biết chỉ nhận được hai giáo sư, nên chúng tôi phải tự phân công giảng dạy tất cả các môn học.

Thầy Minh phụ trách các môn gồm Toán, Lý, Hóa, Vạn vật, còn tôi các môn gồm Văn, Pháp Văn, Nhạc, Hán Văn...

Một thời gian sau có thêm thầy Ngô Thúc Cơ về dạy môn Pháp Văn, qua năm sau thầy Cơ được cử làm Hiệu Trưởng.

Thời gian tôi dạy ở THPT là từ 1962 đến 1974 (12 năm), sau năm 1974 tôi được chuyển về trường nữ trung học Lê Văn Duyệt (nay là trường THPT Võ Thị Sáu)

Trong cuộc đời giảng dạy của tôi (40 năm) tôi đã chuyển qua nhiều trường, có trường số năm tôi dạy còn lâu hơn ở THPT, nhưng những dấu ấn, những kỷ niệm vui buồn không đâu bằng ở THPT. Đó là những kỷ niệm khó phai đối với một thầy giáo trẻ như tôi.

Giờ đây các em học sinh lứa tuổi 12, 13 thời đó đã trở thành những người ở lứa tuổi trên dưới 60, đại đa số đã thành ông bà nội hoặc ngoại. Có em giữ những chức vụ cao trong xã hội, thế mà mỗi lần gặp thầy cô dạy mình, luôn cúi đầu chào kính trọng như lúc còn đi học. Thầy cô rất tự hào và hãnh diện về các em.

Thầy cô không những chỉ truyền đạt những kiến thức cơ bản, tổng quát cho các em mà còn dạy các em làm người có tri thức, có đạo đức, có cái tâm nhân hậu đối với mọi người và tinh thần trách nhiệm với công việc.

Hằng năm ngoài ngày 20/11, các em khi có dịp và điều kiện thường đến thăm tôi nhất là những lúc tôi không được khỏe, đã an ủi và động viên tôi rất nhiều.

Có nhiều em khi gặp lại sau nhiều năm xa cách đã hỏi tôi rằng : Thầy có biết tại sao các em quý và thương nhớ thầy nhiều không? Tôi lắc đầu các em nói : tụi em quý mến thầy vì thầy dạy dễ hiểu, tận tâm hết lòng với học sinh, đặc biệt khi dạy môn hình học ở lớp 9 và 10, thầy vẽ vòng tròn bằng tay mà không cần đến dụng cụ compa. Tụi em còn thích thầy nữa vì tuy dạy môn Toán khô khan thế mà thầy lại có máu nghệ sỹ biết đàn guitar và hát rất hay...

Những nhận xét đó làm tôi rất vui và hạnh phúc. Ngày nào thầy còn sức khỏe là thầy còn hát cho các em nghe.

Nhân kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường THPT – HD – NHH (1962 – 2012) tôi kính chúc quý thầy cô và các em cựu học sinh trường an lạc và hạnh phúc.

TRƯỜNG XƯA ƠI !

Lâm Thị Phương Lan (Khoá 8)

*Nhìn cánh phượng trước sân trường nở đỏ
Lòng băng khuâng thăm nhớ những ngày xưa
Trường vẫn đó, cô thầy không còn dạy !
Bạn cùng thời, cùng lớp đã về đâu ?*

*Lớp học cũ, vách tường vôi tô mới
Cửa sổ xanh , chắc nhỉ, đã thay màu
Chỗ ngồi trước, bây chừ, cô bé khác
Hộc bàn đầu, còn giấu mấy chùm me ?*

*Ngôi trường xưa, năm mươi năm đứng đợi
Những học trò các khóa trở về thăm
Nhắc chuyện xưa vụn dại tuổi mười lăm
Tình mới lớn, ngẩn ngơ từng trang sách*

*Viên phấn màu trên bảng đen nắn nét
Tên chúng mình, hai đứa khẽ dùi nhau
Giấy học trò, dòng mực tím xôn xao
Anh tập tễnh làm thơ quên giờ học*

Năm mươi năm, công sân trường mở rộng
Tương lai chào bạn nhỏ bước vào sân
Đến hè sang phượng thắm đỏ trên cành
Chúc tiễn biệt học trò năm cuối cấp

Trường xưa ơi ! . Một ngày không xa lắm !
Em thăm trường, thăm lại những ngày xưa...

NHỮNG KỶ NIỆM

KHOÁ 2000

Trần Minh Đức

Thấm thoát đã 50 năm, một quãng thời gian không lâu so với một vài trường khác nhưng cũng đủ để trường trung học Thủ Đức – Hoàng Đạo – Nguyễn Hữu Huân hoàn thành truyền thống tốt đẹp: Tôn Sư – Trọng đạo – Đoàn kết – Thân ái và tình cảm gắn bó giữa thầy trò sau bao năm tháng.

Đặc biệt cuộc đời dạy học của tôi đã gắn bó với ngôi trường khá lâu: 24 năm (từ 1964 đến 1988) nên có nhiều kỷ niệm. Do tuổi già, sức yếu, trí nhớ kém nên không nhớ đúng và đủ. Tuy nhiên với thời khắc đặc biệt của lịch sử nhà trường tôi cũng xin đóng góp vài dòng về ngôi trường thân yêu của mình.

Buổi đầu ai cũng biết trường thiếu thốn và nghèo nàn như thế nào về cơ sở vật chất, thầy khó khăn trong điều kiện dạy, trò thiếu phương tiện trong việc học. Điều tiên quyết lúc bấy giờ là phải có trường sở để thoát cảnh “ăn nhờ ở đậu”. Lúc bấy giờ việc xin một địa điểm xây trường không khó mà cũng không dễ. Không khó vì có nhiều đất trống, chủ sở hữu không rõ ràng nhà nước có thể trưng dụng làm trường. Quận Thủ Đức định giành cho trường một khoảng đất trồng cao su của Hồ Tộc ở gần chợ Đậu – Địa điểm này khá hẻo lánh, xa dân cư, nhất là bất tiện cho việc đón xe vì thầy cô lúc bấy giờ đón xe đò Liên Hiệp hoặc Liên Thành để đi dạy mà địa điểm này xe đò không có trạm dừng. Thầy Cơ, XLTV Hiệu trưởng, phân vân hỏi ý kiến anh em giáo sư, ai cũng lắc đầu. Cuối cùng thầy phải lắc đầu từ chối xin địa điểm khác, vậy phải chờ. Chính vì vậy mà học sinh phải học ở nhiều địa điểm khác nhau kéo dài. Đến năm 1967 duyên may đưa đến, khi Ban Doanh lý kiến thiết làng Đại học còn một khoản trống hiện tại cũng muốn có một ngôi trường ở đây để con em của họ có chỗ học. Thế là trường có một địa điểm xây dựng rộng rãi và thuận lợi như hiện nay.

Nói đến cơ sở vật chất, cụ thể là bàn ghế thật là thảm hại. Lễ bế giảng thường dùng bàn ghế làm sân khấu mà bàn ghế lúc ấy làm bằng gỗ hoặc mới hơn thì bằng chân sắt lại dễ gãy. Sau Lễ bàn ghế hư hỏng chất đống vào phòng học. Đến trước ngày khai giảng có ông

kỹ sư Trần Văn Bé, nhà ở gần trường thấy vậy cũng đem dụng cụ qua phụ giúp. Ông Bé rất có tâm với nhà trường. Ông là chuyên viên của Bộ Thương Mại chánh quyền Sài Gòn, biết được Bộ Thương Mại có một khoảng tiền phạt các nhà buôn lúc bấy giờ không biết dùng vào việc gì hợp pháp, bỏ vào ngân quỹ cũng phí, ông bài kế cho nhà trường đang thiếu phòng học xin khoản tiền này để xây lớp học, nhờ vậy trường xây thêm được 2 dãy phòng học. Sau 30- 4, tình trạng bàn ghế càng thảm hại hơn, lúc bấy giờ, tôi đại diện nhà trường liên lạc với hội cha mẹ học sinh là anh Đạt, công tác tại sở truyền tải điện 4 nhờ giúp đỡ sửa chữa bàn ghế. Anh rất nhiệt tình với giao kết cho thợ và dụng cụ đến giúp công, còn vật tư nhà trường phải trả. Anh cho người làm trước, BGH thanh toán sau nhưng cả năm sau cũng không giải quyết được, đành phải nhờ anh ủng hộ.

Tội nghiệp nhất là mối quan hệ với trường bạn. vào dịp gần tết, trường Trung học Kiểu mẫu thường cho học sinh đến bán báo xuân đi bằng xe hơi, còn học sinh trường mình phải đạp xe ra tận trường Kiểu mẫu ở gần ĐH Nông Lâm ngày nay, Khi ấy, ông Dương Thiệu Tống, Hiệu Trưởng trường Kiểu mẫu đến thăm trường bằng xe Jeep Willys của Mỹ viện trợ. Thầy Cơ tiếp tại V.P Hiệu trưởng là căn chái nhỏ ở trường Nữ tiểu học. Một hôm để đáp lễ Thầy Cơ đến nói với tôi “Bác Đức! mình với Bác (đang là TTK HĐGS) hôm nào phải đi đáp lễ với Ông HT Kiểu mẫu địa điểm rất xa và hẻo lánh không có phương tiện đi, bác nhĩ sao?”. Cũng may, lúc đó gia đình định hỗ trợ mua 1 chiếc xe Lambretta để đi dạy vì từ trước đến giờ chỉ đi xe đồ. Ngay trong tuần, cả nhà tính toán tiền nong mua xe ngay để tuần sau chở thầy Cơ đáp lễ Trường Kiểu Mẫu.

Những tình cảm gắn bó giữa đồng nghiệp và các em học sinh càng thể hiện đậm nét nhân chuyển đưa cháu Văn Đài du học vào dịp hè 2011. Khi vừa đặt chân lên đất Mỹ tôi không thể nào quên những lời thăm hỏi chân tình của Anh Đăng, Anh Đình, Anh Giới, Chị Dung cũng như các em Biên, Xuân Mai Hồng Nhung, Đình Châu Minh Huyền. Tôi có dịp đến thắp hương tưởng nhớ thầy Quang và thăm gia đình chị Dung từng gắn bó với gia đình . Biên + Sử đến tận nơi ở thăm viếng và giúp tôi mở tầm nhìn bằng tham quan Downtown Dallas. Đặc biệt là Trí và Bắc đã giúp ông cháu tôi những bước đi đầy

bờ ngõ nơi đất Mỹ. Tôi không thể nào quên, em Vô Chiêu khóa I dù không học với tôi giờ nào vì khi tôi về trường thì em đã chuyển trường nhưng cũng dành một buổi tiếp thân mật nơi chợ Hồng Kông. Điều đọng lại trong tôi nhất là buổi họp mặt Houston. Nơi đây tôi có gặp anh chị Vạn Chung Lan Hương cùng học sinh đủ thế hệ từ bậc “Trưởng Lão” như Biên, Mai, Tân, Hiếu Bắc, Tuấn đến “Hậu Bối” như Minh Huyền, Linh Duy, Nga, Anh Thư. Những kỷ niệm xưa được thầy trò nhắc lại với niềm vui, nỗi buồn, lẫn lộn, những tiếng cười nổ vang trời xen lẫn lời xúc động nghẹn ngào. Đằm ấm và thân thiết nhất là buổi thăm viếng anh chị Đình. Tất cả đều vui mừng khi thấy sức khỏe anh hồi phục dù hơi quên việc cũ nhưng vẫn vui sống trong hiện tại với phong cách hào hoa bay bướm thưở nào. Kết thúc buổi gặp gỡ bằng một buổi cơm thân mật thắm đẫm tình Thầy – Trò.

Tất cả những hình ảnh trên như một đoạn phim diễn ra trong ký ức tôi có nét đậm nét nhạt, nhưng chắc chắn khắc sâu trong tâm thức mang nặng những tình cảm không bao giờ phai.

Thủ Đức !

Một lần về lại ...

Kim Dung K.9

Tôi trở về đây Thủ đức xưa
Con đường in bóng nắng ban trưa
Biết bao kỷ niệm thời thơ ấu
Vương vấn lòng tôi nói sao vừa

Ra đi tóc hãy còn xanh lắm
Gió bụi vùi chôn nẻo xa xăm
Ngày tháng thầm lặng đi qua cửa
Nào ngờ thoát đã mấy mươi năm

Mái trường Thủ đức vẫn nằm kia
Tần ngần tôi đứng ngắm ven bờ
Áo trắng ngày nao xa xôi quá
Quên sao quên được phút chia lìa

Ray rút lòng tôi những nhớ thương
Của người con gái tóc thơm hương

Tuổi thơ với bao lời hẹn ước
Để lại trong tôi những đoạn trường

Những chiếc xe chiều nối đuôi nhau
Thời gian lặng lẽ cuốn qua mau
Tâm tư trôi dạt miền quá khứ
Một chút gì nghe như nỗi đau

Mỗi người một phận phải thế không?
Có nghĩa là tôi mãi long đong?
Có nghĩa là tôi không oán trách
Làm con sông nhỏ chảy xuôi dòng..

Tôi chỉ còn đây những hoài mong
Cô đơn theo từng bước phiêu bồng
Đôi lần bỗng nhớ về quê cũ
Giọt đắng nào rơi giữa cõi lòng

Nghe gió chuyển mùa Xuân sắp sang?
Cho tôi nhặt lấy chút nắng vàng
Mang về sưởi ấm hồn lữ thứ
Biết mấy mùa Xuân nhớ mang mang

BỐN MƯƠI NĂM NGÀY RỜI TRƯỜNG

(Thân tặng các bạn khóa 4- trường THPT- Ra trường 1972)

Cao Nguyễn Linh Miên (K 4)

Đã bốn mươi năm rồi đó bạn!
Rời trường mỗi đứa mỗi chuyện lo
Úc, Âu, Mỹ, Việt đường đủ cả
Đất Thủ, trời xa ai biết cho?

Đã bốn mươi năm rồi đó bạn!
Nửa vòng trái đất chẳng hề xa
Diễn đàn gặp gỡ mừng vô hạn
Cái nghĩa thầy trò đáng quý thay!

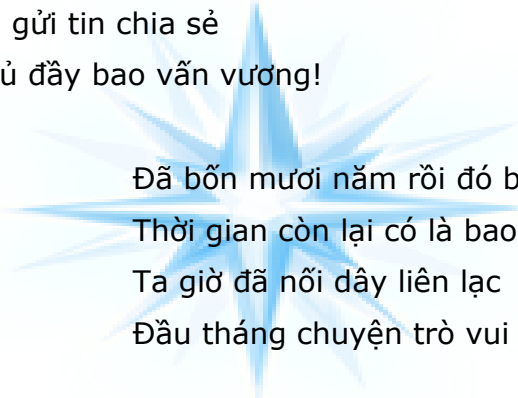
Đã bốn mươi năm rồi đó bạn!
Người còn tất bật chuyện áo cơm

Cháu bằng cháu bé lo chưa chán

Cái nợ trần gian đâu đã qua!

Đã bốn mươi năm rồi đó bạn!
Có người chào, từ giã cuộc chơi
Tiễn chân bạn cũ lòng nghe nói
Nhắn gửi bình yên nơi cõi xa.

Đã bốn mươi năm rồi đó bạn!
Cái tình xưa cũ thật dễ thương
Ai về nhắn gửi tin chia sẻ
Họp mặt đủ đầy bao vấn vương!

Đã bốn mươi năm rồi đó bạn!
Thời gian còn lại có là bao?
Ta giờ đã nối dây liên lạc
Đầu tháng chuyện trò vui với nhau.

Thế nhé! Bạn – tôi, xa chẳng xa
Bỏ qua những lúc, gần chẳng gần
Gặp hay không gặp nào quan trọng
Giữ nghĩa thâm giao, ta có ta!

THÁNG NĂM HỌC TRÒ

Lương Hồng Điệp (K3)

Thời gian. Thời gian là dòng chảy vô hình. Thời gian cuốn trôi tất cả. Thời gian vui chôn tất cả. Thời gian làm mờ phai tất cả... Nhưng thời gian cũng ghi dấu yêu thương của những ai giữ nhớ giữ thương. Năm mươi năm trôi qua kể từ ngày ngôi trường nó học, trường trung học Thủ Đức, ra đời, giờ đã tuổi năm mươi, với ba cái tên: Trung học Thủ Đức – Hoàng Đạo – Nguyễn Hữu Huân, cùng năm mươi khóa học, tính ra khóa 1 giờ ở lứa tuổi trên 60, còn khóa 50 ở tuổi 15 – 16. Thời gian... Thời gian... Tưởng chừng như các khóa đàn anh, đàn chị, các thầy Cô thưở ấy đã biến khỏi cổng trường từ lâu đã lụi vào quá khứ, đã lấp bụi thời gian, đã mờ mịt nơi cõi nào, góc trời nào của thế giới này, không ai hay, không ai biết... Nhưng không. Vẫn còn. Còn tất cả. Các thầy cô, các anh chị từ khóa 1 thưở ấy dài đến những khóa sau... trong nước, ngoài nước cùng nối nhịp cầu và gặp lại nhau nơi Website Trung học Thủ Đức – Hoàng Đạo – Nguyễn Hữu Huân. Hằng ngày, bất kể giờ phút nào, cũng có thể kể chuyện trường lớp, chuyện ghế bàn, bằng phần ngày xưa. Và ngày xưa trở về với bao triu mến của tuổi học trò. Ôi thương quá! Nó nhớ quá! Ngày xưa ấy...

Ngày vào trường. Vừa chuyển từ Tiểu học lên Trung học, bọn con trai với đồng phục quần xanh, áo trắng. Áo bỏ vào quần, thắt lưng đang hoàng, trông chững chạc và lớn hẳn. Bọn con gái còn đầm thắm tề chỉnh hơn với áo dài trắng tươi tắn ra dáng các thiếu nữ, cùng tung tăng đến trường mỗi ngày. Thử ở ấy ít có học sinh nào được phụ huynh đưa đón như bây giờ. Phần đông là tự đi đến trường bằng nhiều phương tiện khác nhau... Gần thì đi bộ. Xa thì xe buýt, xe lam, xe đạp... Các anh chị lớp lớn còn đi học bằng xe Honda trước đôi mắt ngưỡng mộ của lớp đàn em. Nó hồi ấy cùng với ông anh đi học bằng xe đạp vì cùng buổi, cùng cấp lớp. Anh chờ. Nó ôm cặp ngồi sau. Một lần trên đường đến trường, vừa đến dốc Học viện Cảnh sát Quốc gia, áo dài nó đang mặc tự dưng căn lên rồi xoẹt một cái. Xe đạp khựng lại. Anh nó nhảy xuống đất giữ xe. Nó mắc dính luôn trên xe. Trời ơi một cảnh tượng kinh hoàng bày ra. Vạt sau áo dài nó bị cuốn vào đùm sau xe đạp xé rách hết nửa thân áo ngang lưng. Nó sợ hãi luống cuống tìm cách rời xe, lo lắng:

- Chết rồi! làm sao vô lớp.
Anh nó đứng vịn xe, hét lên:
- Trời ơi! Mày ngồi cái kiểu gì vậy? May mà lên dốc
Nó mếu máo:
- Ôm hai cái cặp. Nó rớt hồi nào em đâu có hay. Giờ làm sao bây giờ.
Hai anh em lúng túng không biết giải quyết sao. Về nhà rồi đi nữa thì trễ học. may sao nó có sáng kiến:
- Thôi mình cứ đi. Em vô nhà bạn Mai mượn áo đi học.
Bạn tặng luôn cho nó cái áo học trò ấy. Nó nhớ bạn. Nhớ lắm!

Nó đen đúa, xấu xí lại quê mùa nữa, nên trong lớp hay bị các bạn trêu chọc. Thường vào dịp cuối năm, bàn văn nghệ, liên hoan. Bạn hay nói:

- Cô ơi lớp mình có một bạn gốc Ấn Độ, cho bạn lên múa Ấn Độ đi cô.
- Cô ơi cho bạn nấu cà ri.

Cả lớp cùng lao nhao. Nó biết lớp trêu đùa nó. Cái trêu đùa hồn nhiên không ác ý, nhưng có lúc cũng làm nó mặc cảm. Về nhà hỏi má:

- Sao con đen quá bạn chọc hoài!

Má nó phì cười:

- Chớ mày giống ai mà đòi trắng. ba mày đen thui sao mà tụi bây trắng được. may mà tao đẻ mấy đứa bây chứ gặp bà khác như bà Năm ở xóm coi, thì khỏi nói. Bỏ vô Miên lựa hồng ra.

Tự nhiên bà Năm hiện ra trong đầu nó. Bà năm ở xóm sao mà đen quá. Mặt bà đen, môi bà cũng đen. Thế thì chị em nó cũng còn may quá. Được má đẻ nên không bị đen thui. Thôi không buồn không mặc cảm nữa nha!

Giờ Toán Cô Minh Tâm. Sao mà Toán khó thế! Cô bảo Toán khó là đúng rồi. Lớp ban B chỉ có vài bạn nữ. Con gái sợ Toàn. Trong trường Sư phạm, lớp cô chỉ có năm nữ, kể cả cô, còn bao nhiêu là nam. Chúng nó thì thầm với nhau: “Hoa lạc giữa rừng gươm” và càng nể phục cô. Quả thật, suốt bậc Trung học nó học Toàn chỉ có mỗi mình Cô. Nó còn biết có Cô Cẩm Tâm dạy Toán nữa rồi thôi. Còn Thầy Trần Ngọc Dưỡng thì bảo dạy Toán viết vẽ rất nhiều, bụi phấn bay đầy. Các cô không thích. Vậy mà bây giờ, việc dạy học ngày nay, nhiều cô dạy Toán quá!?. Không biết các cô nghĩ gì? Duyên cớ nào đưa các cô đến sự lựa chọn môn Toán. Còn môn Văn, nếu bây giờ nam chọn thì bị cho là “yếu”. Căn cứ vào đâu nhỉ? Do năng lực, do sự đào tạo chẳng? Vì dưới mắt nó các Thầy dạy Văn như Thầy Trần Ngọc Giới, Thầy Bùi Hữu Huân... rất “cừ”.

Những năm học ở trường Nữ Thủ Đức, gần chợ, bao nhiêu là món ngon bày ra quyến rũ chúng nó, mà ăn vặt cũng là một cái thú tuổi nhỏ. Khoan đi vô chợ, dọc con đường lên dốc Con Gà Quay, đối diện với cổng trường người ta bày đủ thứ quà. Cái thau me ngào đường có rắc mè trên mặt lấm tẩm, lấm tẩm, lấm tẩm trông rất thích mắt. Nhìn sâu phía dưới, màu me nâu sẫm, bóng ướt mặt đường sao mà hấp dẫn thế! Cái bình to bự ngâm đầy xoài, cóc ổi... Những miếng xoài xanh xanh, trắng trắng cắt dọc thuôn thuôn dài dài có ghim cái

que ở đầu cho dễ cầm. Những que ghim chông lên, trái cóc cũng xanh xanh trắng trắng, tách rất khéo, có cái núm tròn bên trên, phần dưới từng múi xòe ra như mời gọi. Tất cả dầm trong nước cam thảo vàng vàng trong rất hấp dẫn

... Kế bên cái bình là chén muối ớt với cái muống nhỏ nhỏ cắm sẵn. Trời ơi, đi luôn sao đành. Nhất là những lúc đi học buổi chiều trời trưa nắng. Đã vậy còn có chú Tiều xe đẩy. Trên xe chú, đầy những lọ, những bình, xếp lớp, xếp lớp trên kệ. Mỗi bình là một thứ. Ô mai me, chanh, cam thảo, gừng, khế, xí muội... thứ nào cũng khoái khẩu mà không có thứ nào giống thứ nào. Cái chú bán không phải là mứt. Vì cách làm rất đặc biệt của riêng người Tàu. Lát gừng xắt mỏng, tẩm ướp sao, như thế nào để cuối cùng có màu đỏ, đường không bao chung quanh, miếng gừng mềm mại, ăn vào cay cay dịu dàng, lại ngọt ngọt mằn mằn. Khế cũng vậy, có vị chua của khế quyện với cái ngọt của đường mà không phải món mứt khế. Món nào ra món đó. Chỉ một đồng thôi là có thể nhâm nhi thưởng thức. Phải cần từng miếng nhỏ, để lắng nghe hương vị của nó. Nghe riết đâm ghiền. Hồi đó, giờ chơi hoặc đầu giờ học, chúng nó hay ghé qua xe của chú. Chú lấy miếng giấy rồi cầm đũa gắp ra thứ chúng nó muốn. Vào lớp, mỗi đứa nhón một miếng, vừa tóp tép vừa tán chuyện. Riết rồi bạn Trường suýt chút nữa chết với cái tên “chú Tiều”. May mà cái tên đó không sống lâu. Nhắc biệt danh mới nhớ. Trong lớp có hai Điệp: Lê Ngọc Điệp và Lương Hồng Điệp. Một lần, sau giờ sử thì Lê Ngọc Điệp bị mang cái tên là Điệp Lê Chiêu Thống. Còn nó, nó lo lắng sợ bị bạn gọi là Điệp Lương Tam Kỳ. Nó ghét, nó thù cái tên Lương Tam Kỳ đã sát hại vị anh hùng “Hùm thiêng Yên Thế” Hoàng Hoa Thám để cầu vinh. Mắc cỡ lắm nếu bị gọi như vậy. Và nó cũng đã chuẩn bị sẵn: nếu bị chọc nó sẽ cãi lại là Điệp Lương Ngọc Quyển. Lương Văn Can. Khà...! Khà...! Khà...! Nó yên tâm đắc thắng với ý tưởng của mình. Sợ vậy, lo vậy mà nó vẫn cứ hay chọc bạn. Điệp Lê ơi, bạn thật hiền, thật dễ thương... Trong lớp cũng có ba Tuyết. Trương Bạch Tuyết, Hồ Bạch Tuyết, Tống Ngọc Tuyết. Bạn nó gọi tên với họ cho dễ phân biệt. Tuyết Trương, Tuyết Tống, Tuyết Hồ mãi đến giờ vẫn gọi tên như thế.

Còn Dung nữa. Dung Võ, Dung Bùi... Các bạn của nó ơi! Có những người nó gặp, nó biết. Còn những người khác? Các bạn trôi mãi phương nào mà hồi ấy đến giờ chưa một lần được gặp. Nó nhớ Dung Bùi có khuôn mặt bầu bĩnh với cái cười thật hiền, mái tóc xõa dài tận eo. Bạn dịu dàng tề chỉnh, ít nói. Còn Dung Võ tóc ngắn, có cái mục ruồi duyên ở cằm. Tức cười nhất là giờ Nữ Công, khi bạn cầm kéo cắt vải thì miệng bạn cũng méo xẹo, lại còn nhúc nhích, nhúc nhích theo nhịp kéo nhấp. Giờ Nữ Công bạn nó hay rình xem lúc bạn say sưa làm việc. Đến khi bạn bắt gặp thì phá lên cười trong cái bên lén rất đáng yêu của bạn. Thiệt là chuyện nọ xọ chuyện kia. Đang kể chuyện quà vật, món ngon mỗi ngày lại qua cái chuyện tên với danh. Còn có món ngon cuối tuần nữa các bạn ơi. Học trò đâu có nhiều tiền nên thỉnh thoảng cuối tuần chúng nó vào chợ làm một chầu bánh ướt, sâm bổ lượng quá sang trọng. Cả bọn gồm: nó, Minh Nữ, Trường, Ánh Mỹ, Ngọc Mai... tan học về, còn nguyên áo dài, cặp táp vây quanh xe bánh ướt. Mỗi đĩa một đĩa. Bánh trắng muốt, trong trong, có nhúm giá trung bên trên, có dưa leo băm nhỏ, có lá quế xắt vụn, có hành phi rắc lên. Sau cùng là miếng chả lụa hình bán nguyệt hồng hồng, miếng chả quế cong cong, dày lên với lớp da bên ngoài vàng xộm, đôi khi còn có thêm chiếc nem hồng thắm nổi bật ở giữa. Ôi chu choa ơi! Rưới chén nước mắm chua ngọt lấm tẩm ớt đỏ băm nhuyễn lên đĩa bánh thì thiệt là “cầm lòng không đậu”. Nhìn đĩa bánh đã thấy bắt mắt với màu sắc hấp dẫn, gắp một miếng cắn vào. Miếng bánh dai dai thấm nước mắm cay cay hòa quyện với rau giá, nem chả... thì rõ “nhất phiến nhập khẩu trầm kha thuyên...” Chưa hết, sau màn bánh ướt, chúng nó quay lưng lại. Xéo xéo hàng bánh ướt là cái xe sâm bổ lượng hoành tráng của chú Ba Tàu vẽ đầy rồng, đầy phụng màu sắc lung tung. Nó chỉ thấy hủ hủ xếp quanh xe. Mỗi hủ một món: Phở tai, bạc của, nhãn nhục, táo tàu, bo bo, hạt sen... Tất cả hòa lại trong một ly ém đầy đá bào. Cắm cái muỗng vào khuấy đều lên là xong. Cái cay cay của nước mắm ớt chưa tan mất trên đầu lưỡi giờ được tẩm bằng cái lành lạnh ngọt ngào nhiều hương vị của ly sâm... Chúng nó hỉ hả hít hà, hẹn nhau chiều thứ bảy tuần sau:

Sáng nay Đức chạy vô lớp thông báo:

- Tụi bây ơi, chị Nguyệt lớp Đệ Tam đi học xách giỏ bị Cô bắt lên văn phòng. Hồi nãy đi vô tao thấy.

Một bạn khác lên tiếng:

- Bữa trước chị Thu cũng bị bắt vì không mặc áo lá.

Lên văn phòng thì đâu có ai biết các chị ấy bị xử ra sao? Thầy cô đâu có công bố. Nhưng tiếng “ bị bắt lên văn phòng” râm ran khiến chúng nó e dè và chấp hành tốt, giữ nội quy trường. Là bọn con gái thì như vậy chứ bọn con trai chắc là không có ngoan đâu. Thấy thầy giám thị đi tuần luôn luôn.

Còn nhớ giờ Việt Văn Cô Uyển Dung. Một lần trong giờ học Cô bận sửa bài, kiểm tập. Sợ chúng nó ồn nên Cô mới lấy sách ra chọn một bài. Xong, Cô đưa mắt đảo quanh rồi dừng lại chỗ nó. Chắc vì nó ngồi bàn đầu nên Cô đưa cho tiện:

- Em đọc dùm Cô bài này. Đọc to lên cho cả lớp cùng nghe... Cả lớp im lặng nào

Nó hào hứng cầm sách đứng lên, đọc to:

“Núi Dăng Dú.

Núi Dăn Dú...”

Sau cái tựa đề cũng bắt đầu bằng cụm từ “Núi Dăng Dú” như vậy, nó chỉ đọc mới có hai dòng, lớp lao xao, thì nghe Cô bảo:

- Thôi, em để Cô đọc cho.

Nó ngạc nhiên, đưa sách cho Cô. Giọng Cô cất lên:

- “Núi Văn Giú”.

“Núi Văn Giú...”

Ôi cái giọng Bắc của Cô sao mà mềm mại uyển chuyển nghe hay thế! Còn cái giọng Nam của nó sao mà cứng đờ, thẳng đuột, vừa cất lên, nghe là bắt tức cười chịu không nổi. Giờ mỗi lần nhớ tới, hai mẹ con nó kể cho nhau nghe chuyện đọc bài “Núi Dăng Dú” là cả hai bò ra cười. Nó cũng không biết, không nhớ cái núi đó ở đâu, nó ra làm sao? Cũng không có tra Tự điển, không có hỏi ai, nhưng nó biết Việt Nam có cái núi tên “Dăng Dú”tới bây giờ.

Hậu trường văn nghệ tuổi học trò trước và sau khi trình diễn có những cái vui không thể nào quên. Trước khi ra sân khấu thì rộn ràng hóa trang. Nào quần nào áo, nào phấn nào son...: Sấm tuồng “cũng mất bọn thời gian, rồi còn phải chờ đợi đến lượt, nên các” nghệ sĩ “tham gia trình diễn không được xem trọn vẹn buổi văn nghệ trường mà đứa nào cũng rất mê, nên tranh thủ xem được lúc nào hay lúc đó. Vì thế vừa trình diễn xong, cả bọn chạy ùa vô phòng thay đồ lẹ lẹ để ra xem văn nghệ. Áo quần treo lủng lẳng. Chúng nó cứ lựa lựa rồi mặc vào nhanh nhanh, chạy ra xem kéo trễ mất nhiều tiết mục... Cả ba bốn đứa đang đứng túm tụm say sưa dõi mắt lên sân khấu. Bỗng có tiếng càu nhàu:

- Trả quần tao. Mày mặc lộn quần tao rồi.

Cả bọn quay lại. Khổ chủ còn nguyên trang phục múa, trên tay cầm cái quần trắng.

- Quần mày ngắn ngắn. quần tao mày mặc lết bết kìa.

Trời ơi, xấu quá đi thôi. Cả hai lú rú dắt nhau vào phòng thay đồ để đổi quần. Mấy đứa còn lại ôm bụng cười ngặt nghẽo trong tiếng đàn tiếng hát vang vang trên sân khấu. Niềm vui vụng dại của tuổi học trò sao mà đáng yêu thế!

Lớp học đang yên ắng. Bỗng vang tiếng hô to “nghiêm”. Mọi người giật mình nhìn ra cửa. Một chú nhóc trực nhật vừa bước vào đã vội tháo chạy ra. Cả lớp phì cười. Thầy cũng cười hiền, đưa tay ngoắc:

- Vào đây! Vào đây!

Chú nhóc rụt rè bước vào trình giấy kiểm diện cho Thầy rồi đứng lớ ngớ, tay chân bỗng dưng thừa thãi. Có em đứng nghiêm, mặt mày căng ra nghiêm trọng. Có em gãi đầu, có em lại... mồm lố mồm, trong buồn cười. Bọn nó tấn công thêm “Đẹp trai quá ta! “khiến chú nhóc càng lúng túng, thẹn thò thì điệu bộ càng tức cười. Lần sau đi trực chắc chắn chú không dám đứng trong lớp nữa mà đưa giấy xong rồi chạy ra ngoài cửa lớp đứng chờ. Có khi là một cô bé dễ thương. Lớp lại lao nhao:

- Bé ơi tên gì? Tên gì?”

- Bé ơi, lớp mấy

- Trong giờ học, ngoài kiểm diện hằng ngày, thỉnh thoảng có một thông cáo đưa xuống cũng là một niềm vui òa vỡ khi Thầy gọi: “Trưởng lớp đầu lên đọc thông cáo”. Bạn Hòa rời chỗ đi lên.

“Thông cáo

Hôm nay, ngày...Thầy (Cô)...bận việc. các lớp có giờ Thầy (Cô)... được nghỉ học. Hôm sau đi học bình thường.”

Niềm vui bất chợt bao giờ cũng vui hơn. Thế là kéo nhau ra trường. Chúng nó tùm năm tùm bảy, từng nhóm từng nhóm kiếm chỗ đi chơi. Đa phần là long nhong trong làng Đại học, khám phá cái đẹp trí thức lặng yên ba bề bao quanh trường nó. Những con đường ngang dọc nhiều bóng cây, những ngôi biệt thự kiến trúc thật đẹp, thật sang trọng thường vắng chủ nhân. Có nhà cổng đóng im ỉm, có nhà có quần gia, một phụ nữ đứng tuổi với mấy con chó dữ. Có khi chúng nó gặp mấy đứa trẻ con sạch sẽ, xinh xắn... ai cũng hiếu khách. Chúng nó được mời vào chơi trước sân. Ngồi ở xích đu, lan can, quanh quần bên mấy khóm hoa cây cảnh...ra dáng tiểu thư con nhà..?! mãi chơi chợt nhớ giờ về lớp, cả bọn xách cặp hấp tấp trở lại trường. Cũng chui hàng rào. Khéo léo, khéo khéo kéo kềm gai móc rách áo. Vậy mà có khi cũng bị móc rách một lỗ góc vuông. Ở tà áo còn đỡ, có khi ở vai, ở lưng. Tiếc cái áo đứt ruột mà vẫn không chừa cái tật chui hàng rào mỗi khi trốn giờ. Những vết móc rách đều được xử lý « dã chiến » ngay sau khi vào lớp. là nhờ Cô Khanh, Cô Lan đều dặn dò là con gái lúc nào cũng phải mang theo kim chỉ, chỉ trắng chỉ đen, thường xuyên trong cặp để có khi cần tới, nên đứa nào cũng có. Cô cũng đâu có nghĩ là chúng nó hay chui hàng rào bị rách áo đâu...

Xa rồi thời ấy. Thời áo trắng hồn nhiên, thời áo trắng mộng mơ. Với nhiều vụng dại dài theo tháng năm học trò. Kể sao cho hết những khoảnh khắc rất đời thường mà gọi nhớ gọi thương. Những khoảnh khắc bỗng biến thành kỷ niệm đáng yêu. Những khoảnh khắc như những dấu nhấn trong quãng đời học sinh. Dấu còn thiếu nhiều nhưng ai dám bảo những khoảnh khắc ấy không phải là của mình. Tháng năm học trò ơi! Thương quá!...Nhớ quá...Nó muốn kể tiếp câu chuyện trong lớp vào giờ học do con nó kể như một sự nối tiếp không hề phai, không hề mất của tuổi học trò :

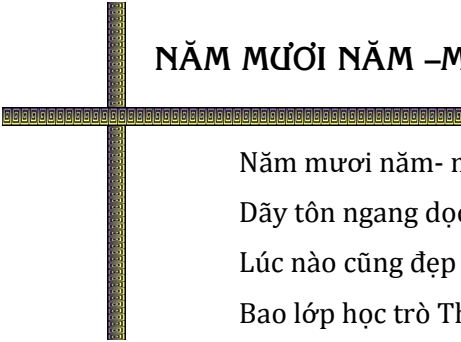
Cô đang giảng bài. Buồn tình sao đó mà một đứa ở cuối lớp lòi ra trái tắc ngồi lệt vò. mấy đứa xung quanh khe khẽ : “ Cho tao múi”. Cho tao múi . Rồi chúng nó lén bỏ vô miệng. Vừa lúc, mắt cô đảo qua, thấy bọn chúng lơ đãng, mà mặt mày lại nhúm nhó. Cô túm một đứa :

- Em, qua nội dung câu chuyện, theo em tại sao Ngô Tất Tố lại đặt tên cho tác phẩm của mình là “ Tắt đèn ”

Nó đứng bật dậy, lúng túng mặt mày nhăn nhó. Bống buột ra :

- Dạ thưa cô...chưa quá !

Lớp cười ầm. Cô ngấn người một giây rồi bật cười theo...

NĂM MƯƠI NĂM –MỘT NGÔI TRƯỜNG

Cao Tỷ Muội- Khóa 4

Năm mươi năm- một ngôi trường,
Dãy tôn ngang dọc thuở ban sơ,
Lúc nào cũng đẹp trong tâm tưởng,
Bao lớp học trò Thủ Đức xưa.

Năm mươi năm- một ngôi trường,
Bên Làng Đại Học nét chân nguyên,
Ngày nay đứng cạnh trung tâm quận,
Vắng cả thầy cô lẫn bạn hiền.

Năm mươi năm- một ngôi trường,
Thầy cô dạy trẻ biết ước mong,
Miệt mài tận tụy chăm dìu dắt,
Trò học siêng năng chẳng phụ lòng.

Năm mươi năm- một ngôi trường,
Thầy cô bè bạn giờ xa xôi,
Được về gặp lại bao lưu luyến,
Kỷ niệm ngày thơ mãi vấn vương.

(Vào Đông 2012)

NGÀY ĐÓ – BÂY GIỜ 50 NĂM

Tỷ Muội khóa 4

Ngày đó- bây giờ năm mươi năm,
Em vào trường học, tôi về thăm,
Hữu Huân, Hoàng Đạo thay tên cũ,
Thủ Đức thân thương vẫn nhớ hoài.

Thầy bạn ngày xưa ai còn đây,
Ai ra đi mãi chốn xa xăm?
Diễn đàn hội tụ người muôn dặm,
Xin hãy tìm về hạp mặt năm!

KỶ NIỆM

40 NĂM RỒI TRƯỚC

Vũ Thị Chinh

Hôm nay mừng 6 tháng 5
Đồng môn K4 tung tặng hẹn hò
Nguyễn gia chào đón mặn mà
Khổ qua món lẩu thật là thơm ngon
Sao ? vị đắng nhưng ăn vào lại ngọt
Có lẽ vì tình bạn, phải không nào?

Quốc nội nàng nào cũng thật xinh
Áo quần xanh đỏ như ba mí
Ngồi ngắm các nàng dạ ngẩn ngơ.

Hường, Minh, Anh, Tuyến thi nhau
tám
Hoàn, Mai, Kim cầm cú làm
Món nem nướng mùi thơm, bay khắp
nẻo
Tí tương vào, cuốn bánh hỏi trắng
phau
Ủa, con tôm đỏ nằm im bên thịt nạc
Cộng hẹ xanh, ôm bánh trắng là gì?
Gỏi cuốn đó, nàng Kim vừa đem đến
Ớt thêm vào cay quá phải hít hà
Mâm cây trái quá ư là hấp dẫn
Thanh long trắng kê vai dưa hấu đỏ
Miếng thơm vàng ngọt lịm ở đầu môi
Cước, Chinh, Sương cùng lẳng xăng
trong bếp
Đĩa chân gà chế biến thật diệu kỳ
Sao mềm mại đậm đà ăn ngon quá!
A! Bánh mì nằm đây sao không nói

Ra gu chay hướng đến đức từ bi
Sợi mì vàng, đậu hũ, rau xanh mượt
Mắt mở to sao nhiều món thế kia?

Cụng ly nhé! Chúc mừng nhau sức
khỏe
Cô nàng Lý hằng say làm phó nháy
Quyết đua tài cùng nàng điệu Kim
Hường
Nàng Dung – Nguyễn nhỏ to cùng
Dung Phạm
Thật xứng tầm với cả hai Dung

Quốc nội tháng này âm thịnh dương
suy
Bao nhiêu nữ, chỉ ba chàng pháo thủ
Tâm, Minh, Lâm bỗng nhiên hiền quá
cỡ
Nhìn các bà, cứ tủm tỉm cười duyên
Người xưa nói “ nam như hổ, nữ như
miêu”
Nhưng hiện tại nữ hơn nam nhiều
quá!

Ồ! Tiếng ai quen hình như chàng Trí
Xôn xao có giọng Bắc, Minh, Thư
Lại nghe í ới đây là Đức
Tuấn ra vào cùng với Thạch, Danh.

Nhớ ngày xưa lúc còn đi học

Thấy chàng Danh chậm lớn xanh xao
Chỉ ngó lên trời, không bao giờ nhìn xuống
Biết chảnh rồi, do học giỏi phải không?
Đùa một chút, chàng Danh đừng để bụng (I'm sorry!)
Hoa lạc giữa rừng gươm hai nàng
Tuyết, Nguyệt
Lạ lòng thay dương thịnh âm suy!
Nguyễn gia trang có cây khế ngọt
Nhưng quạ đen xơi hết lâu rồi
Cành lá lưa thưa rơi rụng gốc cây già
Thân trơ trụi, trơ gan cùng năm tháng
Biết thế rồi hai bạn có tiếc không?

Bên ni tiệc tùng sao hoành tráng
Chứ bên tê mì gói xực đều đều
Nghe tiếng nói nhưng mặt nhau,
không thấy
Cách màn hình sao điệu vợ xa xôi!

Trường xưa ơi! Thương lắm, biết bao giờ
Tay bắt mặt mừng nói cười rôm rả
Thôi thì đành tới tháng hẹn hò nhau
Cùng giành nói, mà tao cho đỡ nhớ

Năm ni bốn mươi năm nhưng quên ổ bánh
Chụp hình lên thấy thiếu ngọn nến hồng
Cả bọn hẹn 5 năm nữa nhé!
Có cả hoa và ổ bánh thật to
Thủ Đức ơi, hoa phượng đỏ rực trời
Ve sầu hát: giờ chia tay sắp đến
Nàng Hương hẹn vài ngày trên mail đó
Mở ra xem sẽ thấy bọn chúng mình

Nhưng chờ hoài chẳng thấy bóng em đâu
Chắc bận rộn vì phải làm show khác
Cứ chờ đó! xin em đừng nhắc nhở
Ta có vui thì mới post hình lên
Ta mà buồn trời đất cũng buồn theo
Hình với ảnh, nói hoài cho sốt ruột!

Lạy Trời Phật cho chúng con khỏe mạnh!
Để cười vui bên bè bạn thân yêu!

*Thương tặng K4 – nhất là chị Cước
(Kỷ niệm 40 năm ngày rời tr*

NĂM MUỐI NĂM

NHÌN LẠI

Ngô Thị Bích Liên (K1)

Trải qua hơn 60 năm , với những va chạm trong cuộc sống cơm áo khiến tâm hồn như khô cạn đi , chẳng còn chút lãng mạn , bay bướm như thời tuổi trẻ , có còn chăng chỉ là chút băng khuâng , hoài niệm về những ngày tháng xưa cũ mà nổi bật nhất vẫn là những kỷ niệm về thời cấp sách dưới mái trường THPT thân yêu. Thật vậy , sau khi tốt nghiệp tú tài 2 , tôi cũng có những năm tháng " lê la " từ trường đại học Văn khoa sang Luật , thậm chí cả đại học Vạn Hạnh , nhưng rồi tất cả cũng chẳng để lại dấu ấn đáng nhớ nào hơn những ký ức về thời trung học.

Mới đó mà đã 50 năm kể từ ngày bước chân vào ngôi trường Trung học công lập đầu tiên của quận Thủ Đức . Gọi là trường trung học nhưng thực sự chỉ là 2 phòng học do trường nữ tiểu học của Quận cho mượn . Lớp học mái ngói , tường gạch cũ kỹ , cửa sổ là những thanh gỗ nhỏ , mỏng ghép chéo với nhau lấy ánh sáng cho căn phòng , nhưng mỗi khi mưa thì thầy trò phải ngồi dạt vào 1 bên để tránh mưa tạt . Trường chỉ có 1 lớp nam và 1 lớp nữ , đều học pháp văn nên gọi là đệ thất P1 và đệ thất P2 . Nam sinh lớp P2 nhiều hơn nên 1 số phải chuyển sang lớp P1 , ở 2 bàn đầu bên phải (tính từ bàn thầy cô. Ủ , sao ngồi nhờ mà lại được ngồi bàn đầu nhỉ ? Đáng lẽ phải xuống bàn cuối , ở " xóm

nhà lá " chứ , có lẽ hồi ấy còn tư tưởng " trọng nam khinh nữ "???

Tiếc rằng hồi đó còn nhỏ quá nên đám học sinh nữ chúng tôi chẳng ai thắc mắc , khiếu nại gì . Số nam sinh " ngồi ké " này đến nay " phiêu bạt " đâu hết , chỉ còn liên lạc với 3 người là Hà Văn Huê , Lê Mạnh Hùng và Lê Sơn , nghe nói Đỗ Hữu Đỗ Hiện ở cư xá Thanh Đa . Những bạn nam thường sinh hoạt , họp mặt là Trần Chí Công , Cao Văn Điền , Lê Văn Võ , Lâm Kỳ đều học lớp P2 cả . Ba vị thầy đầu tiên đến với chúng tôi là thầy Ngô Thúc Cơ , thầy Trương Văn Minh và thầy Trần Ngọc Dưỡng . Tôi đặc biệt yêu mến thầy Cơ , không biết vì thầy cũng là " dân Bắc kỳ " và cũng họ Ngô như tôi hay vì nụ cười đôn hậu của thầy mỗi khi vào lớp . Thầy dạy môn Pháp văn nên mỗi lần đến giờ thầy , cả lũ học sinh bé con chúng tôi đều đứng dậy đồng thanh hô to : -- Bonjour Monsieur. -- Asseyez vous -- Nous nous " dắt xe đồng " Rồi ngó nhau cười nhưng thầy nào có biết chúng tôi nghịch ngàm như thế nên chẳng bắt lỗi gì cả . Thầy là hiệu trưởng nên chỉ dạy một môn Pháp văn thôi , còn lại các môn khác , thầy Minh và thầy Dưỡng kiêm nhiệm hết . Thầy Minh dáng cao , gầy , ăn mặc giản dị , dạy môn toán , lý hoá , vạn vật . Giờ dạy của thầy rất nghiêm . Tôi nhớ vào giờ vạn vật , thầy giảng về sự tăng trưởng của cây đậu xanh , có 1 bạn gục đầu xuống bàn , vẻ xanh xao , mệt mỏi , tôi nhớ đó là bạn Nguyễn Thị Mùi . Thầy Minh kêu bạn đứng lên và khi biết bạn đang bệnh , thầy cho phép bạn về nhà nghỉ ngơi và không quên ân cần dặn dò uống thuốc và nói " đừng để tàn như cây đậu xanh" . Chẳng ngờ vài hôm sau , cả lớp ngỡ ngàng nghe tin bạn mất . Khác hẳn với thầy Minh , thầy Dưỡng luôn điệu đà , chải chuốt với mái tóc bồng bênh trông vẻ nghệ sĩ , mà thầy nghệ sĩ thật , thầy đàn hay , có giọng hát ấm áp , truyền cảm (cho đến cả bây giờ) . Ngày ấy , sau những giờ học mệt mỏi , thầy thường đàn và dạy học trò những bài hát ngắn bằng tiếng Pháp . Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ lõm bõm vài câu : " A lu ét tơ , giảng tì a lu ét tờ (Alouette , gentille alouette) " Au jardin de mon père " Sau này , khi trường

có thêm nhiều giáo sư , thầy Dưỡng trở về dạy đúng chuyên ngành : toán , lý hoá mà thầy đã học ở Đ H sư phạm , những môn này thầy dạy cũng rất hay , giúp học trò dễ hiểu bài , đến nỗi tôi không thể ngờ có thời gian thầy đã dạy môn văn chương hấp dẫn như thế. Cách đây gần 2 năm , nghe tin thầy bệnh , 1 nhóm cựu học sinh chúng tôi có đến thăm thầy , thầy trông gầy hơn xưa , thầy bảo bị bệnh nghề nghiệp : đang ho và đau cổ họng , nhưng khi biết chúng tôi muốn nghe thầy hát , thầy vui hẳn lên và đã đàn , hát cho chúng tôi nghe khoảng gần chục bài , giọng Thầy vẫn trầm ấm như xưa . Cô Chi sốt ruột , cứ đi qua , đi lại , ra dấu cho chúng tôi bảo thầy ngừng , vì thầy đang bệnh , sợ ảnh hưởng đến sức khoẻ , nhưng dường như thầy đang sống lại không gian ngày xưa , trẻ lại như cái ngày mà thầy bị học trò trêu chọc , hỏi thầy có người yêu chưa , thầy đã " e lệ " trả lời rằng người yêu của thầy có tên giống tên thật của ca sĩ Hoàng Oanh , (đó cũng chính là phu nhân hiện nay của thầy). Những năm tháng đầu tiên bước vào bậc trung học đệ nhất cấp , đa số chúng tôi là những đứa con gái bé xíu , mặc áo dài còn xóc xệch , vạt cao , vạt thấp , chứ không yểu điệu , thướt tha như một vài chị lớn , chị Trần Xuân , chị Lê thị Thu chẳng hạn . Ngày ấy , các chị đã ra dáng thiếu nữ , áo dài thắt eo đàng hoàng chứ không như tụi tôi : giờ ra chơi cột 2 vạt áo lại để nhảy dây , chơi u hay ngồi bệt xuống thềm xi măng , chẳng ngại dơ bẩn để chơi banh đĩa , chỉ có sáng thứ hai thì tươm tất hơn 1 chút vì có chào cờ và được mặc áo dài màu , tôi còn nhớ đó là màu xanh nước biển thật dễ thương. Thuở ấy , tôi chơi thân với 1 cô bạn tên Triệu thị Saron , cái tên tôi rất ngưỡng mộ vì có vẻ " Tây " quá , bạn còn có cô em tên Triệu thị Sarone . Sau này tôi mới biết bạn gốc Kampuchia , nhà ở khu giếng bọng , vào nhà bạn phải qua 1 cây cầu nhỏ , có hàng dừa nghiêng nghiêng bên dòng nước chảy mà tôi cho là lãng mạn , nên thơ . Đi sâu vào trong nữa là khu Gò soài , tôi nhớ trong đó có nhà của bạn Nguyễn nữ Huỳnh Phước thì phải , đúng không Huỳnh Phước ơi ? Tôi còn chơi thân với 1 cô bạn , cũng là bạn

hàng xóm nữa là Vũ thị Ngọc (được cho là hoa khôi của trường) . Thuở ấy , mỗi lần gọi Ngọc lên trả bài , thầy Trà chơn Hiếu không gọi tên bạn mà chỉ kêu " Bích Sơn " vì Ngọc có nước da trắng và mái tóc dài như nghệ sĩ kịch Bích Sơn (trong gia đình Bích Thuận , Bích Sơn , Bích Thủy mà thời đó chúng ta ai cũng biết) . Ngọc đã khiến nhiều nam sinh ngẩn ngơ và nhiều người đã từng " theo Ngọc về " (chứ không phải theo Ngọ nha) , nhưng bây giờ , ít ai biết được Ngọc sống cô đơn trong căn nhà nhỏ thuộc khuôn viên chùa Đại Tòng Lâm (trên đường đi Vũng Tàu) bằng nghề bốc thuốc Nam , xem tử vi . Nhiều kỳ họp lớp , bạn đã không về được vì chân yếu sau lần bị tai nạn giao thông.!!!

Học nhờ trường nữ 1 thời gian thì trường tôi có cơ sở mới ở Làng đại học , nơi dành cho những bậc trí thức với những ngôi biệt thự được bao bọc bởi những hàng cây xanh và những loài hoa đẹp. Trường chỉ là những dãy nhà thấp lợp tôn , bao quanh bởi 1 hàng rào kẽm gai. Tôi biết chắc có rất nhiều bạn đã có những kỷ niệm đáng nhớ với hàng rào kẽm gai này, nhất là những nam sinh, ai chẳng có 1 lần chui hàng rào hoặc trốn học, hoặc đi trễ và nhiều bạn đã mang "thương tích" hay rách quần áo do bị kẽm gai cào. Sân trường lờm chờm mấy bụi cỏ dại , còn lại toàn đất , cát , chưa có 1 bóng mát nào . Ngôi trường nghèo thuở ấy tôi đã gói gọn như thế này :

Trường năm xưa vừa nghèo , vừa nhỏ

Mái lợp tôn , bàn ghế gỗ đơn sơ

Vài dãy phòng nhỏ chơ vơ

Không có ghế đá ngồi giờ ra chơi

Sân trường chỉ có cát thôi

Không thăm cỏ mượt , không chồi cây xanh

Không có phượng vĩ bao quanh

Không tiếng ve hát - âm thanh gọi hè

Ngôi trường " 4 không " đó nay đã khác rồi , vẫn trên nền đất cũ , 3 dãy lầu khang trang , bề thế " mọc " lên , rất nhiều cây xanh như bàng , phượng vĩ toả bóng mát quanh năm trên những băng ghế đá của các lớp thể hệ đàn anh trao tặng . Đặc biệt là cây ngọc lan , loài cây duy nhất từng có mặt thuở ngôi trường còn nghèo . Hàng phượng vĩ bao quanh khuôn viên trường , mùa hè rực rỡ sắc đỏ thắm như chúc mừng học sinh bước vào các khoá thi.... Có đôi lần , học sinh chúng tôi về trường họp mặt nhân ngày 20/11 , cảm giác hãnh diện , tự hào với diện mạo ngôi trường mới xen lẫn chút buồn man mác , nhớ những kỷ niệm về ngôi trường nghèo năm xưa làm tôi không thoải mái lắm so với những lần họp mặt cùng thầy cô và bạn bè cũ tại 1 địa điểm bên ngoài trường . Ở đó , không khí ấm áp , chân tình , mọi người vui vẻ , cười đùa , nhắc nhau những kỷ niệm xưa cũ , không gò bó vào lễ nghi trang trọng, diễn văn dài dòng . Sắp tới , trường sẽ làm lễ kỷ niệm 50 năm thành lập . Tôi tự hào mình thuộc thế hệ đầu tiên của trường. Chợt nghe băng khuâng

Tháng 11/12

TRƯỜNG XƯA

LyBinh(K5)

Năm mươi năm là thời gian đủ để những cậu bé,cô bé lên năm trở thành một người đã đi gần hết quãng đường đời của chính mình.Năm mươi mùa xuân với bao ước mơ,năm mươi mùa hạ xa vắng,năm mươi mùa thu vàng bâng khuâng và cũng ngần ấy mùa đông ngời đầy co ro hồi tưởng chuyện đời mình.Vậy mà tôi cứ ngỡ chỉ là ngày hôm qua,ngày tôi bắt đầu làm quen với ghế nhà trường,làm quen với chữ viết,thân quen với Thầy Cô,bạn bè...Nay xuân lại về,đúng với thời khắc kỷ niệm năm mươi năm ngày thành lập trường,có lẽ trong mỗi chúng ta đều có một cảm xúc như nhau,tất cả đều bồi hồi xúc động khi nghĩ về những gì đã qua rồi ngấm ngội,ưu tư.

Có những lần tôi đứng trước cổng trường xưa chỉ để ngắm hàng cây phượng vĩ, lòng bồi hồi với nhiều kỷ niệm thời còn đi học. Nhớ đến những gương mặt thân quen của bao nhiêu bạn bè cùng trường cùng lớp, nhớ đến những lúc cả lớp bị phạt vì làm ồn, nhớ lúc Thầy cho điểm một vì không thuộc bài. Nhất là nhớ những buổi cắm trại hè, buổi liên hoan văn nghệ tất niên, nhớ đi trại Vũng Tàu, đi thăm rừng Chí Linh... Lại nhớ những buổi sáng trời lạnh cùng thằng bạn đèo nhau bằng xe đò đông đi học, vừa đạp hỏn hển vừa bù khú đủ thứ chuyện trên đời. Viết đến đây tôi chợt nghĩ rằng hạnh phúc của một con người quả thật không là một thứ gì đó to tát mà chỉ là những gì mình cảm nhận sự yêu thương từ cuộc sống và tôi đã nhận được sự yêu thương của Thầy Cô và bạn bè qua những năm học.

Tôi yêu màu đỏ của hoa phượng vào mùa hè, yêu tiếng ve, yêu màu đồng phục xanh trắng của các nam sinh, yêu tà áo dài thướt tha của các bạn nữ, tôi yêu mền sân trường và yêu tiếng chuông báo giờ tan học biết bao. Hình ảnh con đường đất đỏ làng đại học ngày xưa giờ đây chỉ còn trong ký ức. Con đường còn vắng dấu chân người qua, vắng tiếng xe gắn máy, tiếng ô tô. Những hàng cây hai bên đường luôn rợp bóng mát để chúng tôi ngồi đó tán gẫu mỗi lúc ra chơi, cùng ngồi ăn khô bò gói chua, ăn ổi cóc ngâm cam thảo, chè đậu đỏ, chuối chiên... Những con đường bây giờ được làm to hơn, đẹp hơn với nhiều hàng quán và dịch vụ. Bên cạnh những tiện nghi của xã hội mới người ta chú ý nhất là những dịch vụ ăn uống nên không thiếu những quán nhậu từ những nhà hàng sang trọng cho đến những quán nhậu bình dân ngoài vỉa hè. Mỗi tối khi ánh đèn đêm rực sáng thì cứ dập diu lũ lượt người ra vào những nơi ấy vui say cho đến tận thâm đêm suốt sáng. Đó là hình ảnh của làng đại học bây giờ.

Con đường Nguyễn Du, Phùng Khắc Khoan ngày xưa rợp bóng me xanh, giờ vẫn thế nhưng nhà cửa đường xá đã đổi khác nhiều. Có những lúc đường phố ít người qua để trả lại sự yên tĩnh

vốn có của nó. Vẫn là hàng me ngày xưa nhưng sau năm mươi năm nó đã già đi rất nhiều. Những hàng me già lạng lẽ, thân cây tuy có lớn hơn, cao hơn nhưng có lẽ dòng nhựa trong thân nó chẳng còn xung mãn như ngày nào. Tôi đi chậm chậm để cảm nhận một thứ cảm giác thật dễ chịu và tràn đầy kỷ niệm của Sài Gòn xưa, cái thời tôi còn là một cậu thanh niên tuổi đôi mươi lòng tràn đầy ước mơ. Tôi chợt mỉm cười với ý nghĩ tại sao Sài Gòn và lá me bay lại ảnh hưởng đến tôi nhiều đến thế?

Có một cô bé học trường Nguyễn Hữu Huân nhìn tôi với cặp mắt rất dễ thương nhưng không ít tò mò khi thấy tôi cứ nhìn vào sân trường, rồi lại nhìn lên những tán lá xanh thẫm của cây phượng vĩ như tìm một thứ gì đó đang bị đánh mất. Nhìn cô học trò nhỏ bé

và tôi chợt vô cùng thú vị vì sự ngạc nhiên của cô trước mặt tôi. Như thế là quá đủ, bởi trong những phút giây ngắn ngủi ấy tâm trí tôi, cả con người tôi đang quay về cái thời quần xanh áo trắng, cái thời mà Thầy Cô còn trẻ hơn tôi bây giờ. Càng nghĩ càng nhận ra rằng thời gian như một chuyến tàu không bao giờ biết dừng lại và tất cả chúng tôi đã đi qua những khoảnh khắc thời gian đó.

Tết Quý Tỵ sắp đến, cũng như mọi năm khi Sài Gòn có một chút se lạnh vào mỗi buổi sáng sớm. Tôi thích ra ngoài hành lang đứng ngắm những hàng cây, đứng ngắm dòng người qua lại trên đường phố, đứng ngắm đàn chim én bay lượn xung quanh những tòa cao ốc, đứng ngắm những dòng xe đông đúc của Sài Gòn ngày nay. Và tôi đang đứng ngắm thời gian đang trôi, thời gian trôi rất chậm nhưng không bao giờ dừng lại.

NĂM MƯỜI NĂM – MỘT NGÔI TRƯỜNG

Cao Nguyễn Linh Miên (K 4)

Thập niên sáu mươi, huyện Thủ Đức cách Sài Gòn không xa lắm nhưng để tìm trường cho trẻ em học tiếp lên Trung học thật không dễ cho tầng lớp bình dân. Muốn con cháu vào trường công, phụ huynh phải chuẩn bị điều kiện con làm hồ sơ thi vào các trường ở trung tâm tỉnh Gia Định và Thủ Đô Sài Gòn. Nam thi vào Hồ Ngọc Cẩn, Võ Trường Toản, Petrus Ký. Nữ vào Gia Long, Trưng Vương, Lê văn Duyệt. Có người theo đường xe Liên Hiệp đến Biên Hòa, cho con thi vào Ngô Quyền. Học ở trường Bán công là điều bất đắc dĩ khi không thể đậu vào trường công.

Quyết định mở trường công lập ngay tại huyện nhà đã làm nức lòng bao học sinh Tiểu học. Năm đầu tiên, niên học 1962-1963, trường mở 2 lớp Đệ Thất(lớp 6 ngày nay) ngay trong khuôn viên Trường Nữ Tiểu học. Năm thứ nhì tăng lên 3 lớp Đệ Thất thêm vào 2 lớp lên Đệ Lục. Năm thứ ba, 4 lớp Đệ Thất được nhận vào nâng tổng số lớp thành 9. Khóa 4 chúng tôi vào trường trong năm học 1965-1966 với 4 lớp (2 lớp Pháp văn và 2 lớp Anh văn) để toàn trường có 13 lớp và điểm học được chia 3 nơi: Trường Nữ, trường Nam và trường Bán công. Dù ăn nhờ ở đậu nhưng chúng tôi rất tự hào với các tiểu chủ nhân vì những tà áo dài phân biệt chúng tôi với học sinh tiểu học.

Năm học 1966-1967, 2 lớp học đầu tiên của trường rời lớp Đệ Tứ đã phải chuyển đi các trường thuộc Gia Định hay Sài Gòn tùy theo nguyện vọng vì trường chưa mở được Đệ Nhị Cấp.

Trường tăng lên 15 lớp (3 lớp Đệ Tứ và mỗi khối còn lại đều có 4 lớp). Thừa các anh chị khóa 1: vào và rời trường trong điều kiện như thế mà các anh chị vẫn gắn bó với đàn em trong Diễn Đàn THPT, vẫn xứng mặt đàn anh, đàn chị thì quả thật rất ư là tuyệt vời!

Năm học 1967- 1968, chúng tôi được về cơ sở mới. Lần đầu tiên, chúng tôi được học cùng 1 địa điểm với các lớp đàn anh, đàn chị và các khóa đàn em. Các anh chị khóa 2 may mắn không phải chịu cảnh tan đàn xẻ nghé vì trường đã mở thêm 2 lớp Đệ Tam. Bảng tên trường được dựng lên với 4 chữ “TRUNG HỌC THỦ ĐỨC”. Điều bất ngờ với khối lớp chúng tôi nhất lại chính là lần đầu tiên, sau 5 năm Tiểu học và 2 năm đầu Trung học được học tập thoải mái trong lớp chỉ toàn nữ, giờ đây danh sách lớp có nam sinh chen vào. Đi đúng ý tứ hơn, ăn nói phải điều chỉnh... những điều này ảnh hưởng không ít đến việc học tập. Tuy nhiên, nhờ những hoạt động hiệu đoàn, những lần cắm trại toàn trường, chúng tôi dần quen với bầu không khí mới.

Năm học 1968-1969, lớp Đệ Tứ P2 của chúng tôi với sự hướng dẫn của thầy Bùi Hữu Huân đã có màn bức phá bất ngờ: thực hiện chương trình ngoại khóa thuyết trình về Nguyễn Du và Truyện Kiều tại Hội trường. Phân trang trí và thơ ca minh họa bên cạnh nội dung phong phú đã góp thêm nét mới trong nếp học tập của trường.

Năm học 1970-1971, trường đã có cơ ngơi khang trang, tuy không phát triển thành lầu. Theo điều chỉnh mới, chúng tôi được gọi tên khối lớp theo hệ thống hoàn chỉnh từ 1 → 12. Tính già hóa non, việc bày trò vào học năm đầu chia ban theo Toán năm căn bản để năm sau theo ban A(Vạn Vật) không được nhà trường đáp ứng. Tôi cần rặng theo học lớp 11 B2 (ban Toán). May mà cuối năm cũng qua ải, không phải nếm mùi học lại. Năm chúng tôi thi Tú tài 1 cũng là năm cuối cùng tổ chức kỳ thi này.

Năm học 1971-1972, sang lớp 12, tôi chuyển ban A, xa một số ít các bạn nữ của lớp B và được gặp lại hầu hết các bạn nữ phải chia lớp từ năm Đệ Ngũ. Cũng ở năm này, bài học Vạn Vật đầu tiên tạo ấn tượng tốt trong tôi, dẫn đến việc học môn này thật sâu sắc, tạo kết quả khá cao trong kỳ thi Tú Tài 2 cuối năm. Trường lập thư viện với quy mô hiện đại. Thầy Tiến dạy Toán được phân công làm Quản Thủ Thư Viện. Tôi xin ngay thẻ số 0001 làm kỷ niệm.

Năm học 1972-1973, năm đầu tiên xa trường, chúng tôi tìm trở lại trường trong những ngày xuân rộn ràng không khí chuẩn bị cho Văn Nghệ đón Tết truyền thống. Được gặp lại thầy cô cũ, thật không sao nói hết niềm vui của chúng tôi. Một suy nghĩ về việc hình thành Hội Cựu Học sinh đã manh nha nhưng năm sau, trường bất ngờ đổi tên Hoàng Đạo. Sự hụt hẫng cùng với những tất bật của việc học tập 2 nơi cùng lúc (Su Phạm Sài Gòn và Đại học Văn Khoa) khiến tôi không trở về lại trường xưa năm tiếp đó.

Rồi chúng tôi phải thích nghi với hoàn cảnh mới. Ý định hoàn tất việc học ở mức cao nhất nhưng sẽ về lại trường giờ đã không còn thấy thích nữa dù tôi đã hoàn tất Đại Học Su Phạm từ 1990. Biết bao nhiêu đổi thay! Thầy cô xưa đã rời trường gần hết. Sau 3 đứa em học ở trường lại đến 2 đứa cháu theo học khi trường đổi tên thành Nguyễn Hữu Huân, bận bao nhiêu việc nhưng tôi vẫn luôn bị thôi thúc bởi việc sẽ về thăm trường..Áy vậ mà cũng chỉ dừng ở mức động viên bạn về. Con đường từ chợ Thủ Đức ra Xa lộ đổi tên thành Võ Văn Ngân tuy có việc qua lại nhiều lần, có lúc rẽ vào đường Đoàn Kết, ngắm lại trường xưa nhưng dường như chỉ còn khuôn viên cũ. Tất cả hình ảnh về trường đều mới toanh. Quen hay lạ! Niềm tự hào về ngôi trường tự sống, tự phát triển từ những chăm chút của thầy cô, của phụ huynh học sinh trong cả một thời gian dài chừ thêm một lần hụt hẫng. Mãi đến khi sắp về hưu, áp lực công việc giảm đi, tôi mới có dịp về lại trường xưa. Đó là năm 2008. Biết trường đã bắt đầu ra Đặc San từ năm 2006 và sau đó được phát hành liên tục nhờ hoạt động có hiệu quả của Diễn Đàn,

tôi nghĩ mơ ước của mình đã tìm được tiếng nói chung từ quý thầy cô, quý anh chị và các bạn. Cũng từ hoạt động của Diễn Đàn, học sinh các khóa của trường liên lạc được với nhau.

Năm 2011, chuẩn bị làm báo Xuân cho năm mới, tôi nghĩ về 50 năm của trường, 40 năm của ngày khóa 4 chúng tôi rời trường. Việc của khóa, chúng tôi đã thực hiện dù ở phạm vi nội bộ. Kỷ niệm 50 năm, cựu học sinh chúng tôi sẽ có cuộc họp mặt như thường lệ còn việc của trường, thật sự không nằm trong tầm tay ta. Sẽ cố gắng dự được Lễ hội! Điều này các bạn khóa 7 đã giúp tôi thực hiện. Biết có thầy cô mình được mời đi, nhưng còn các bạn, mình không thể biết có bao nhiêu bạn sẽ đến cùng. Biết số lượng Cựu HS được mời có hạn, tôi thật áy náy khi không thể rủ các bạn thân đi cùng.

18/ 11/ 2012, tôi cùng chị bạn trên khóa nhưng giờ là bạn cùng đường đến trường trước giờ mời trong thư nhưng sân trường đã đông đủ học sinh với hàng ngũ tề chỉnh, nghiêm túc. Đã hẹn cùng nhau mặc áo dài nên chúng tôi không cảm thấy lúng túng trước sự đón tiếp với hình thức chuẩn bị cho Lễ Hội thật hoành tráng. Gửi chút quà nhỏ cho quỹ học bổng, tôi còn gửi kèm theo đề nghị: “Nếu trường có kế hoạch trao thưởng cho Thủ khoa đầu vào, xin cho chúng tôi hàng năm góp phần chia sẻ.”. Tâm sự này tôi cũng đã nhiều lần trao đổi cùng với các anh chị tâm huyết trong Diễn đàn: Phải có cái gì liên kết mình với đàn em chứ!”.

Ngôi trường khang trang, học sinh dù có nhiều nét mới hơn chúng tôi ngày trước nhưng vẫn rất dễ thương trong đồng phục như trước kia: nữ sinh áo dài trắng còn nam sinh là áo trắng, quần xanh dương đậm. Trong Lễ Hội kỷ niệm 50 năm thành lập trường, tượng đài Nguyễn Hữu Huân cũng được trang trọng khánh thành. Đứng tại hàng ghế ngay lễ đài dõi theo phái đoàn đại diện di cắt băng khánh thành tượng đài, không hẹn mà thầy trò chúng tôi đều cùng chung suy nghĩ: Đổi tên từ Trung Học Thủ Đức sang Hoàng Đạo là cú sốc, gây nhiều bức xúc cho bao thầy trò đã có hơn 10 năm quen

thuộc với cái tên chân phương, bình dị này nhưng khi đổi tên lần hai, hình ảnh Thủ khoa Nguyễn Hữu Huân vừa tiêu biểu cho đỉnh cao tri thức lại vừa tiêu biểu cho tinh thần yêu nước, kiên cường bất khuất chống ngoại xâm. Giáo dục rèn tài, luyện đức, mặt nào cũng truyền lửa được cho đàn em ... Qua lời phát biểu của đại diện học sinh, tôi thấy tình đồng môn thật đậm đà “... xin cho phép chúng em gọi bằng anh, bằng chị, dù so với các khóa lớp của những năm đầu thành lập trường, chúng em chỉ đáng tuổi con, tuổi cháu ”.

Rời trường, tôi nghe loáng thoáng vài câu vừa đùa vừa nhắc nhở: “Tuần sau nhớ dự Họp mặt Cựu Học Sinh nghe! Đi để gặp thầy cô. Đến kỷ niệm trăm năm, số cựu học sinh hôm nay tham dự chắc chẳng còn ai đâu nhỉ!”

KỶ NIỆM YÊU DẤU

Diệu Hòa K6

1- Con đường bạn yêu nhất: Con đường từ nhà đến trường. Con đường nào bạn đi nhiều nhất: Con đường từ nhà đến trường. Con đường là bạn đồng hành suốt 7 năm. Dù nắng, dù mưa đường vẫn đưa đón bạn đến trường đến lớp. Ngày bạn vui bạn gõ gót guốc kêu dồn dã đường vẫn cười với bạn. Những ngày buồn đường nằm im nghe bóng dáng bạn đi qua mà không nói năng gì. Ngày bạn chạy nhảy đường ngắm bóng áo dài bạn tung bay. Ngày mưa tóc dài ngủ yên đường thở dài nhung nhớ.

Con đường ngày xưa be bé chút xíu. Có những bóng mát nhỏ nhỏ. Những ô gà đầy sinh và bụi bay vào mùa nắng. Đường với hàng cỏ vượng bước chân học trò. Đường nằm yên nghe chuyện tình học trò. Đường nghe chuyện nắng, chuyện mưa, chuyện đùa nghịch như quỷ của đám học trò không còn nhỏ nhưng chưa kịp lớn. Chúng rủ nhau vào quán chè, quán sinh tố cao căng... Âm thanh ngày xưa là tiếng cười trong trẻo của học trò. Tiếng trẻ vui đùa trong gió ngày hai buổi đến trường...

Bây giờ đường rộng thênh thang. Không còn ô gà, chẳng còn vũng nước bắn tung tóe đầy vạt áo. Bây giờ hàng bánh cao cấp, cửa hàng café sang trọng, bao nhiêu hàng quần áo sáng trưng rực rỡ với ngàn âm thanh hỗn độn. Bây giờ chẳng mấy ai đi bộ như chúng mình. Con đường bây giờ yêu nhạc rap...

2- Ngày ấy tụi mình rất may mắn đã cùng nhau học suốt một thời tuổi trẻ với nhau: 7 năm. Thời tuổi hoa niên mới bắt đầu đến khi bắt đầu bước vào đời. Suốt bảy năm từ đứa trẻ còn ham nhảy

dây, ham chơi kéo co, đá cầu... rất năng động và chưa có dáng gì là một thanh niên hay thiếu nữ. Ba lớp ở bên nhau: A1, A2, A3 còn ghét nhau như chó với mèo. Thằng nọ thằng kia, con này con nọ cứ liếc háy nhau, ghét nhau chưa từng có. Và từ đó có bao cái tên kỳ cục lạ lùng gắn cho nhau. Nếu có gọi lại cả hai cùng cười đến rộng miệng. Mình cũng ghét cái tụi con trai ồn ào. Tụi con trai cũng ghét mấy đứa con gái mít ướt nhiều chuyện. Hai phe chẳng thèm nói chuyện cùng nhau. Ra về còn tranh nhau chạy thi cho về trước. Đi sau nhìn thấy cái tướng đi thấy ghét. Con trai bảo đi sau con gái là đồ hèn. Chậm như rùa phát ghét. Hai nhóm trẻ không nhìn mặt nhau đứa đi bên kia đường, đứa bên này đường không thèm nhìn mặt nhau tha hồ xoạc cẳng ra thi nhau cùng đi. Ôi! Nữ sinh, nam sinh gì mà lạ.

Chỉ một năm sau, những bé con áo dài thướt tha và những thằng nhỏ láu táu đã trở thành những chàng trai dễ thương. Hai bên không còn mắt nguyệt ngược nguyệt xuôi mà thay vào những góc mắt dịu dàng con gái, dáng đi hung dũng của con trai. Những mái tóc ngắn ngắn đang vươn lên thành niên. Sao mà đáng yêu. Những bước chân hện bước chân. Ngày nào cũng gặp nhưng thấy bạn ngày nào cũng khác lạ. Những mái tóc mượt mà càng ngày càng dài sao mà dễ thương. Mái tóc ấy treo tim ai sau lưng. Nụ cười kia làm ai xốn xang... Tóc dài đôi khi nhờ tóc ngắn leo lên chuông điện của trường nhét cục kẹo cao su vào đấy cho rè bột. Ôi! Sao mà nhức đầu với với cái chuông. Hôm sau bác Thứ xuống hỏi thì mọi người ngơ ngác làm như không biết.

Năm sau đúng là dịp trồng cây hai bên cùng cố trồng. Nhưng tóc ngắn cũng tình nguyện cuộc giúp mấy lỗ trồng cây mặc dù tay cũng phồng lên. Buổi chiều lại tưới cây lớp bạn cũng phụ tưới. Chẳng bao lâu cây lớp bạn có trái. Bạn leo cây hái trái ăn và cười lớp mình cây thì to mà chẳng được ăn gì. Cây hoa ngọc lan mình ăn gì. Bạn ngồi trên cây trúng cá vừa rung vừa ăn vừa cười... nhìn thấy ghét.

Bảy năm buồn vui lẫn lộn. Lúc như những đũa con nít. Lúc vui khi cùng bắt đầu lớn. Lúc chững chạc khi học lớp mười hai. Bảy năm gắn bó sao mà thương. Những kỷ niệm riêng cho nhau vẫn ngàn lần thân thương. Những ước mơ cứ nở hoa. Con đường phía trước sao mà tươi đẹp. Con đường nào cũng đầy ánh sáng bình minh chói lòa và hoa tươi ngập lối.

Bảy năm không biết có bao nhiêu trái tim đã hướng về nhau. Bao nhiêu lần hai mái đầu đã chạm lại cùng nhau nhưng mấy mươi năm số số cặp thành bạn đời chỉ đếm trên đầu ngón tay. Yêu là thế, rung động đầu đời là thế nhưng không gần được nhau mãi mãi nhưng cứ tin đi tin về và thành bạn của nhau. Có hỏi lại thì tại bác Thỹ, chị Thược cấm...Có đúng không??

3- Hôm nay tôi trở thăm trường cũ. Điệu hát ngày xưa đó. Bạn bè tôi vẫn quanh đây. Một đã đi xa khi hợp tác lao động. Chỉ còn nhớ về bạn một con nhỏ đen thui với chiếc xe đạp cũ xi và bạn ở tuốt Gò Công. Nơi nào tôi chẳng biết. Bây giờ tôi đi đến khu bạn sống. Con đường đất đỏ xa ơi là xa. Bạn đi vì cứu cái nghèo cho các em. Và bạn chẳng còn về nữa...Còn bạn ôm con ra đi để tìm con đường sống cho con và cuộc sống cho mình. Vì con đường bị chặn lại và bạn phải về Việt Nam. Bạn ra đi vĩnh viễn cùng con...Nhớ nhiều lắm. Một hàng nước mắt ướt mi...

Còn lại sáu mươi đũa còn cả đây. Đũa nào cũng thành nội ngoại. Hợp lại vẫn là tên đó nhưng hình hài khác đi nhiều. Phẳng phát nụ cười nụ cười ngày xưa. Hình như dáng còn dáng dấp ngày xưa...Xưa xưa, nay nay lẫn lộn...Rồi ôm chầm lấy nhau. Mày đó hả...

Bâng khuâng đợi chờ người sao chẳng tới. Câu hát vẫn còn đâu đó...Ngày hai cái muống café lách chách hát. Trong giờ học thèm quá đem hai chiếc muống để lên bàn. Thầy quay lên bảng dưới gầm bàn xổ ra mấy điệu. Thầy quay xuống hai tay để im lên

bàn. Thầy đi lên đi xuống không hề bắt gặp một tín hiệu nào. Chuông hết giờ, thầy bước ra cửa lớp cả lớp nhao nhao lên cười...

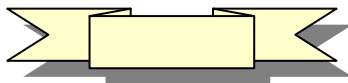
*Bâng khuâng đợi chờ người sao chẳng đến?
Hỏi lá hỏi hoa chỉ thấy im lìm
Cây dương đầu trường còn khắc hàng tên
Hoa leo phủ phàng đan kín
Tiếng ve ru nghe gọi buồn thêm ..*

Ngày 30 tháng 6 là ngày học cuối cùng của lớp. Lớp chia tay một cách lặng lẽ. Minh và Xuân hai đứa khắc tên lên cây phượng non gần lớp. Hai đứa con khắc chữ 74 thật lớn. Nghĩa Dung và Xuân năm 74 chứ không ai khác. Nhưng năm sau trở lại đã mất dấu tích vì hai cô tiểu thư chỉ làm trầy vỏ cây thôi. Ít bữa cây lành mất dấu tiểu thư.

*Ve ơi, hát gì điệu nhạc lâm ly
Khóc người biệt biệt sơn Khê
Cố nhân đi bao giờ mới về?*

Sáu mươi đứa nhưng chỉ còn hơn chục đứa. Đứa nào cũng tay bắt mặt mừng có ngàn câu chuyện cùng nhau. Bạn ơi! Bao giờ họp mặt một lần dù 60 đứa để có thầy lên lớp. Bao giờ...về một lần đi nhé. Mùa xuân này chúng mình về bên nhau...về bên kỷ niệm đầu yêu.

*Bao nhiêu kỷ niệm hoa bướm ngày thơ
Vang trong nỗi niềm nhưng nhớ
Có ai đi thương về trường xưa?*

NHỮNG CÁNH CHIM VỀ TỔ

Kim Hùng (K4)

Năm 2009, tôi có cơ duyên gặp lại một số bạn bè K4 sau thời gian xa cách không liên lạc được với nhau, mỗi bạn đều có một hoàn cảnh để tìm về nhóm K4, về ĐĐ THPT, gia nhập ngôi nhà thân yêu nơi đã in dấu khoảng thời gian mơ mộng nhất của thời đi học.

Sau đây là những emails trích ra từ Album K4 do bạn Trương Trung Tâm thực hiện lần 2 vào tháng 3/2010!

Đáng lẽ bài viết này sẽ do bạn Tâm gửi nhưng theo như tình hình làm việc cuối năm của bạn ấy không có thời gian, tôi xin làm công việc thay bạn ấy với mục đích để Thầy Cô và đồng môn hiểu thêm phần nào về .."Những cánh chim về tổ" của K4

1/Người bắc nhịp cầu...

Cho đến ngày hôm nay (tháng 3/2010), nhóm bạn khoá 4 chúng ta đã tái hợp liên lạc được hơn 60 người, cả Anh văn lẫn Pháp văn, cả trong nước lẫn hải ngoại.

Khởi đầu từ một dòng nhắn tin ngắn ngủi của bạn Nguyễn Văn Trí trên diễn đàn trunghochocthuoc.com, hai người chúng tôi đã liên lạc được với nhau. Qua vài email nhắc nhở kỷ niệm học trò và tâm tình qua lại, chúng

tôi chợt nảy ra ý tưởng thử tìm cách nối vòng tay bạn bè cũ qua mạng internet.

Và bạn Trí bắt tay tích cực dò tìm tin tức bè bạn, thu thập địa chỉ và gửi email liên lạc.

Nhóm bạn bè K4 của chúng ta từng bước thành hình từ đó, và càng ngày càng đông vui qua thư tín trao đổi, và qua những buổi hẹn hò "chit chat" trên mạng mỗi tháng một lần, như hiện nay.

*Có thể nói **Nguyễn Văn Trí là người bắc nhịp cầu đầu tiên**, nối liền kỷ niệm và tình thân ái của nhóm K4 chúng ta.*

(Trương Trung Tâm)

From: Nguyen Tri

February 15, 2009

Tâm,

Rất vui nhận được tin của mày (yeah, mày tao như thuở nào là thân mật nhất). Tui mới biết được diễn đàn này khoảng hơn tháng nay thôi, mừng lắm vì đã mất liên lạc các bạn từ lâu, mấy lần về thăm nhà, có lên chợ Thủ Đức vài lần để tìm manh mối các bạn nhưng không được gì. Khi vào đây thấy tên của mày và Danh thì mừng quá, vội gửi email và PM liên lạc ngay nhưng không nghe trả lời, không biết thế nào.

Lúc trước Tết có liên lạc với nhóm THPT ở Houston, Texas và gặp các thầy Chung, thầy Giới, cô Ngọc Dung và được biết thêm tin của các bạn thì tui rất là mừng. Qua đây mới biết tin của Thư, qua Thư mới biết được tin của Tuyết Mai, Yến Nguyệt và Bắc trong lớp Pháp Văn tui mình.

Mới ngày hôm qua thôi, Bắc có đến nhà Trí chơi và tui này có download được và cùng xem "Một Khoảng Trời Xanh Thuở Học Trò" của mày, post khoảng một năm nay rồi chứ có mới đâu, vậy là mày đi đâu mất cả năm nay vậy?

Thật là cảm động khi nhìn thấy hình ảnh cũ của bạn bè. Cũng thật là phục mày còn giữ hết tất cả các phiếu điểm và các bằng Tú Tài, mà mày

học giỏi và ngăn nắp thứ tự lắm thì còn giữ cũng là phải rồi,... báỉ phục báỉ phục.

Cái power point file của mày trình bày rất hay và cảm động, qua đó thì cũng đã nhận ra mày rõ lắm rồi. Mà sao hình cũ và hình mới của mày không có điểm nào giống nhau vậy, nếu gặp ngoài đường cũng không có cách gì mừng tượng ra. Còn thằng Bắc vậy mà không đổi lắm, đáng hao hao như xưa với cái nét già phong trần, nhưng có thể còn nhận ra.

From: Kien Vang

Sent: 2009/2/17

Trí,

Được email của mày rồi.

Phone tao hỏng, .Chiều tối thứ bảy hay chủ nhật, khoảng 7, 8 giờ bên tao thì tiện. Tao thì... làm biếng phone lắm, khoái meo miết hơn.

Sợ mày trông tin, tao gửi trước 2 tấm hình mới nhất để nhận diện, kẻo gặp nhau mà nhìn không ra. Hahaha.

Mày bây giờ hoàn toàn khác với hình ảnh thằng Trí hồi xưa trong ký ức tao, thằng Bắc thì còn một chút hao hao nét cũ (dĩ nhiên là được giới thiệu rồi, chớ tự dưng gửi cho tao tấm hình của nó rồi hỏi thằng nào đây, thì tao cũng không đoán được).

Nói chung thì ai cũng ... già hết rồi, bụi phong trần xóa sạch nét thanh xuân, gần 40 năm không gặp nhau thì... thấy thằng nào cũng... lạ hoắc là phải rồi.

Nhân mày nhắc thằng Danh, tao gửi cho mày tấm hình của nó đây. Đồ mày nhìn ra, nếu không nói trước. Nó bị giờ đô con và... đen thui hà. Mà lại... ngầu nữa. Hahahaha. Ôi còn đâu cái dáng dấp lỏng khỏng của Danh Ròm ngày xa xưa, phải không?

Cô Ngọc Dung thì nhớ chớ, hồi xưa dạy Việt Văn, chủ nhiệm lớp Đệ Ngũ P2.

Cô Dung hồi xưa đẹp, đi dạy hay mặc áo dài màu vàng (vàng chanh, vàng cốm, vàng mỡ gà, vàng... hoàng hậu, vàng...áo mơ phai), hồi đó cũng là... "cô giáo thần tượng" của tao đó nhen, cho nên làm sao mà quên được. Vậy mà trong hình mày gửi, tao... nhìn muốn không ra. Nhìn tới nhìn lui thiệt kỹ thì mới nhận thấy vài nét phảng phất.

Tụi mình già, cô còn... lão hơn, làm sao biết nếu cô giới thiệu. Hihhi.

From: Nguyen Tri

February 19, 2009

.....

Tui còn nhớ thằng Hữu Đức hiền queo thời đi học, bây giờ chắc là buôn bán phải không nên ăn nhậu thường mới có thùng nước lèo to như vậy. Mà nói nó ở Cali mà gần hả, gần 4 tiếng máy bay đó từ Texas.

Mày nhớ đúng rồi đó, Nguyễn Văn Trong bây giờ làm giám đốc gì đó ở nhà máy lọc nước Thủ Đức, thằng Lê Thành Minh có mấy người quen ở đó và sẽ hỏi tin tức giùm. Trong nhóm Giồng Ông Tố còn có thằng Nguyễn Văn Chung (đen) nữa mày có nhớ không?

....

Nghe Bùi Hữu Thư nói thằng Đặng Ngọc Thạch cũng ở Mỹ đó Tâm nhưng không biết nó có mừng khi nghe tin bạn cũ không. Cũng như thằng Dũng (con ông bà nhà sách An Thái đó) sau khi biết tin nó ở San Jose, Cali thì tui có email cho nó nhưng thấy nó không reply nên thôi.

From: Kien Vang

2009/2/21

Michigan, 21 tháng 2 năm 2009

Trí,

Thằng Chung, thằng Thạch, Dũng An Thái tao đều nhớ.

Nguyễn Văn Chung lùn và đen như màu đồng, tay chân bắp thịt cuồn cuộn khỏe mạnh vì dân đồng ruộng mà, rất vui tính nhưng thỉnh thoảng cũng dễ nổi quạu.

Đặng Ngọc Thạch thì cũng trạc tầm mình, trắng, tính tình sôi nổi nhưng hơi... lém lỉnh, vui vẻ và hình như có... một cái răng... sún ở hàm trên. Hahaha

Dũng An Thái thì da ngăm ngăm, lêu khêu lêu khêu (hình như hai cánh tay nó hơi dài so với thân hình nên nhìn thấy vậy), lúc nói chuyện cái đầu hay nghiêng nghiêng, cũng vui tính và tốt bụng. Nhà tao trong Chợ Nhỏ, nhưng mua sách và dụng cụ học bao giờ cũng ráng đạp xe ra An Thái mua, nên quên sao được.

Nhớ chứ, nhớ nhiều điều lắm mà ỳ.

.....

Trừ chuyện thời còn trai trẻ, thuở viết thư cho... BỒ, viết cái chi mà ai cũng viết hoài hàng ngày, tràn giang đại hải chuyện trên trời dưới đất, mà không bao giờ cảm thấy viết đủ. Ngộ thiệt.

Chớ còn bạn bè... già với nhau, chẳng lẽ thư nào cũng chỉ nói chuyện trời mưa trời nắng hoài thì... chán chết. Mail thưa dần, nhưng tình cảm bạn bè thì vẫn vậy thôi, vẫn vui, vẫn mến, vẫn nhớ, vẫn bâng bặc xúc động mỗi lần nhận thư nhau, chớ không phải... lơ lơ là là thì là dấu hiệu tình cảm bạn bè chấm hết.

Mail dài rồi, còn mấy chi tiết khác trong thư mà ỳ tao... để dành lần sau, kéo cũng... không còn cái gì để viết thì... hổng bết ỳ nha.

From: Nguyen Tri

1 Mar 2009

Tâm thân,

Rất cảm ơn mà ỳ gửi chia sẻ những bài vở này, và cũng thật là xúc động lúc điện thoại nghe mà ỳ kể chuyện về những thời gian gặp khó khăn bên VN. Nay lại biết thêm nhiều tài của mà ỳ: họa sĩ, thi sĩ, nhà báo,...

Lúc mới liên lạc với mày tui tự hỏi tại sao lại lấy email là "kiến vàng", nay thì mới hiểu nguyên do rất là có ý nghĩa của nó. Bên cạnh cảm giác xúc động tui còn cảm thấy tự hào là trong đám bạn cũ tại một trường quận lỵ nhỏ Thủ Đức lại cũng sản sinh ra một đứa tài như mày. Phục mày quá, lúc nhỏ thì đã biết mày giỏi về bích báo, sinh hoạt tập thể, nhưng không ngờ mày lại phát triển thêm lên đến mức này, thành một họa sĩ, một nhà báo chuyên nghiệp.

Một lần nữa tui rất là vui vì gặp lại bạn bè cũ, mong là bạn bè tui mình sẽ chia sẻ cảm thông với nhau nhiều hơn và rất hy vọng có ngày được họp mặt.

2/Người bắc nhịp cầu...thăm lặng...

Đó là bạn Đặng Thuận Khanh, như lời kể của bạn Trí, nếu lúc bạn ấy email hỏi thăm tin tức bạn bè K4 trên trang Web của THPT, bạn Thuận Khanh không email cho bạn Trí, thì việc tìm lại bạn bè chắc chắn chậm hơn chứ không thể có được tiến độ nhanh chóng như thời gian qua !

Một lần nữa cảm ơn bạn Thuận Khanh rất nhiều, có thể nói bạn xứng đáng được bạn bè K4 tặng cho bạn là " Sứ giả thiện chí", ngoài ra ai cũng biết bạn là một trong những thành viên tích cực trong hầu hết các buổi họp mặt của Thầy Cô và đồng môn trong những ngày qua!

Lẽ dĩ nhiên còn nhiều trường hợp nữa, những cánh chim đã tìm về tổ nhưng vì những lý do riêng, chúng tôi lại không thường xuyên liên lạc được với nhau như những ngày đầu tìm lại..! Nhưng cho dù thế nào chăng nữa, tôi vẫn luôn tin rằng bạn bè hội ngộ như tín hiệu Nhận và Phát..! Người không muốn Nhận mà cứ Phát hoài khiến họ mệt mỏi mà thôi!

Từ đó tôi thăm nghĩ có lẽ phải đành cảm khái.."Thôi thì Tùy Duyên vậy..biết nói sao!?"

May mắn là trong số bạn bè tìm lại, một nhóm chúng tôi (AV & PV) luôn tham gia hầu hết các buổi họp mặt cùng Thầy Cô và các đồng môn trong nước cũng như hải ngoại, điều này làm ấm lòng và cảm động cho những

người ai luôn mơ về một tổ ấm, nơi mà những cánh chim lúc nào cũng chăm chăm tìm về vì ai cũng hiểu rằng nơi đó có ngôi trường thân yêu luôn hiện diện trong tâm hồn của những cô cậu học trò ngày xưa và cho đến tận bây giờ ...vẫn luyến lưu như một thời vàng son đẹp nhất của một đời người!

MỘT KỶ NIỆM 50 NĂM TRƯỚC

Năm đó Thầy Trần Ngọc Dưỡng dạy Văn, môn Văn lại là môn tử của tôi, do đó Thầy rất cứng và ít khi "chịu" gọi tôi lên trả bài lắm (sic) ! vì có khi nào mà tôi không thuộc bài đâu (chánh !!) không những tôi thuộc bài mà lại còn có tài tán hươu tán vượn rất hấp dẫn nữa mới chết cơ chứ ! cứ hỏi một là tôi thao thao trả lời đến hai ba! thành ra chỉ khi nào Thầy muốn tạo không khí sôi động trong lớp học thì mới gọi tôi lên hỏi bài mà thôi !

Thập niên 60, Tivi mới du nhập vào Việt Nam cho nên nhà nào khá giả lắm mới sắm nổi cái Tivi trắng đen. Trong xóm di cư thì chỉ có nhà ông Tư Khỏe người Nam với mấy mẫu ruộng, hơn chục con bò thì mới đủ sức mua được cái TV mà thôi ! Vì vậy nên hôm nào có kịch hay cải lương là bà con ghiền TV phải ráng thu xếp công việc, ăn cơm sớm trước 8 giờ tối để còn "ghé nhà Bác Tư"! Cô Bác lớn tuổi được ông bà Tư mời vào ngồi trên xa lông hoặc ghé trên bộ ngựa, còn trẻ con thì phải đứng ở ngoài sân, chen chúc nhau coi ké qua cái cửa sổ nhỏ xiu xiu vì ông Tư cho đóng cái cửa chính lại kéo bụi !

Ông Tư rất bình dân, giản dị và thích coi hát? sở dĩ tôi dám khẳng định như thế vì cách ông Khỏe đặt tên cho con cái:

- Khỏe khoản đi coi hát, hay thiệtlà hay

Cậu con trai đầu tên là Khoản, rồi tới chị Đi, thằng Coi thì cỡ tuổi tôi, cái thằng coi chẳng ưa mắt chút nào vì tối ngày cứ cà khịa với đám con trai Bắc kỳ di cư chúng tôi chả bù với hai cô em sinh đôi của nó nó tên Hát và Hay ! Hai cô coi ngộ hết biết mà còn nhỏ nhẹ, dễ thương và lịch sự với tất cả mọi người ! Cu Thiệt, bé Là và bé Út Hay thì cũng ngoan ngoãn, dễ thương có lẽ vì sanh sau lúc gia đình ông Tư khá giả nên chúng coi sáng sủa và được cho đến trường đàng hoàng.

Trở lại chuyện coi ké TV, trẻ con chúng tôi mà muốn coi thì phải chịu khó dòm qua cái cửa sổ và phải đến sớm mới có chỗ tốt !! Tôi cũng không ngoại lệ, hể thứ Tư và Chủ Nhật là vội vàng ăn cơm cho mau rồi "tót" qua nhà Bác Tư liền !!

Tôi còn nhớ, bữa đó là thứ Tư có Cải lương, vở tuồng hôm đó lại quá xá "Hay" và "Hát" cũng quá xá dài !! cho nên khi vẫn tuồng, về đến nhà biết rằng còn bài chưa học nhưng lại quá buồn ngủ nên tôi tự nhủ:

- Ngày mai giờ đầu là giờ Kim Vãn rồi đến giờ Toán ! Thầy Dương có thừa nào gọi mình lên kiểm tra bài vở đâu mà lo, nghe tụi nó trả bài và nghe Thầy giảng cũng đủ rồi.

Thế là tôi yên chí lớn, làm vội bài toán rồi lên giường đánh thẳng một lèo. Sáng hôm sau, ai dè "cái thừa nào" lại đúng là hôm nay !! tự dưng Thầy nhìn tôi và gọi:

- Tròlên trả bài!

-

- Em hãy nói về nhà văn Khái Hưng ?

- Dạ thưa Thầy, Khái Hưng tên thật là Trần Khánh Giu, trong nhóm Tự Lực Văn Đoàn...

Rồi ...tịt !! vì có học bài đâu mà chả tịt!

Thầy nhìn tôi ...

- rồi?

- Dạ thưa ThầyKhái Hưng

Thừa đó nhà tôi mới di cư nên nghèo lắm, đi học chỉ có mỗi một bộ đồng phục quần xanh áo trắng ! Mỗi một bộ đồ mà lê lét từ ngày này qua ngày kia cộng thêm tính nghịch ngợm của tôi thì không rách mới là lạ! rách thì về nhà mẹ vá lại sau khi cho một bài giảng dài thòng về giữ gìn quần áo!!

Lúc đó chắc vì không có chuyện làm hay để chữa thẹn nên tôi chỉ biết đứng cúi mặt và chăm chỉ tháo cái mũn vá ở bâu áo ra !!

Thầy hết nhìn thẳng học trò "ruột" rồi nhìn xuống mụn vá và có lẽ Thầy hiểu nên cười bỏ:

- Thế em biết tại sao ông Trần Khánh Giu lại có bút hiệu là Khái Hưng hay không ?

À, cái này thì trúng tú tôi rồi, vì ba cái trò ghép chữ này thì tôi rành lắm !!

- Dạ thưa Thầy, Khái Hưng là chiết tự từ chữ Khánh Giu mà ra.

Rồi sau khi xin phép Thầy, tôi hùng dũng bước lên bảng đen, viết to 2 chữ Khánh Giu và từ từ gạch chéo từng mẩu tự và viết lại thành chữ Khái Hưng ! Cả lớp chắc ngạc nhiên lắm vì Thầy chưa giảng đến điều này bao giờ!! Tôi đọc ở đâu đó và vì thích tìm hiểu nên biết và nhớ mà thôi

Thầy mỉm cười

- Giỏi! Em nói đúng đấy, nhưng thực sự ông ta tên là Trần Dư, "Dư dề trên"!, sau đổi thành Trần Khánh Dư cho giống tên vị tướng nhà họ Trần và từ Khánh Dư thành Khánh Giu, "Giu dề dưới" để có thể chiết tự thành Khái Hưng !

Sau khi tặng tôi 16 điểm Thầy nói nhỏ:

- Lần sau em nhớ học kỹ một chút nhá !!

- Dạ thưa Thầy, hôm qua embịnh !!

Chữ "bịnh" tôi nói nhỏ rí ...và đó cũng là "lần đầu tiên và duy nhất em nói dối Thầy đó, Thầy ơi "

Mẹ tôi thì tối hôm đó cũng rất ngạc nhiên:

- Con nói sao ? mẹ nhớ đã vá kỹ lắm mà.... sao nó lại tuột ra được à ?

Kể từ đó, tôi chăm chỉ hơn, luôn luôn học bài trước khi đi dòm "cửa sổ" và coi "Hát Hay" nhưng dường như từ hôm đó Thầy cũng ít khi gọi tôi lên trả bài lắm !

Nói chuyện ngoài lề một chút vì có một điều lạ xảy ra. Một tối tôi đang đứng lóng ngóng đằng sau lũ trẻ để coi ké vì qua trẻ thì thằng Còi bỗng bước ra, vô vai và “mời” tôi vào trong nhà:

- Ba tao nghe mày học trường Công nên “né quá xá” ! ổng nhờ mày kèm dùm mấy đứa em của tao để năm tới tụi nó thi !

Tôi ngược lên nhìn ông Tư thì thấy ông đang nhìn tôi mỉm cười, cái đầu gật gật, liếc qua hai cô Hát Hay thì thấy 4 con mắt đen lay láy, đen như 4 hột nhãn đang chăm chú nhìn tôi như chờ đợi, như van nài ...thì hỏi các bạn làm sao tôi từ chối cho nổi ? Huống chi bà Tư vừa từ sau bếp bước lên, đưa đến trước mặt tôi một chén chè đậu xanh thom phức, nóng hổi và mỉm cười cất giọng ngọt lịm như đường cát nước dừa

- “Con” ăn chè rồi coi Hát, tuồng hôm nay Hay lắm đó !

Bà Tư có biệt tài nấu chè đậu xanh đường cát nước cốt dừa thom phức và ngọt lịm đặc thù miền Nam và tôi cũng khoái cái chữ “con” mộc mạc nhưng chân tình không khách sáo như mấy bà mẹ của mấy thằng bạn Bắc Kỳ: có gì thì Cậu “dạy bảo” em nó với nhé !!

Hôm nay tôi bỗng thấy ông bà Tư có đầy văn hóa, đầy ý nhị để đặt tên cho con cái mang nhiều ý nghĩa và hay vô cùng ! Còn cái thằng Còi không thích đi học, tối ngày chỉ thích chăn bò và phá làng phá xóm cũng tự nhiên coi được lắm lắm! Phần tôi, tôi bỗng thấy mình vươn vai Phù đổng thành người lớn và ngôi trường thân thương, ngôi trường Công Lập đầu tiên của Quận lỵ Thủ Đức trở nên quan trọng, to lớn và vang danh “tàn thế giới ! “ (lời ông Tư thường nói)

Cái khó không phải là việc dạy kèm hai cô cùng mấy đứa nhỏ vì khả năng của tôi dư sức. Cái khó là tôi phải chăm điếm không biết ai Hát Hay hơn ai ! tôi thì mến cả hai cô và dường như, dường như thôi nhé ! dường như hai cô cũng có cảm tình với anh chàng Bắc kỳ đen đen, ngô ngô và thông minh lém lỉnh này (lời của chị Đi !)

Sau một thời gian tôi thấy tôi và cô Hát hợp với nhau hơn vì có hoạt bát, liếng thoàng và thân thiện giống tôi ! Còn cô Hay, tuy là chị em sinh đôi, tuy khuôn mặt giống nhau như đúc nhưng tính tình lại hoàn

tòan khác nhau! Cô Hát hoạt bát, vui vẻ cười mở bao nhiêu thì cô Hay lại thùy mị khép kín bấy nhiêu !

Bỗng một ngày, thái độ của Cô Hát quay hẳn 180 độ ! Cô đổi ra làm làm lý lý, chỉ âm ừ trả lời cho có khi tôi hỏi đến ! Điều đó khiến không khí “lớp học” trở nên tẻ nhạt và nặng nề ! tuy Cô Hay đã tỏ ra thân thiện và chăm sóc đến tôi hơn nhưng tôi vẫn không thấy thoải mái như khi đầu hót với cô Hát

Những tình cảm đầu đời tuy rất đẹp nhưng lại rất mơ hồ, như đám mây trắng lơ lửng trên trời xanh, chỉ cần một làn gió nhẹ cũng có thể bay điTôi đổi trường lên Sài Gòn rồi đi lính, rồi qua Mỹ.

Có đôi lần về thăm nhà thì nghe lóang thoang nhà ông Tư đã dọn về quê đầu tuốt miệt thứ Cà Mau từ hồi năm nào, năm nao.

-&-

Trên đường viễn du từ Oklahoma qua Cali nhân kỳ nghỉ hè năm 1978, tôi và mấy đứa bạn ghé lại một quán Việt Nam bên đường, đang khát nước nên khi thấy quán có chè đậu xanh nước dừa đường cát tôi vội order trước ! Bà chủ quán cũng là người phục vụ đặt cái khay trước mặt tôi và bỗng nhìn tôi như chết trân, miệng lắp bắp:

- Phải, phaiiiianh Chương hõnnnn ?

Còn tôi, thì tôi cũng vừa nhận ra đây là Cô Hát năm nào !! cái tiếng “hôn” có đuôi ngọt lịm đã làm tôi xao xuyến khó ngủ bao đêm thì sao quên cho nổi ! Cô tíu tíu như vừa gặp lại người thân, cô gọi vội anh chồng người Mỹ gốc da đỏ ra giới thiệu bà con và nằng nặc giữ tôi cùng mấy đứa bạn ghé lại nhà dùng cơm và hàn huyên.

Đến nhà Cô Hát, một ngôi nhà kiến trúc theo kiểu Nam Mỹ để chống đỡ cái khí hậu khắc nghiệt ở vùng Sa Mạc, nhà tuy chỉ có 2 vợ chồng và một đứa con nhưng rất rộng rãi và có tới 5 phòng ! Cô kêu thằng con ra chào khách

- Chương, con chào các bác đi con !

Tụi bạn và tôi cùng giật mình khi thấy Cô Hát dùng tên tôi để đặt cho con ! Còn Cô thì tỉnh bơ, phân bua:

- Các anh biết hôn! Tui thương ảnh từ hồi nhỏ nên tui ở vậy, đợi ảnh cả mấy chục năm trời lận đó, sau nghe nói ảnh qua Mỹ tui mới ưng đại cái ông này để hy vọng qua đây tui có dịp gặp lại ảnh, cảm ơn Trời Phật đã chứng cho lòng tui !

Tối hôm đó, sau khi ăn uống, lúc các bạn và anh chồng người Mỹ chú mũi vào cái Ti Vi màu to tổ chẳng để coi Football thì Cô Hát giữ tôi ngồi ở nhà bếp :

- Anh biết hônnnnn ..

Cũng với chữ “hôn” có đuôi chết người này ...Cô tâm sự

- Hồi đó em Hay bị đau tim ! Có người nói vì lúc ở trong bụng mẹ, em đã “chèn ép” nên em ấy mới bị như vậy! Cho nên từ nhỏ em đã có “thói quen” nhường nhịn cho nó. Khi biết em Hay cũng có cảm tình với anh thì em đành ngậm ngùi “nhường” cho nó! Như em đã từng nhường tất cả những gì mà nó thích trước giờ ! Ba năm sau, khi nhà em dzia quê thì em Hay mất ! lúc lâm chung Hay còn bắt em hứa sẽ phải tìm anh trao cho anh cái kỷ vật này và chăm sóc cho anh !

Nói xong , Cô Hát lấy từ trong túi ra một bức hình của em Hay đăng sau có ghi hàng chữ và 2 câu Kiều

Thương tặng anh

Người đâu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có duyên gì hay không ?...

Sau khi biết tôi đang học đại “Đại Học” bên Oklahoma , Cô Hát rủ tôi chuyển về Arizona học và lập nghiệp cho gần gũi

- Anh Chương biết hônnnnn....., em đã tìm anh lâu rồi, đêm nào em cũng cầu nguyện nên bây giờ “xí” được anh, em không để mất anh đâu !!.... bên này em chỉ có anh là người thân, anh về đây học để anh em có gì còn sáng tối gặp nhau ..

Tôi chỉ biết mỉm cười, không biết trả lời sao, nhưng trong lòng thì đã có chủ đích.

Sáng hôm sau, chúng tôi từ già gia chủ để rời Arizona thật sớm, con ngựa sắt già nua, cũ kỹ của anh Năm gặm gừ phun khói rồi đưa chúng tôi ra khỏi vùng sa mạc nắng cháy nhưng đầy quyến luyến này.

Sau làn khói xe, dường như tôi còn thấy Cô Hát đưa tay quệt nước mắt, dường như tôi bỗng thấy trong lòng trĩu nặng và dường như khói xe bỗng làm mắt tôi cay cay”Arizona ơi, không hứa sẽ trở về ...”

Từ trong cái casset bỗng vang lên một bài ca quen thuộc mà day dứt với tiếng hát trầm ấm của Elvis Phương:

“Phải chi, em đừng có chồng ...”

11/15/2012

Từ Ngữ Cuối

Ngây thơ

ViênThu

Khi nao gọi bạn, góc sân trường,
Dưới gốc phượng già lấm nhớ thương.
Một lá thư xinh nòng mực tím,
Mấy chùm hoa thắm đắm mùi hương.
Thơ xanh hôm ấy còn ngơ ngẩn,
Mắt biếc ngày xưa có vấn vương?
Năm tháng chưa phai thời ảo mộng,
Cánh hồng dù đã biệt muôn phương.

Giới thiệu thơ

Xin giới thiệu đến các bạn đồng nghiệp và các em học sinh cũ, thơ Đường của Viên Thu dịch ở trang mạng Hoa Sơn Trang.

THỜI GIAN

Quang Tuấn

*Thời gian ơi! Sao cứ trôi biên biệt
Cho tháng ngày hờ hững vội sang ngang
Mi có thấy, có bao giờ thương tiếc
Cành hoa xưa héo hắt rụng bên đường!*

*Như trăm sông dồn vào biển cả
Ngày hôm nay và tất cả hôm qua
Lần lượt đổ vào điều tàn quá khứ
Còn lại gì ngoài mảnh vụn trôi pha.*

*Vượt đường xa bánh xe lăn rộn rã
Ghi vết hằn trên mặt lộ phẳng phiu
Tuổi đời trôi theo tháng năm vội vã
Trên mặt người ghi đậm nét nhăn nheo.*

*Năm tháng hồi! cùng ta luôn sánh bước
Mi bước theo bước vô tận thời gian
Ta bước tới mờ hoang đầy cỏ mọc*

Cuối đường trần, cát bụi quá hỗn mang!

Ta sanh ra từ không trở thành có

Mi đưa ta từ có trở về không

Như bong bóng phập phồng trong mưa gió

Thoáng gió đưa tan vỡ kiếp bèo bọt.

Sao mi cứ miệt mài phi nước đại?

Cho môi hồng, má thắm vội nhạt phai

Biển đầy vơi trăng tròn, trăng khuyết mãi

Sông núi kia cũng thay đổi hình hài.

Ta nuối tiếc ngày đi không trở lại

Và khóc người về cát bụi nghìn thu

Trời đất hồi! hình tướng nào chẳng hoại?

Bước chân mi gieo sương khói mịt mù.

TUYỆT VỚI LỤC BÁT

Quang Tuấn

Nàng ơi Lục Bát trữ tình!
Cho ta cùng với Cô mình vào thơ
Tình ta ôi chẳng bến bờ
Đẩy đưa tiếng hát, câu hò dân gian.

Tuyệt chiêu với một vần bằng
Êm như tiếng sáo du dương góc chiều
Trong lời Chị dỗ thương yêu
Trong câu Mẹ hát dặt dìu ca dao.

Cho vần Lục bát ngọt ngào
Gieo vào hồn trẻ dạt dào tình quê.
Thơ Đường, thơ Mới nhiều khê
Nương theo Lục bát tôi về du ca.

Huy hoàng trên đỉnh tháp ngà
Nghìn năm lưu một đóa hoa Truyện Kiều

Cho nàng Lục bát đáng yêu
Cùng thi nhân chấp cánh điều bay cao.

Ngoài thơ ta đố thơ nào?
Cuối câu và cả giữa câu có vần
Từng đôi: sáu tám nhập thần
Cả thanh lẫn điệu mười phân vẹn mười.

Lấy lòng Lục bát bát ơi!
Đời đời chêm chệ trên ngôi thi đàn
Hễ bao giờ Lục bát còn
Thơ ta còn giữ cội nguồn Việt Nam.

777 SĨ

Ta chỉ là con bướm dạo chơi
Đắm say thanh sắc bốn phương trời
Gom hương, góp mật hoa nghìn đóa
Chung đúc hồn thơ thấm mộng đời.

Là chiếc huyền cầm lảm phím cung
Đường tơ réo rắt mãi không chùng
Bổng trầm to nhỏ bao tình khúc
Góp tiếng nhân gian họa tiếng lòng.

Là ngọn bút lông thắm sắc màu
Vẽ người, vẽ vật, vẽ trăng sao
Tô đời muôn thuở qua muôn chốn
Thi họa hài hòa vượt đỉnh cao.

Thả hồn nhạy cảm nhập thiên nhiên
Vạn vật cùng ta chung nỗi niềm
Buồn theo chiếc lá bay theo gió

*Nhỏ lệ cùng mưa nhỏ trước thềm.
Nặng nghĩa, nặng tình với cỏ hoa
Trắng thanh, gió mát rước vô nhà
Tạo nhân, mặc khách đều tri kỷ
Hồn mãi thanh xuân, tuổi chẳng già.*

*Quả gánh thơ đàn dạo khắp nơi
Trăm năm giữ một chữ tình thôi
Mặc ai chen chúc đường danh lợi
Ta cắt lều thơ để vạ đời.*

Tạp ghi

Chiều thu góc phố

San Francisco

Lê Tấn Tài

Cách đây mấy hôm, tôi đến San Francisco, thành phố xinh đẹp nằm bên bờ Thái Bình Dương với nhiều sắc dân hỗn tạp, văn hóa đa dạng, có những phong trào : hippies thập niên 1950 , đồng tính thập niên 2010 ...hoàn toàn khác với lối sống rập khuôn, đi ngược lại với đạo đức của tầng lớp trung lưu, giàu có.

Đã lâu lắm rồi tôi không đến San Francisco, nhưng thật không dễ dàng lãng quên thành phố vào thu nhẹ nhàng và bình dị. Mặt vịnh êm ả, với những ngọn triều dâng đầm thắm, những cánh hải âu điểm trắng chập chờn trên sóng biển, lượn qua mũi những chiếc thuyền buồm dập dềnh dưới cầu Golden Gate.

Ngoài xa trời biển lồng lộng. Mưa lất phất se lạnh, bầu trời xám xịt, dấu ấn của mùa thu, tôi co ro trong chiếc áo ấm, lang thang trên bến kè 38, ghé vào quán cà phê bên góc đường, ngồi vào một chiếc bàn nhỏ bên cạnh cửa kính ngó ra đường, khiến tôi chợt nhớ đến La Pagode, Givral, Brodard ở Sài Gòn ngày xưa - ngồi ở Givral nhìn khách sạn Continental và những chiếc taxi cũ trên đường Tự Do.

Mưa bên ngoài nặng hạt, nhưng người qua lại vẫn đông. Bên kia đường, một người Mỹ da đen, đứng co ro, chìa tay xin tiền... tôi chợt nhớ Tổng Thống Obama mới vừa tái đắc cử hơn 2 tuần qua với bài diễn văn ngay trong đêm đắc cử :..."Nhưng bất chấp mọi khác biệt, phần lớn chúng ta đều có chung hy vọng về tương lai của nước Mỹ. Chúng ta muốn con cái chúng ta trưởng thành ở một đất nước với những trường học tốt nhất, thầy cô giáo tốt nhất. Một đất nước được thừa hưởng địa vị đứng đầu thế giới về công nghệ, khám phá và cải tiến, với tất cả những công việc và doanh nghiệp tốt nhất mà không bị gánh nặng nợ nần hay yếu dân bởi sự bất công. Đất nước đó không bị đe dọa bởi mối hiểm nguy từ việc hành tinh ấm lên. Chúng ta muốn truyền lại một đất nước được coi trọng và ngưỡng mộ bởi mọi người khắp nơi trên thế giới..."

Nhớ lại cuộc bầu cử vừa qua, ý nghĩ đầu tiên của tôi là một nước Mỹ mới mẻ hẳn ra. Tôi vô cùng ngạc nhiên và khâm phục cử tri Mỹ đã can đảm tái bầu một người da màu lên lãnh đạo nước Mỹ khi chưa giải quyết xong những khó khăn chồng chất về chiến tranh Afghanistan, về nền kinh tế sa sút trầm trọng... Bao nhiêu định kiến về “người Mỹ kỳ thị da màu”, dường như hoàn toàn biến mất. Dù chưa tin hẳn vào tài lãnh đạo của Obama sẽ làm được gì, tôi chỉ thấy những lá phiếu tuyệt vời của những người Mỹ ngày nay.

Tôi lại nhớ đến một câu nói mà nhiều người ở Mỹ thường nhắc đến : "Một người muốn được làm tổng thống Mỹ thì phải là „White, Anglo-Saxon and Protestant,“ nghĩa là người da trắng, gốc Anh và theo đạo tin lành." Tuy vậy tôi vẫn hy vọng nước Mỹ sẽ có thay đổi như lời tuyên bố của ông Kennedy : "Nước Mỹ cần chinh phục những biên cương mới, những biên cương không phải trên bản đồ mà trong đầu óc, ý chí và tinh thần của con người." Và kết quả hôm nay đã đến, tôi cũng cảm thấy vui với những ủng hộ viên của Đảng Dân Chủ ở Chicago khi biết ông Obama tái đắc cử.

Vâng chỉ hơn năm chục năm sau, kể từ lúc người da đen khi đi xe buýt buộc phải ngồi dưới sàn xe phía sau, người Mỹ đã phá bỏ hàng rào màu da và chủng tộc. Thật vậy, từ tổng thống Wilson, Roosevelt, Kennedy, cũng như những nhà đấu tranh như Martin Luther King, Rosa Parks v.v.. đã làm thay đổi bộ mặt nước Mỹ rất nhiều. Chính vì vậy, mới có Barack Obama ngày hôm nay.

Bốn năm về trước, cũng trong bài diễn văn đắc cử, Obama nói: “ Hỡi nước Mỹ, chúng ta đã vượt qua một chặng đường rất xa. Chúng ta đã chứng kiến được rất nhiều sự kiện. Nhưng còn biết bao điều phải làm. Đêm nay, chúng ta tự hỏi, nếu con cháu chúng ta còn sống đến thế kỷ tới, sống lâu như Ann Nixon Cooper, thì chúng sẽ chứng kiến những thay đổi gì, và chúng ta đã thực hiện được những tiến bộ gì? Lúc này là cơ hội để chúng ta trả lời cho lời mời gọi này. Đây là thời điểm của chúng ta. Đây là lúc mà

chúng ta bắt tay làm việc và mở tung cánh cửa cơ hội cho con cháu chúng ta; để phục hồi lại sự thịnh vượng và cổ vũ nền hòa bình, để giành lại Giấc Mơ Hoa Kỳ và tái xác định một chân lý nền tảng là từ số đông, chúng ta là một; và chừng nào còn thở thì chúng ta còn hy vọng. Nơi nào mà chúng ta bị nhạo báng, ngờ vực, cho rằng chúng ta bất lực thì chúng ta sẽ trả lời bằng niềm tin bất diệt, một xác tín đúc kết tinh thần của dân tộc chúng ta: "Chúng tôi có thể! Chúng tôi sẽ thành công!"

Suy nghĩ miên man, không hay biết chiều đang xuống trên bến San Francisco, những cặp tình nhân đủ mọi lứa tuổi, màu da, tay trong tay, lãng du trong tình yêu và tôi bỗng chợt thấy một San Francisco thật đa tình và lãng mạn, bèn lẩm nhẩm mấy câu thơ :

*Chiều hôm nay mùa đã vào thu
San Francisco hò hẹn đã sương mù
Người bỏ đi rồi con phố nhỏ
Ngẩn ngơ dài ánh mắt ngó hoang vu*

*Ta như phố, quá một lần ngó ngẩn
Những mảnh đời bọt nước ly tan
Mai một người về qua lối cũ
Thâm tâm còn được chút hương tàn .*

(San Francisco 19-11-2012)

VỀ NGÀY HỌP MẶT

Lời rao đầu: *Tất cả những ai từng là Học trò THPT-HĐ-NHH, vì bất cứ lý do gì, đã không có mặt trong kỳ Họp mặt Nam Cali và đi Tour vào tháng 8 năm 2012, là một thiếu sót lớn lao, bởi vì trong suốt cuộc đời của chúng ta, những cơ hội sum họp vui vầy như thế này chỉ xảy ra dăm ba lần.*

Tôi đến Phi trường Los vào trưa ngày 2-8, kỳ này cư dân Florida chỉ có mình tôi phó hội. Đón tôi ở Phi trường có Lê Biểu Tuân K10 và vợ chồng Nguyễn thị Giàu K2. Lần này, Tuân tình nguyện đưa đón chúng tôi trong những ngày ở Cali. Vợ chồng Giàu - Minh, bạn tôi cũng ở xa, mãi tận Virginia, đã đến trước tôi khoảng nửa giờ.

Đền khách sạn quen thuộc mà lần trước chúng tôi đã cư ngụ, Khách sạn Little Saigon. Khách sạn này có một vị trí rất "độc", nó nằm ngay Ngã tư Brookhurst và Westminster, đây là giao lộ của hai con đường lớn nhất và xầm uất nhất của khu vực Little Saigon. Khách sạn chiếm một góc đường, còn ba góc đường kia là các khu Plaza nhộn nhịp, gồm có Chợ Thuận Phát, Chợ Garden Grove, dọc theo hai bên hai ngôi chợ này là hàng loạt các cửa hàng nổi tiếng: Giò chả Tây Hồ, Vua Khô bò, Bánh Mì Cali, Lee Sandwiches, Phở Pasteur, Hủ tiếu Triều Châu, Gỏi cuốn Ninh Thuận... Hình như dân Việt đi tới đâu cũng mang theo tinh thần ăn uống, từ VN qua đất Mỹ, nên đi đâu cũng thấy toàn là nhà hàng.

Sau khi làm thủ tục nhận phòng xong, Tuân chở chúng tôi qua bên kia đường, đi ăn Phở Pasteur. Đây là quán phở mới mở, nên các

lần trước tới đây, chúng tôi đã không thấy quán này. Vào bên trong, quán rộng lớn khang trang, sạch đẹp, không hề có một mẫu giấy hay một cong rau nào rơi vãi dưới sàn nhà, đã quá giờ ăn trưa mà khách ngồi vẫn đông. Các em chạy bàn có tác phong chuyên nghiệp, ăn nói lịch sự nhỏ nhẹ, ở cái xứ này, không hề có Phở quất, Bún măng, Cháo chươi như ở Hà Nội. Phở được dọn ra nhanh chóng, đám chúng tôi gồm Đỗ Danh, Tuấn, vợ chồng Giàu và tôi, vừa ăn vừa chuyện trò vui vẻ, lâu ngày mới gặp nhau nên có biết bao là chuyện. Ăn một hồi, tôi bỗng thấy rằng đây là quán Phở rất ngon mà hiếm khi tôi gặp được, tô của tôi là một tô Chín nạm về đòn, hương vị tuyệt diệu không hề giống một quán phở nào khác. Như có lần tôi đã nói, quán ăn nào muốn tồn tại ở khu vực này thì phải có cái gì đó độc đáo, nếu không sẽ rơi vào tình trạng "tung búng khai trương rồi âm thầm đóng cửa". Và tôi cũng dám khẳng định rằng, hàng quán nào được xếp vào hàng Top ở đây, thì xứng đáng xếp vào hàng Top của các quán ăn VN trên toàn thế giới, kể cả VN. Nhưng tôi cũng tiếc một điều rằng, nền kinh doanh thương mại của người Việt tại Nam Cali, chưa bước vào giòng chính của nước Mỹ còn ở dạng anh em trong nhà đóng cửa lại chơi với nhau. Trong khi ở một số Tiểu bang khác, người Việt đã làm được điều này. Tôi nhớ có một lần, gia đình tôi qua thăm một người bạn tại TP Rockville (Maryland). Bạn bè mời chúng tôi vào một Nhà hàng VN tên là Taste of Saigon, bước vào tiệm tôi thấy toàn là người Mỹ trắng, không một người VN nào cả. Ngồi xuống bàn tôi đảo mắt nhìn quanh xem người Mỹ họ ăn món gì, có người ăn gói cuốn, ăn chả giò, ăn Phở, có rất nhiều người ăn cơm đĩa với các món đồ xào đồ nướng để lên trên. Ngó qua bàn bên cạnh, tôi giật nẩy mình, khi thấy một cặp vợ chồng già người Mỹ đang ăn món Canh chua cá kho tộ. Qua nhiều nơi, tôi thấy có nhiều quán đạt được như vậy, trong khi Khu Little Saigon này có quán nào được như thế không nhỉ?

Ăn Phở xong, các bạn về phòng nghỉ ngơi, còn tôi nhờ Tuấn chở đi khám bệnh trên đường Bolsa, chỉ cách đó một quãng ngắn. Văn

phòng khám bệnh của một Bác Sĩ người Việt, ông ta tốt nghiệp Khoa Đông y của một Trường ĐH tại Cali. Vì có hẹn trước nên tôi vào khám ngay, Bác sĩ tiếp tôi rất ân cần và lễ độ, mặc dù ông ta lớn tuổi hơn tôi, ông ta vẫn gọi tôi là ông một cách nghiêm túc: "Thưa ông, ông bệnh ra sao ạ? ", "Thưa ông, ông đã dùng thuốc gì rồi?". Tôi ở Mỹ đến nay đã được 19 năm, đã từng đi khám bệnh với rất nhiều Bác sĩ Mỹ cũng như Việt, mà tôi chưa hề thấy có ông Bác sĩ nào tỏ ra hống hách quát nạt bệnh nhân của mình, bởi vì Luật pháp xứ Mỹ bắt buộc BS phải đối xử tử tế với người bệnh. Ở VN hình như không có điều này. Cách đây vài năm, nhân một chuyến về VN, tôi có đến Phòng khám của Bác sĩ Trần ở Thủ Đức, tôi đã bị ông ta mắng té tát vào mặt, vì một lý do không ra gì, là tôi đã vô tình ngồi gần ông quá, tôi hết sức kinh ngạc trước thái độ của ông, tôi nổi nóng định đứng dậy mắng cho ông ta một trận, nhưng lúc đó phòng mạch khá đông người, tôi không muốn làm ông bị mất mặt, nên tôi chỉ lẳng lặng bỏ ra về. Hôm đó tôi còn nhớ tôi ăn vận khá lịch sự tác phong đàng hoàng mà còn bị ông đối xử như thế, thì thử hỏi với người dân nghèo khó ăn mặc xoàng xĩnh, còn bị ông rầy rức đến cỡ nào. Ông không hề biết rằng, chính họ, những con người tầm thường đó, đã nuôi sống ông cùng với gia đình của ông từ bấy lâu nay. Tôi nghĩ ông không hề biết, bởi vì nếu biết ông đã không dám làm như vậy. Ở VN hiện còn khá nhiều Trần như thế, tội nghiệp người dân quê tôi quá chừng, con đường đi đến một đời sống văn minh còn xa lắm.

Xong xuôi, cả đám trực chỉ nhà Thầy Đăng, cũng gần thôi mà, con đường đi tôi đã thuộc lòng, từ Brookhurst cứ vào Freeway 22 East, chuyển qua 55 North, xong exit ra đường Chapman, quẹo phải, chạy qua 6 ngọn đèn Ngã tư, quẹo trái là đến nhà Thầy. Ở xứ Mỹ mỗi khi muốn đi đâu, chúng tôi đều phải lăm nhăm tương tự như thế. Hôm nay ngày thứ Năm 2-8, Thầy Đăng khoãn đãi các Học trò ở xa về dự Họp Mặt, với món Chả cá Hà Nội. Câu chuyện là như thế này, có lần bạn tôi Lê Tấn Đức về Cali có ghé thăm Thầy, Thầy bèn làm món Chả cá ra đãi Đức. Sau đó Đức về kể lại với tôi, anh ta

được ăn một bữa chả cá rất ngon do Thầy làm.Tôi bèn kể lại với Thầy về chuyện đó,rồi Thầy bảo:" Khi nào các em về đây chơi,tôi sẽ làm món Chả Cá đãi các em ".Vi thể hôm nay chúng tôi được thưởng thức món chả cá của Thầy.Hôm đó ngoài món Chả cá Hà nội,còn có món Bún Bò Huế do cô con dâu người Huế của Thầy làm,cả hai món đều rất ngon,phải chăng chính người dân xứ đó mới làm ra món đặc sản của đất quê mình.

Vào nhà Thầy Đăng một lúc,chúng tôi mới thấy Thầy Trai từ trong phòng ngủ bước ra,trông Thầy có vẻ mỏi mệt,Thầy bị hiện tượng lệch múi giờ làm cho vật vã,ban ngày thì cứ gà gât,còn ban đêm thì cứ ngủ chập chờn.Thầy trò gặp nhau tay bắt mặt mừng,bởi lẽ Thầy trò gặp nhau trên cái xứ Mỹ này quả là điều hạnh ngộ.Trong bữa ăn hôm đó ngoài đám học trò ở xa ,còn có Thầy Vũ ngô Hoàng,là hàng xóm của Thầy Đăng,và Thầy Lê Tấn Tài từ Bắc Cali xuống,Thầy Tài trông dáng dấp còn trẻ trung và khỏe mạnh.

Sáng hôm sau 3-8,đám chúng tôi cư ngụ tại khách sạn,kéo qua quán Cà phê Tip Top ở ngay bên cạnh,rồi ngồi chờ các Thầy đến uống cà phê cho vui.Lần họp mặt trước chúng tôi cũng tụ tập tại quán cà phê này,lúc đó vui sao kể xiết.Kỳ này ngó qua ngó lại,thấy vắng mặt khá nhiều,nên trong lòng tôi cũng thấy buồn buồn.Điểm danh những ai vắng mặt,gồm có:đám cư dân Texas có các tay hào kiệt như Trương Vũ Tuấn,vợ chồng Phạm Quang Tân,vợ chồng Đỗ Thị Biên,ở Úc có Phạm văn Thành,Canada có Minh Phụng,VN có Trần thị Hồng,Nguyễn văn Thập,Tô Huệ.Điểm mặt lại,Trường có hai Khóa, Khóa 2 và Khóa 4,là hai khóa có sinh hoạt nhộn nhịp và nhiệt tình nhất,từ trong nước ra tới Hải ngoại đều như thế cả.

Sau đó,tôi tách ra riêng,để thăm viếng vài nơi thân tình mà tôi quen biết từ trước.Đến trưa,tôi về lại nhà Thầy Đăng.Bước vào nhà tôi gặp lại Lê thị Hoài K1,hai chị em ùa vào nhau mừng rỡ.Lần cuối cùng tôi gặp Hoài cách đây 41 năm,lần đó Hoài gặp tôi để trao một tấm Thiệp cưới,năm đó Hoài 20 tuổi,còn tôi 19.Gặp lại

Hoài,tôi vẫn xưng hô như ngày trước,tôi gọi Hoài là Di,vì Cô là Di của bạn tôi (Bích Nguyệt K2),nhưng xưng là em,vì tôi không phải là cháu ,và lại tôi cũng nhỏ tuổi hơn Hoài.Vừa nói chuyện thăm hỏi,vừa lặng lẽ quan sát Hoài.Ngắm nhìn Cô một hồi,tôi cảm thấy rất ngạc nhiên,bởi vì Hoài vẫn giữ y nguyên phong thái của một tiểu thư khuê các Hà Nội xưa (chớ không phải bây giờ),dù Hoài đã đến Mỹ rất sớm từ năm 1975.Không biết Cô đã uống bao nhiêu là nước Coke,ăn bao nhiêu là Hamburger,mà sao vẫn giữ nguyên được dáng dấp thanh mảnh,giọng nói vẫn điệu dàng,cử chỉ vẫn khoan thai từ tốn,chứ không vội vàng huỳnh huých như các Bà Đầm xứ Mỹ.Ô hay! hình như thời gian đã chào thua Lê thị Hoài.

Gặp Hoài xong,tôi lần mò ra patio nhà Thầy Đăng.Lúc đó đã rất đông người,tôi đến chào Cô Khanh-Thầy Bào,rất "hên" cho tôi,Thầy Bào đã nhận ra tôi ngay:" Có phải em là Châu,thỉnh thoảng có gọi phone cho tôi phải không?".Tôi chào Cô Ngọc Dung,Cô nhìn tôi cười tươi tấn phúc hậu,tôi "trêu" Cô:"Sao bây giờ em thấy Cô hiền như Phật,còn lúc trước Cô dạy tụi em,Cô khó tính có tiếng!"Cô cười ha hả rồi bảo rằng:" Lúc đó các em còn nhỏ dại lắm,Cô phải làm bộ khó tính để uốn nắn các em chứ!".Tôi nghe mà cảm thấy trong lòng ấm áp,đám học trò chúng tôi đã lớn khôn là nhờ những ân tình này,tôi tiếc cho các bạn tôi,những người đã vắng mặt trong những giờ phút như thế này.

Tôi "lạng" qua một cái bàn khác,nhón tay lấy một mẫu bánh mì nhồi tôm nướng giòn,đưa vào miệng chưa kịp nhai,đã nghe thấy tiếng chào:"Em chào anh Châu,em là Kim Vân K9 đây",thế là tôi không ăn được món gì nữa hết,vì Kim Vân nói chuyện rất lôi cuốn và xởi lởi,hết chuyện này đến chuyện khác khiến tôi nghe mà không kịp thở.Trước kia tôi chưa hề biết Kim Vân là ai,nhưng có hề gì đâu.Theo tôi cái đặc sắc của những người mang dòng máu THPT-HĐ-NHH,là không có rào cản "người dung",gặp nhau ráp lại,vui chơi,chuyện trò thân mật với nhau liền,như là đã quen thân từ bao giờ,điều đó thiệt là vui,và đồng cảm cho cái tình "một ngày học THPT,mãi mãi là anh em ".

Hôm nay ngày 3-8, là buổi Tiễn Hạp Mặt tại Nhà Thầy Đăng, lúc đầu khóa 2 chúng tôi dự tính, chúng tôi sẽ lo liệu cho buổi tiệc này. Nhưng sau đó Đỗ Danh K2 thấy các bạn ở xa về hạp mặt tốn phí rất nhiều, nên Danh đã đứng ra lo liệu mọi chuyện, bỏ tiền ra đi chợ mua thức ăn, mang về tự nấu nướng chế biến trong căn bếp của Thầy Đăng. Cả đám bạn gái đã ùa vào giúp Danh chế biến món ngon, gồm có: Giàu, Bích Nguyệt, Mỹ Kim, Bích Lan, Thục Oanh, Thanh Vân, (và còn ai nữa nhỉ...). Đỗ Danh là Chief Cook, nấu một nồi cháo thịt thật lớn để chiêu đãi bạn bè, kế đó là món Cá Hồi nướng tỏi, món thứ ba là món tôi thích nhất, bánh mì phết tôm xắt nhỏ trộn với cà chua và sốt mayonaise đút lò. Tôi nghiệp bạn tôi quá trong người mang nhiều thứ bệnh, hằng đêm chỉ ngủ chập chờn vài ba tiếng, vậy mà với một tấm lòng thiết tha với Thầy Cô và bạn cũ, Đỗ Danh đã vượt qua hết. Rất cảm tạ buổi tiệc ngày hôm đó nha Danh. Còn một người đặc biệt nữa, đó là Lê Thu K10, cũng lui cui trong bếp, hết làm bánh, nướng bánh, rồi lại bắt kem trang trí hoa lá cảnh, từ chiếc bánh mừng Thầy Trai, đến chiếc bánh mừng ngày Hạp mặt. Buồng cái bánh ra chưa kịp thờ, Lê Thu lại tập múa tập hát, cô em này thiết nhiệt tình, phải không các bạn?

Sáng hôm sau, ngày chính thức của Buổi Hạp Mặt 4-8. Một nhóm nhỏ anh em chúng tôi, kéo ra viếng thăm Tượng Đài Chiến Sĩ Việt Mỹ, đây là nơi chốn hành diện của hơn 183 ngàn Người Việt định cư tại Quận Cam, họ đã đồng lòng góp công góp của để dựng lên một Tượng Đài nhằm tưởng nhớ các Chiến sĩ Việt Mỹ đã nằm xuống trong cuộc chiến vừa qua. Mỗi lần đến đây, tôi có cảm tưởng như trở về thăm nơi chốn cũ của mình. Anh em chúng tôi đã đứng trang nghiêm chào cờ Việt Mỹ, tôi biết trong lòng mỗi người đều chứa chan nhiều cảm xúc.

Kế đó, chúng tôi kéo ra Nghĩa trang Peek Family để viếng Mộ Phu nhân của Thầy Luyện Quang Đăng và Mộ của Thầy Nguyễn văn Ba. Mộ của Cô nằm ở khu vực tám bia đặt nằm trên mặt đất (chớ không dựng thẳng như nơi khác). Thầy Đăng loay hoay lấy bình hoa, để Thầy Tài cắm hoa vào bình, sau đó Thầy

Đặng dùng khăn giấy lau sạch mộ bia của Cô,sao mà thấy thương Thầy quá!,hằng tuần vào mỗi sáng thứ năm,Thầy vẫn lặng lẽ mang hoa đến viếng mộ Cô,không bỏ sót một buổi nào hết.Tôi tự hỏi sau này chúng ta có làm được vậy không nhỉ? Chúng tôi đứng vây quanh mộ chụp chung một số hình.Rồi kéo qua viếng mộ Thầy Ba cách đó khoảng chừng một trăm thước,Cô Ba đã về VN,nên chỉ có vợ chồng đưa con gái tiếp chúng tôi,nhìn hình Thầy Ba còn trẻ và đẹp trai lắm.Hầu như người Việt khi qua đời đều được chôn ở nghĩa trang này,bởi vì hầu hết các mộ bia đều mang tên tuổi VN.

Sau cùng Thầy trò kéo về Nhà hàng Emerald Bay,cũng là nơi tổ chức Họp mặt lần trước.Vào cửa tại bàn tiếp tân,có hai Cô học trò NHH xinh đẹp: Tạ Mỹ Linh và Mai Châu,tại đây mọi người xưng tên họ,để các Cô phát cho một tấm thẻ nhựa đã làm sẵn,ghi tên họ và Khóa học.Nhờ cái thẻ gắn trên ngực áo,nên đi tới đâu mọi người dễ dàng nhận ra nhau,tôi nhận ra Kiến Vàng Trương Trung Tâm,nhận ra Nguyễn Phước Lộc là nhờ những tấm thẻ này.Nguyễn Hưng,Trưởng ban Tổ chức,trình trọng và trẻ trung,tuyên bố khai mạc Buổi Họp Mặt THPT-HĐ-NHH tháng 8-2012,bằng giọng Bắc văn hoa tinh tế,Nguyễn Hưng đã xuất sắc làm tròn nhiệm vụ của mình,NH đã kêu gọi tất cả các học trò dù có khác nhau về các quan niệm cá nhân cũng nên tề tựu về đây như trở về mái Trường cũ của mình,sống lại những ngày xưa thân ái.

Sau một phút mặc niệm những người đã khuất,Nguyễn Hưng mời một số anh chị em lên sân khấu,để cùng tất cả mọi người có mặt trong Hội trường,cất cao bài hát Việt Nam-Việt Nam của Phạm Duy,bài hát được cất lên vang rền khắp Hội trường và cũng vang rền Hồn thiêng sông núi trong lòng mỗi con người VN hiện diện nơi đây,những người con tuy ở cách xa Tổ Quốc nghìn trùng,nhưng lúc nào cũng vọng tưởng về Quê nhà xa lắc xa lơ đó.Bài hát tạo nên một khí thế hùng mạnh,làm xúc động lòng người,máu chảy rần rần trên mặt rồi lan tỏa khắp người:" Việt Nam,Việt Nam nghe từ vào đời,VN hai câu nói trên vành môi,VN nước tôi -VN-VN tên gọi là người,VN hai tiếng nói sau cùng khi

lia đời... Đây là một bài hát yêu nước kinh điển, người Việt ai ai cũng phải biết. Sao bây giờ trong nước không thấy ai hát bài này nữa nhỉ? Có phải dần dần người ta đã trở nên vô cảm với đất nước mình.

Nguyễn Hưng mời lần lượt các Thầy Cô lên phát biểu, các Thầy Cô đều phát biểu ngắn gọn, tuy nhiên có một điểm giống nhau là các Thầy Cô nay đã tuổi già sức yếu, không biết lần sau có còn đi dự họp mặt nữa hay không? Nghe sao thấy thương cảm cho Thầy Cô của tụi mình quá. Rồi đại diện các khóa lên trao quà lưu niệm cho các Thầy Cô. Thầy Cô ngồi hàng ngang trước sân khấu, học trò lần lượt các khóa đứng sau chụp hình lưu niệm. Khóa 2 chúng tôi chỉ gom được 8 mạng, không biết những người khác lưu lạc ở đâu trên đất trời này. Khóa 4 hùng hậu nhất có tới 15 người.

Màn Văn nghệ kế tiếp rất sinh động và đặc sắc. Tuy thời gian gặp nhau quá ngắn ngủi, nhưng các bạn Nữ đã dồn sức tập luyện hai màn Múa. Màn thứ nhất là bài Nương Chiều do Cô Khanh hướng dẫn, bài thứ hai là bài Ngày xưa Hoàng thị do Xuân Mai K2 phụ trách. Tôi thấy các bạn ráo riết tập luyện tại nhà Thầy Đăng và còn kéo nhau về khách sạn tập luyện tiếp. Ban Múa gồm có: Xuân Mai, Bích Nguyệt K2, Lê thị Hoài K1, Thục Oanh K1, Thanh Vân, Lê Thu K10, Nguyễn thị Riu K4 Hồng Nhung K4. Không kể Khóa nào hết, cứ ráp lại là chơi vui liền. Hôm tập múa tại nhà Thầy Đăng, Xuân Mai có rủ tôi gia nhập ban múa, tôi nghe mà rờn tóc gáy.

Các bạn trong Ban Tổ Chức lần này đã đúc kết kinh nghiệm từ các lần trước, từ trong nước ra tới Hải ngoại, cho nên đã tổ chức rất chu đáo, và coi như thành công rất đáng kể. Tôi xin nghiêng mình bái phục và thành thật cảm ơn các thành viên trong Ban Tổ Chức như: Nguyễn Hưng, Đỗ Thế, Trần Hằng, Lê Biểu Tuân, Đỗ Danh, Chí Quyết, Kim Thoa, Tạ Mỹ Linh, Mai Châu, Trần Kiệt, xin lỗi ! còn ai ở đằng sau Hội trường mà tôi không được biết. Và cuối

cùng xin đa tạ một Vị Mạnh Thường Quân được mọi người quý mến nhất đó là Thầy Luyện Quang Đăng.

Những điểm nổi bật của lần Tổ chức này,tôi ghi nhận được như sau:

- Có băng tên và khóa học trên ngực áo,làm mọi người dễ dàng nhận ra nhau.Kể đó,từng người đứng lên cầm micro tự giới thiệu mình,cũng là một điều rất hay,khiến những bạn không có mặt trong buổi hôm đó,sẽ dễ dàng nhận ra bạn mình,khi xem DVD phát hành sau này.

- Điều nổi bật kể đó,là lần lượt các Thầy Cô lên sân khấu phát biểu cảm tưởng,chứ không phát biểu đại diện như một số lần khác.Bởi vì Thầy Cô nào đến tham dự cũng đều muốn tâm tình với Học trò mình.Cho nên nếu chỉ có một Thầy phát biểu đại diện,thì thật là một điều thiếu sót.

-Một điều khác khá quan trọng mà chúng ta thường hay vấp phải trong các buổi họp mặt trước.Hôm đó khi Thầy Cô phát biểu cả Hội trường im phăng phắc,chớ không hề có cảnh ồn ào nhón nháo,không có cảnh Thầy Cô phát biểu bên trên,bên dưới Học trò thảo nhiên nói chuyện.Sau đó tôi có trình bày điều này với các Thầy và ai cũng đều cảm thấy hài lòng,Thầy Đăng còn bảo tôi,lần sau khi Thầy về VN tổ chức Họp Mặt,Thầy sẽ đi từng bàn nhắc nhở về điều này.Nên giữ yên lặng khi Thầy Cô phát biểu các bạn nhé,có những điều rất nhỏ mà vì vô tình chúng ta đã phạm phải.

Đã đến giờ chấm dứt,tôi đến chào Cô Uyên Dung,một trong những vị Thầy dạy văn cho tôi thuở ban đầu,Cô nói với tôi vừa nhỏ nhẹ vừa thân tình và đầy cảm xúc:"Cô đã đọc bài viết của em,rồi Cô liên tưởng đến người em trai của Cô,có hoàn cảnh giống y như em vậy,điều đó làm cho Cô thức trắng suốt một đêm."Còn một vị Thầy nữa,Thầy Nguyễn Khắc Cường,mà trước kia tôi chớ hề biết,Thầy lại bắt tay tôi rồi Thầy ngỏ lời khen ngợi tôi,làm cho tôi hết sức sung sướng,đưa học trò nào được Thầy khen thì cũng đều như tôi cả.

Chia tay,nhưng cuộc vui chưa chấm dứt,mọi người lại kéo nhau ra bãi biển chơi đốt lửa trại,tiếp tục quây quần bên nhau.Rồi cũng chưa hết đâu,ngày mai cả đoàn kéo nhau lên đường đi Tour du lịch Las Vegas ba ngày.Cho nên thời gian Thầy trò bè bạn gần gũi nhau rất nhiều,tạo nên một tình thân ái vô cùng lớn.Kể từ buổi Cắm Trại toàn Trường vào năm 68,cho đến nay là 44 năm,chúng ta mới lập lại được lần này là lần thứ hai,một môi trường chan chứa tình thân rất đáng trân trọng.Tôi đã nói rồi mà,bạn nào không có mặt trong lần Hẹn mặt này,thì thật là đáng tiếc lắm.

Sáng hôm sau,Thầy trò tụ tập trước sân khách sạn,chờ xe đi Tour đến đón.Thầy Trai và Cô Ngọc Dung cùng đi với Học trò trong chuyến này.Đại Sur Huỳnh Vô Chiêu và Đỗ Danh làm Trưởng đoàn.Đỗ Danh lái xe chạy đi đâu đó,khi về mang lủ khủ bánh mì và xôi nếp rồi phân phát cho mọi người.Thấy bạn vất vả quá,trong lòng tôi thấy nao nao làm sao! Tôi với Danh cùng nhập học vào Trường,lớp Đệ Thất A ban Anh Văn năm 1963.Có một dạo khá lâu,tôi với Danh ngồi cạnh nhau,chỉ cách một lối đi nhỏ ở giữa,mà kỳ lạ thay!chúng tôi không bao giờ dám nhìn mặt nhau.Khi về già,chúng tôi gặp lại,Danh bây giờ đã dám "trêu ghẹo" tôi:"Hồi đó,nếu tôi dám nhìn mặt ông là tôi đã "cua" ông rồi đó ông Châu !" Trời Đất !!!

Mọi người lên xe,xe chạy loăng ngoăng một hồi,rồi tôi được sắp xếp ngồi cạnh Thầy Trai, được ngồi cạnh Thầy lại được hầu chuyện Thầy,trong suốt chặng đường,đối với tôi là một điều rất thú vị..Trước nay tôi là kẻ đọc sách nhiều,nên cứ nghĩ mình có kiến thức khá rộng,nhưng đến lúc càng nói chuyện với Thầy,tôi mới thấy sự hiểu biết của mình hãy còn hạn hẹp lắm và như thế tôi vẫn mãi mãi là cậu học trò nhỏ của Thầy ngày xưa,chớ không hề lớn khôn tí nào.Có lần tôi nói:"Thưa Thầy,ngày xưa em học môn Triết với Thầy,có lẽ em quá dốt nên chẳng hiểu gì cả!"Thầy trả lời một câu rất thật thà làm cho tôi nhớ mãi:"Không phải đâu,mà tại vì lúc đó tay nghề của Thầy còn non."

Trên đường đi từ Los Angeles tới Las Vegas, xe chạy giữa sa mạc mênh mông khô cằn sỏi đá, trên sa mạc mọc đầy những bụi cỏ gai nhỏ, ngoài ra có khu vực có rất nhiều xương rồng. Vây thôi, khung cảnh hoang vu đến rợn người. Bỗng dưng tôi chợt liên tưởng đến Đồng Tháp Mười, một cánh đồng mênh mông nước nhưng ngập phèn, và cũng hoang vu như thế này, không có sinh vật nào sống nổi.

Hai Thầy trò nói chuyện với nhau trên con đường Freeway 15 dẫn đến Las Vegas. Tôi chỉ con đường rồi giới thiệu với Thầy về Hệ thống Xa Lộ Liên Bang của nước Mỹ. Theo tôi, sức mạnh của nước Mỹ không phải là Hàng Không Mẫu Hạm, cũng không phải là Phi thuyền Con Thoi, mà chính là Hệ Thống Xa lộ Liên Bang khổng lồ này. Nó có những con số thống kê khủng khiếp mà không có một quốc gia nào có thể làm nổi, công trình đã kéo dài 35 năm, tiêu tốn theo thời giá bây giờ là 425 tỉ, hệ thống có chiều dài hơn 75 ngàn cây số, chạy qua hơn 55 ngàn cầu cống, chiếm một diện tích lớn lao là 1 triệu 600 ngàn mẫu tây. Cho nên không ngạc nhiên khi có người gọi nó là kỳ quan thứ 8 của nhân loại. Tôi còn nói nhiều với Thầy về con người và đất nước Mỹ, mà cho dầu tôi có sống đến 100 tuổi, tôi cũng không biết hết. Thầy nói lại với tôi về công việc của Thầy từ xưa tới giờ, khởi thủy Thầy dạy học tại Vĩnh Long, rồi tới Long Thành, Bến Tre, Thủ Đức, cho tới chức vụ cuối cùng trước năm 75 là Thanh tra Tư thực. Sau 75, Thầy làm việc một thời gian rồi Thầy nghỉ hẳn, để về chăm lo cho ngôi tư thực Tiểu học, mà Thầy với Cô đã tốn công gầy dựng lên. Thầy nhắc về Cô. Thầy nói về việc bỏ thuốc lá của Thầy sau 50 năm hút thuốc. Thầy nói chuyện về các Nhà Văn, Nhà Báo mà Thầy quen biết. Thầy lại giải thích cho tôi về ý thức, tiềm thức và vô thức. Thế là đủ, không cần phải nghe những bài Thuyết pháp vừa cao siêu vừa bí hiểm, để rồi chẳng ai hiểu gì hết. Tôi nhắc lại với Thầy về các Thầy Cô đã từng dạy học tại THPT, có những vị Thầy được học trò hết lòng mện mộ bao nhiêu, và đồng thời cũng có những vị

mỗi khi nhắc đến khiến học trò thờ dài ngán ngẫm bấy nhiêu. Câu chuyện giữa hai Thầy trò cứ mãi miên man bát ngát.

Đến trưa xe đến Las Vegas, Tour Guide đưa mọi người đến một nhà hàng buffet Tàu, vì quá trễ nên mọi người đều ăn uống rất ngon, không hiểu sao Thầy lại ăn rất ít, còn Cô Ngọc Dung thì lại ăn chay. Xe chở mọi người đến Khách sạn Riviera, chờ một lúc thật lâu mọi người mới nhận được phòng. Thầy muốn ở lại khách sạn để nghỉ ngơi, tôi và Sư Huynh Vô Chiêu phải năn nỉ Thầy hết mực, Thầy mới đồng ý cùng đi tham quan với đoàn. Buổi chiều Tour Guide đưa mọi người tới thăm khách sạn Venetian, trước khi đến K/S, chúng tôi đi ngang một tòa building ghi một hàng chữ "nổ" thấy ón: "Nơi đây là Khu đậu xe 3 ngàn chỗ dành cho nhân viên của khách sạn". KS Venetian được xây dựng khổng lồ theo kiểu Ý, nơi đây chuyên tổ chức các Hội Nghị lớn trên Thế Giới, vào bên trong du khách cảm thấy mát rượi và thật khỏe khoắn, bởi vì họ đã bơm thêm Oxy vào trong Không khí. Các hành lang được trang hoàng rất xa hoa lộng lẫy, được chiếu sáng bằng những ngọn đèn chùm rực rỡ, và còn thảm lót nữa chứ, sạch bong và có những đường nét trang trí thật đẹp mắt. Chúng tôi đến một khu vui chơi rộng rãi, tại đây họ làm một bầu trời giả nhưng sống động như thật, cũng có trời xanh mây trắng, trông không khác gì bên ngoài, và lại có một con Suối nhỏ lượn quanh, có người chèo thuyền Gondola chở khách đi dạo, có một Ban nhạc vừa ca vừa múa thật vui tươi sinh động. Và hoa, ở đâu cũng đầy hoa nhiều vô kể, đủ loại đủ màu sắc, hình như tiên cảnh ở trên trời có lẽ chỉ giống như ở đây là cùng. Đám chúng tôi lại mê mãi chụp hình, chụp từng nhóm nhỏ rồi nhóm lớn, mà nhóm nào cũng muốn kéo Thầy Cô vào chụp chung để lấy tiếng. Tôi thấy mình có nhiệm vụ kèm sát Thầy, vì nơi đây rất đông đảo người qua lại, có rất nhiều đoàn khách hàng mấy chục người kéo nhau đi rộn rịp, rồi đan qua đan lại với đoàn khác, cho nên chúng tôi rất dễ thất lạc với đoàn của mình. Còn một điều kỳ lạ nữa, các đoàn Người Mỹ, người Âu rất ít, mà lại thấy toàn là các đoàn Trung quốc, thỉnh thoảng lại thấy họ kéo nhau ra một góc

điểm danh í ới trông thật lạ lùng.Tour guide của chúng tôi vừa đi trước dẫn đường,vừa cầm một cái đèn nhỏ quơ quơ bên trên để mọi người thấy mà đi theo,ra tới ngoài KS để xem Múa nước,cứ nửa giờ họ lại thực hiện một lần cho mọi người xem miễn phí.Người người đứng đông ken dày đặc quanh một cái hồ,xem nước từ các ống phun lên thật mạnh,tạo thành các hình thù lạ mắt và biến chuyển không ngừng,đồng thời được lồng trong tiếng nhạc êm dịu,đây là màn trình diễn rất nổi tiếng của Las Vegas.

Trời nóng hừng hực như đứng kế bên một lò nướng bánh mì,nhưng lạ lùng không ai đổ một giọt mồ hôi nào hết,cho nên người người đứng sát vào nhau mà không có mùi mồ hôi nào bốc lên cả.Đây là một điều kỳ lạ mà tôi chưa từng gặp bao giờ,thông thường khi trời nóng,cơ thể phải tiết ra mồ hôi để làm dịu mát lớp da bên ngoài,còn nơi đây thì không,điều này được giải thích,là vì không khí khô khan của sa mạc,làm cơ thể không tiết ra mồ hôi được.Lạ nhỉ,tôi không sao hiểu nổi !

Buổi chiều xe chạy trên đường phố Las Vegas,thành phố bắt đầu lên đèn,khung cảnh thật huy hoàng tráng lệ,có những cụm khách sạn khổng lồ như MGM trị giá 5 tỉ,có khách sạn xây nguyên một Tháp Eiffel ở phía trước,tuy thu nhỏ nhưng cũng khá lớn,du khách có thể di chuyển bên trong được.Hết tòa nhà này đến tòa nhà khác,khung cảnh đẹp đẽ,trùng trùng điệp điệp,nối tiếp nhau không sao kể xiết.Hèn chi! bây giờ tôi mới hiểu,mọi người khi du lịch nước Mỹ đều muốn thăm Las Vegas một lần cho bằng được.

Xe đưa chúng tôi đến một khu Plaza khá lớn,có khá nhiều tiệm ăn nhà hàng san sát nhau.Xuống xe nhìn đảo một vòng,Thầy bảo tôi : "Hai Thầy trò mình đi ăn bánh mì nha Châu ?" Tôi dạ nhỏ,vào tiệm Thầy lại đưa tiền cho tôi rồi bảo:"Em cầm tiền của Thầy đây,rồi đi mua bánh mì đi Châu".Tôi lại dạ nhỏ.Mang bánh mì ra mời Thầy,Thầy lại bảo tôi:"Thầy chỉ ăn một phần ba ổ bánh thôi Châu ạ!" Tôi dạ nhỏ,Thầy để em lo.Tôi mang bánh đến quây mượn dao cắt ra cho Thầy.Hai Thầy trò ngồi ăn với nhau,lúc đó trong lòng tôi đầy xúc động,và tôi...bỗng dung muốn khóc !!!

Đêm về chúng tôi trở lại khách sạn mệt mỏi, hai Thầy trò lại ở chung một phòng có hai giường. Nói chuyện lan man một hồi, rồi Thầy ngủ rất lạ. Còn tôi với bao cảm xúc trong ngày, tôi biết điều đó khiến tôi rất khó ngủ. Tôi gát tay lên trán, chập chờn trôi vào giấc chiêm bao kỷ niệm.

Năm tôi học lớp 11, niên khóa 68-69, Trường THPT đã khá hoàn chỉnh, có hàng rào thép gai vây quanh Trường. Lúc đó, không biết ai đã cho phép sơn hàng chữ Trung Học Thủ Đức màu đỏ thật to, trên vách tường văn phòng ngó mặt ra đường (đường gì nhỉ?) Dãy lớp 11 chỉ có 3 lớp ngó ra sân cờ, lúc đó chưa có dãy lớp 12 sau này. Vào thời điểm này, Khóa 2 chúng tôi là khóa lớn nhất của Trường, Khóa 1 sau khi Tú Tài 1 năm 68 thì tan đàn xẻ nghé.

Tối giờ tan học, lũ học trò chúng tôi ầm ầm kéo ra khỏi lớp, ra khỏi Trường, đến đường lộ quẹo trái đi về hướng Chợ Thủ Đức là hướng đông đảo học trò nhất. Học trò kéo nhau đi hàng hàng lớp lớp, vừa đi vừa cười đùa trêu chọc nhau tung búng. Học trò Nam mặc áo trắng quần xanh, trong khi Học trò Nữ mặc áo dài trắng, không biết bằng loại hàng gì nhưng đám con trai cứ đặt bừa là áo lụa Hà đông cho tiện việc (...Nặng Thủ Đức anh đi mà chọt mát. Bởi vì em mặc áo lụa Hà đông....) Đạo binh Học trò đi tới đâu, bụi mù lên tới đó, đi ngang qua ngõ Nai vàng ngõ ngác, rồi tới Trường Nam Tiểu Học, có ngôi nhà gỗ xinh xắn của bạn tôi, Minh Phượng. Đi qua Hăng Nước đá Đông Nai, rồi tới nữa có Ngôi Trường Nữ Notre Dame bên mặt, rồi tới Hăng Cửa Lý Tốt, có con trai là tay chơi Lý Phụng, thêm một chút nữa có cái Hẻm Chương Dương bên mặt, đường dẫn vô đình Linh Trung, rồi tới nhà anh em Võ Quốc Hùng, Võ quốc Tuấn ở bên trái. Đi thêm vài bước gặp Ngã ba Cô Nhi Viện, tại Ngã ba này nếu quẹo trái sẽ đi về hướng Chùa Huệ Nghiêm, Trường Đức Minh, Hăng Sữa Foremost... Còn cứ tiếp tục thẳng theo con dốc hút hơi mang tên là dốc Nhà Thờ, có ngôi Nhà thờ cổ kính ở bên mặt, bên trái có ngôi biệt thự xinh xắn của anh em dòng họ 3 chữ T (Thái Thanh Tuấn, Thái Thanh Tâm, Thái Thanh Tú....) Xuống hết con dốc Nhà Thờ, đoàn quân

dừng bước tại Quán Sinh tổ, quán không có tên, nhưng đã được đám Học trò chúng tôi đặt cho nó một cái tên rất thân thương là Quán Sinh Tổ Cao Căng. Quán là một Ki-ốt có 3 mặt để tiếp khách, chủ quán xếp những cái ghế cao lêu nghêu cho khách ngồi, nên chúng tôi bèn đặt cho cái tên là Cao Căng cho tiện việc, đã là học trò THPT thì phải biết cái quán Sinh tổ này, nếu không coi như chỉ mang phù hiệu có một nữa !!! Các em nhỏ được ưu tiên ngồi trên ghế, nghe các em order sinh tổ mà tức cười: "1 ly đậu xanh thêm một chút măng cầu một chút đu đủ, hoặc 1 ly xoài thêm một chút mít một chút sa bô chê... Đứng vòng ngoài nhiều nhất là Khóa 2 và Khóa 4, ồn ào náo nhiệt nhất cũng thuộc 2 khóa này. Các hán hán tóc ngắn THPT thừa đó nhút nhát lắm, nhưng rất thiện nghệ làm một việc ngớ ngẩn là hết trèo lên cây bưởi, lại bước xuống vườn cà...(trèo lên cây bưởi hái hoa, bước xuống vườn cà hái nụ tầm xuân...). Cho nên, tóc dài THPT, chờ lâu quá không thấy các hán hán nói gì, nên đành phải giả từ cuộc chơi đi lấy chồng (trường khác!!)." Đưa em về dưới mưa, nói năng chi cũng thừa..." (thiệt là Ngốc !!)

Sinh tổ "đã đời" xong, đoàn quân học trò lại tiếp tục, bước tới cây xăng ngay góc đường đối diện với Nhà Sách An Thái, có cô chủ Bích Lan K2. Dẫn thêm vài bước nữa, chúng ta đã đến Ngã Năm Chợ Thủ Đức, bên mặt là Trường Nữ Tiểu học, bên trái là Trại Linh Kèn. Từ đây, ngó xéo qua bên kia đường, chỗ gần cây xăng, có một ngôi nhà thừa trước là Tiệm Bi da, đây là nơi chôn tuổi thơ của đám học trò nhỏ chúng tôi. Vào những năm đầu chập chững vào Trường, lúc đó còn học nhờ tại Trường Nữ nơi đây. Lớp chúng tôi học vào đầu giờ trưa, hôm nào tôi cũng xin tiền mẹ rồi đi học thật sớm, xong hẹn bạn bè đến tập tành chơi bi da tại cái tiệm này, sau đó kéo ra ăn đậu đỏ bánh lọt tại cái xe nhỏ đậu phía trước tiệm. Đây là ngôi nhà của Anh em Phước Lộc Thọ, con trai của Chủ xe đồ nổi tiếng Phước Lộc.

Ngay đầu Chợ là một đám hàng quán lụp xụp nhếch nhác nhưng rất vui, có quán bò viên, bánh ướt, sữa đậu nành, bò bía, đu đủ

khô bò...và đặc biệt chúng tôi thích nhất là sạp cho thuê truyện,tiểu thuyết (có lẽ các văn thi sĩ của trường đều xuất phát từ cái lò này đây!).Đứng ngay Ngã Năm này,rẽ về phải sẽ đi lên Dốc Gà Quay,Hồ tắm Cộng hòa,Xóm Chợ Đậu,rồi tới Xuân Hiệp.Còn nếu đi thẳng sẽ qua Rạp Đại Lợi,Cầu Vòng,lên Tam Hà.Rẽ bên trái,trước Trường Kèn,sẽ theo đường số 1,qua Tiệm bán Tivi Thanh Cảnh,có cô chủ tên Phương đẹp nức tiếng một thời,đi một chút sẽ gặp một cái Ngã ba có bên xe lam đi về Giồng Ông Tố,đi sâu vào bên trong sẽ gặp xóm Giếng Bông,Hãng Kem Thời Hưng,Xóm Gò Xoài.Còn nếu đi thẳng tới cuối Chợ,sẽ thấy Hẻm Đại Đồng bên trái,quẹo mặt sẽ đi qua Rạp hát Việt Nam,Nhà Đền,Lò Heo,xóm Nhà Ga có Nhà Thầy Bào Cô Khanh ở một thời.Còn nếu đi thẳng ,sẽ gặp Tiệm Photo Ngân,nơi đây có một thời treo hình các người đẹp của Trường THPT,qua cầu là Tiệm Sửa xe Vespa nổi tiếng của hảo hán Đặng chí Hiếu K5,rồi đến Cầu Gò dưa,xóm Hiệp Bình Chánh.Thôi nhé,tạm biệt ai về nhà nấy,ngày mai hẹn gặp nhau ở sân trường.

Những địa danh mà tôi vừa kể,hiện nay có cái còn cái mất,lâu lâu tôi có dịp trở về thăm quê,đi lòng vòng mà cứ tưởng như mình đi lạc.Và tôi cũng không hiểu sao,những con đường,những góc phố,những xóm nhà của Thủ Đức ngày xưa,cứ mãi mãi đọng lại trong tâm trí tôi.Có phải...."Khi ta ở chỉ là nơi đất ở.Khi ta đi đất bỗng hóa tâm hồn..." (thơ Chế lan Viên).

Sáng hôm sau,cả đoàn lên đường thăm Đập Thủy Điện Hoover và Grand Canyon tại TB Arizona.Đập Thủy điện khổng lồ và buồn tẻ,chúng tôi ngắm nghía qua loa,chụp một số hình,rồi lên xe đi tiếp.Từ Las Vegas tới Grand Canyon rất xa,dài khoảng 5 giờ xe chạy.Trước khi đến Grand Canyon,chúng tôi ghé vào ăn trưa,đồng thời mua vé vào xem phim tại Rạp có tên là Imax,một phim giới thiệu về Grand Canyon.Tôi sống ở Mỹ đã lâu,nhưng thuộc loại "Cày mết nghỉ ",nên có biết cái gì đâu,cứ lơ ngơ như mán về thành.Sau này tôi mới biết Imax,là một hệ thống chiếu phim rất đặc biệt,nó chỉ dành để chiếu phim do máy quay phim Imax quay

mà thôi, để tạo ra hình ảnh và âm thanh sống động như thật. Khi vào xem phim được một hồi, tôi bị cuốn hút không còn biết trời đất gì nữa hết, cuốn phim nói về một cuộc hành trình thám hiểm Grand Canyon thật tuyệt vời. Phim sống động đến nỗi, khi máy quay đặt trong phi cơ lao vút xuống vực thẳm, hồn vía tôi như bay lên mây, và ruột gan như muốn cuốn lên cổ họng rất ghê sợ. Tôi chưa bao giờ được xem một loại phim đầy hứng thú như thế này.

Xe đưa chúng tôi đến Grand Canyon. Chúng tôi kéo vào bên trong theo những con đường nhỏ ngoằn ngoèo, hai bên có cây cối thật xanh tốt. Con đường dẫn tới một bờ vực, được hàng rào chặn lại, chúng tôi đi men theo hàng rào để ngắm Grand Canyon. Tôi nghe Thầy tôi kêu lên: "Ông nội ơi", mỗi khi Thầy gặp điều gì ngạc nhiên, Thầy đều kêu lên như thế. Trước mặt chúng tôi là một vực thẳm sâu hun hút đến ghê người, phía bên kia có nhiều bờ vách dựng đứng của thung lũng, mang nhiều màu sắc kỳ ảo đến kinh ngạc, mỗi bờ vách giống như một miếng bánh da lợn cắt ngang, nên thấy có nhiều lớp xen kẽ nhau, mỗi lớp là một màu: màu hồng xen kẽ với màu lục, màu đỏ màu đen... Một khung cảnh thiên nhiên kỳ vĩ kéo dài đến vô cùng vô tận. Mời các bạn đọc nhận xét về Grand Canyon của Trịnh Hội: "Sẽ không có nơi nào giống nơi này, và cũng không có thung lũng nào to lớn hùng vĩ bằng Grand Canyon ở TB Arizona. Nó sâu hơn thung lũng nổi tiếng The Blue Mountains ở Úc. Và nó rộng gấp trăm lần khu thung lũng Himalaya hùng danh: The Tiger Leaping Gorge ở gần biên giới Trung Quốc và Tây Tạng. Sẽ không có cảnh đẹp nào bằng cảnh sáng sớm tinh sương, khi tận mắt bạn thấy được từng tia ánh sáng mặt trời soi vào thành đá của hàng triệu năm trước để biến nó thành tám thảm màu, lúc đậm khi lợt. Trước một vùng trời yên tĩnh, chỉ có gió nhẹ và nắng ấm, đang chậm chậm thấp sáng từng thành đá đỏ."

Trở về, con đường lại dài vắng vắng, cũng may trên xe có Nguyễn thị Riu K4, cô pha trò nói chuyện cười đùa vui vẻ. Về gần đến, Las Vegas về đêm nổi lên sáng rực một góc trời thật đẹp. Trước nay, tôi ngỡ ngàng cứ tưởng Las Vegas chỉ có các trò chơi cờ bạc, thật ra

Las Vegas còn có những Show trình diễn thuộc loại đẳng cấp quốc tế như xiếc,ca nhạc,kịch nghệ...Về đến khách sạn có một chuyên viên vui bất ngờ,có một anh học trò Khóa 3 tên Phạm Minh Hoàng hiện đang sinh sống tại Las Vegas,xin đến chào Thầy Trai và Cô Ngọc Dung,anh Hoàng đã mang đến thật nhiều trái cây để biếu Thầy Cô và các bạn.Tôi ngồi nhìn cái cảnh Phạm Minh Hoàng khệ nệ với mấy thùng quà,rồi mừng rỡ ùa đến thăm hỏi Thầy Cô,nói năng huyên thuyên,hết chuyện này đến chuyện khác.Tôi tự hỏi,động cơ nào đã khiến anh làm như vậy?Hãy tự trả lời đi các bạn THPT của tôi ơi !.Anh Hoàng thân mến,trước kia tôi chưa hề biết anh tuy cùng học chung dưới một mái trường,hành động thân tình của anh vừa rồi,đã khiến tôi cảm thấy rất là gần gũi với anh.Tôi biết,dù anh trôi dạt đến tận chân trời góc bể nào,nhưng trong lòng anh lúc nào cũng thương nhớ về những ngày tháng cũ,bởi vì tôi cũng vậy.

Hôm sau cả đoàn trở về,trên đường ghé thăm một xưởng sản xuất kẹo chocolat ,đến trưa dừng lại ăn trưa tại thành phố Barstow.Thầy trò tôi kéo vào một Quán Hamburger có tên In and Out,đây là thương hiệu có tiếng ở Cali này.Vào quán lúc đang giờ ăn trưa,người người đông kín mít,thấy toàn là người Mỹ trắng và người Hoa.Quán đông người ăn uống mà lại rất sạch sẽ,không một cọng rác,không một mẫu thức ăn nào rơi vãi hết.Thầy ăn rất ít,nên hai Thầy trò chỉ mua một cái bánh,rồi phải ngồi chờ thật lâu,lúc ngồi chờ lại vô tình ngồi ngó ngay vào cái bếp của họ,nhân viên nhà bếp rất đông,nhưng làm việc rất chuyên nghiệp,quần áo sạch sẽ tinh tươm,ăn nói lễ độ,khi làm xong họ gọi từng người đến lấy theo số thứ tự,khách tự động bung khay thức ăn ra ngoài,rồi tự tìm chỗ ngồi,ăn xong tự mang lại cho vào thùng rác,họ không có nhân viên hầu bàn như các quán khác.

Ăn trưa xong,Tour guide đưa mọi người sang khu Shopping Outlet bên cạnh.Người người đi mua sắm rầm rập,và đông đảo nhất vẫn là người Hoa,lạ nhỉ !Thầy chỉ mua một cái áo về làm quà,tôi lại "tài lạnh",làm cố vấn mua sắm cho Thầy,thật tức cười.Thời gian chủ yếu là để mọi người có dịp gần gũi nhau

hơn, chuyện văn tâm tình sẽ nảy sinh tình thân lúc nào không biết. Chẳng hạn, tôi thấy Kim Dung K8 chuyện trò vui vẻ với Huyền Phương K1, điều này làm sao biết trước được nhỉ?

Về đến Khu Little Saigon, trời đã về chiều. Mọi người bịn rịn chia tay nhau, còn lưu luyến, Trương Mỹ Kim mời một nhóm bạn nhỏ đi ăn một bữa ăn giả từ, chúng tôi kéo nhau đến nhà hàng Mi Lục Đĩnh Ký, một quán mì rất nổi tiếng, mà lần nào đến đây, chúng tôi cũng tới ăn cho bằng được. Thầy Trai được mời ngồi giữa, hai bên có Vô Chiêu, vợ chồng Giàu, hai mẹ con Kim Dung, Đỗ Danh, Mỹ Kim, Biểu Tuân và tôi. Tôi biết mọi người ngồi ăn vui vẻ nhưng trong lòng ai cũng đều rất ngậm ngùi. Thôi thì cuộc vui nào cũng phải tàn, ăn xong mọi người lại chào từ biệt Thầy, Kim Dung vòng tay thân ái ôm Thầy từ biệt, làm ai cũng xúc động. Ngày mai mọi người lại bay đi một hướng, biết bao giờ mới gặp lại. Nghe tin, Lê thị Hoài và Nguyễn thị Riu tình nguyện tổ chức cho lần kế tiếp tại Portland-Oregon, thôi thì các bạn hãy tự nhắc nhở mình đi, như dân Do Thái: "Ngày mai về lại Oregon".

Về lại nhà, những hình ảnh buổi Họp mặt, cứ vẫn vương trong đầu tôi. Lặng đọng, tôi nhìn lại các bạn mình, tôi xin bầu chọn theo mắt nhìn riêng tư của tôi, những người bạn mà tôi được quen biết trong 6 ngày tụ tập vui chơi với nhau, dĩ nhiên có những người bạn đăng sau hậu trường mà tôi không được biết, thì đành phải chịu thiếu sót vậy. Các bạn xem tôi bầu chọn ra sao nhé:

-Người học Khóa cao nhất nhưng có nhân dáng trẻ trung nhất: Lê Huyền Phương K1.

-Người vui vẻ xởi lởi nhất: Kim Vân K9.

-Người (hơi hơi) lớn tuổi xinh đẹp nhất: Trương Mỹ Kim K2.

-Người (hơi hơi) nhỏ tuổi xinh đẹp nhất: Nguyễn Kim Dung K8

-Người biến đổi 100% sau 43 năm gặp lại: Lê Bá Đệ K2.

-Người tổ chức vừa tốn công, tốn của, tốn cả nước mắt nhất: Đỗ thị Danh K2

-Người có dáng dấp ông Tiên nhưng đùa cợt trẻ thơ nhất: Trần Minh (chồng Giàu K2)

-Ba Chị em Nhà Bích Liên: Thanh Vân, Thục Oanh, Lê Thu tham gia mọi sinh hoạt một cách nhiệt tình nhất.

-Người vừa dí dõm vừa có mái tóc muối tiêu độc đáo nhất: Nguyễn thị Riu K4.

-Người lo toan công việc từ Tiền Hạp Mặt cho tới Hậu Hạp Mặt: Trần Hằng K4

-Người được chú ý nhiều nhất: Kiến Vàng Trương Trung Tâm K4.

-Hai bạn trẻ nhất và dễ mến nhất: Chí Quyết-Kim Thoa -Khóa mười mấy!

-Người lần đầu tiên đến với sân trường nhưng tung bưng nhất: Nguyễn Phước Lộc K7.

-Người đưa rước đồng môn rất vất vả, nhưng chỉ nghe những tiếng cười thân ái nhất: Lê Biểu Tuân K10.

-Người rộn ràng vui nhộn nhất: Trần Ngọc Chiêu K1.

-Người vắng mặt nhưng được Thầy Cô và bạn bè nhắc đến nhiều nhất: Trần thị Minh Phượng K2.

-Người hoạt động văn nghệ xuất sắc nhất: Hồng Nhung K4 và Xuân Mai K2

-Người tổ chức có nhiều ý tưởng hay ho nhất: Nguyễn Hưng K7.

-Người duyên dáng Việt Nam nhất: Lê thị Hoài K1.

-Người có cặp mắt cá uơn lơ lơ nhất: Ngô định Châu K2.

Hẹn gặp lại Thầy Cô và các Bạn năm 2014 tại Oregon.

Viết xong ngày 20-9-2012.

Ngô Định Châu-Khóa 2.

CẢM ƠN CHỊ...

Cảm ơn chị nghìn lần...

Người phụ nữ nhỏ bé bình thường với trái tim nhân hậu.

Chị đã góp đời mình vào những bước chân anh.

Dẫu khấp khểnh gập ghềnh,

Dẫu khó khăn gian khổ...

Vẫn một lòng nâng đỡ bước đi chung.

Tôi vẫn thường tự hỏi:

Điều gì ở anh đã khiến chị vất lòng

Bỏ tất cả, và hy sinh tất cả.

(Tuổi thanh xuân, bè bạn, gia đình...)

Đã quay lưng khi chị cùng anh gắn kết)

Có phải vì một tình yêu mãnh liệt

Đã làm nên điều kỳ diệu khôn lường.

Bước bên anh, người thiếu mất đôi chân

Mà chị vẫn âm thầm san sẻ...

Bao nhiêu lần cơ cực,

Bao nhiêu bận khó khăn.

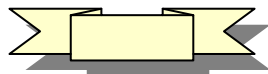
Chị vẫn cùng anh vượt qua tất cả...
Những đứa con ngoan là tình yêu đơm hoa kết trái,
Một món quà không dễ có, chị ơi!!!

Nên tôi chỉ xin được viết ít dòng,
Cảm ơn chị nghìn lần.
Người phụ nữ nhỏ bé bình thường có trái tim nhân hậu
Đã đến với anh tôi, bạn tôi...
Khi cuộc đời bên lưng chùng vục thẳm
Trái tim này- sẽ- vục- dậy- mọi-niềm-tin...

LeLan(k7)

Tháng 5/2012

(Riêng tặng người bạn đời của anh Đức và bạn Ngọc Sơn)

ƯỚC TA LÀ ÁNG MÂY TRỜI

Trần Mỹ Lệ K2

ƯỚC TA LÀ ÁNG MÂY TRỜI

Nắng chiều vàng thắm ngọn cây
Hiu hiu gió thổi, mây bay chập chờn
Ở nhà mãi nghĩ cũng buồn
Muốn đi đây đó cho hồn thanh thoi
Ước ta là áng mây trời
Chu du hưởng ngoạn những nơi hữu tình
Xem núi biếc,ngắm non xanh
Cưỡi lên ngọn sóng bồng bênh biển Đông
Quay về hít thở hương đồng
Làm mưa tắm mát khắp vùng quê ta
Cho vườn cây trái đơm hoa
Đồng xanh lúa tốt nhà nhà yên vui
Tuổi nay đã ngoại sáu mươi

Vấn thích đây đó cho đời thêm xuân.

NGẤU HƯNG TUỔI GIÀ

*Ta muốn xua tay đuổi cái già
Mà trời nào có chịu buông tha
Đã nghe sương nhuộm lên màu tóc
Lại thấy nắng nhòe ở nước da
Bút đón gió lành đem mộng tới
Thơ đơm mầm mới nảy chồi ra
Sống lâu để biết mùi nhân thế
Đừng tưởng rằng ai cũng được già*

MỘT THỜI ĐÃ QUA

Nhớ lại ngày xưa, thuở thiếu thời
Đanh bi, đánh đáo...đủ trò chơi
Tắm sông đùa nghịch không e nước
Phơi nắng đùa chơi chẳng sợ trời
Có lúc chăm ngoan, siêng học tập
Có khi lêu lổng bị đòn roi
Thời gian ào ạt trôi nhanh quá

Ngoảnh lại giờ đây tóc bạc rồi

NHỚ

Trăng khuya lơ lửng giữa trời
Nhớ câu hò hẹn, nhớ lời trao nhau
Mặc đời dấy sóng ba đào
Tình ta đẹp mãi vững câu hẹn thề
Trăng khuya trải rộng bốn bề
Lời xưa còn đó trắng thề vắng ai
Bởi tình lòng một dạ hai
Duyên tơ sợi ngắn, sợi dài đong đưa
Chuyện tình từ thuở xa xưa
Bây giờ tuổi hạc vẫn chưa nguôi lòng

NĂM LỚP SÁU

TTBH.K10.

Trường Trung Học Thủ Đức được thành lập năm 1962, năm nay 2012 Trường tròn 50 tuổi. Với thời gian, ngôi trường mái tole và tên gọi đầu tiên đã thay đổi. Tôi may mắn được học ở trường qua ba giai đoạn từ thời THPT chuyển tên thành Hoàng Đạo và từ năm 1975 trường mang tên cụ Thủ khoa Nguyễn Hữu Huân như hiện nay.

Nhắc đến trường xưa, nhớ lại ngày đến trường dò kết quả kỳ thi tuyển vào lớp sáu mà lòng tôi bồi hồi khôn tả. Ấn tượng nhất trong tôi ngày ấy là khoảng sân cát rộng mênh mông khiến tôi có cảm giác đang đứng trên một bờ biển, hàng trăm tung theo gió chi chít bông hoa vàng nhỏ li ti thật dễ thương, đây đó lưa thưa vài bụi sứ mang dáng dấp căn cõi như thiếu nước, hàng phượng vĩ ven dãy lớp dài như hứa hẹn những cuộc chia ly mùa hạ và mấy cây bàng quanh căn-tin như gợi nhớ mùa thu. Tôi còn quên một nơi quen thuộc, đó là dãy nhà ngang, nơi có cây ngọc lan tỏa bóng râm mát dịu, hương quyện ngọt ngào và cây cột cờ cao lừng lững giữa sân trường coi thật uy nghi.

Tôi được xếp vào lớp 6A4, ngồi cùng bàn với bạn MKL và bạn HTLH. Lớp chúng tôi học Anh Văn với thầy Cầm, học Công Dân với thầy Đăng, học Quốc Văn với thầy Vũ Trọng Hoài.....

Thầy Hoài người nhỏ nhắn,có khuôn miệng tươi,nói giọng Bắc rất truyền cảm, phân biệt rõ ràng dấu hỏi ngã nên khi viết chính tả với thầy thật khó mà phạm lỗi.Thầy Cầm ít nói, thầy kiên nhẫn tập cho chúng tôi làm quen với môn tiếng Anh,ngoại ngữ đầu đời. Chúng tôi học môn Công Dân với thầy Đăng, thích nghe thầy kể chuyện những lúc gần cuối tiết học. Thầy Đăng nghiêm nghị, có vẻ ...uy phong khiến bọn trò nhỏ chúng tôi tự nhiên mà e ngại nhưng rất mến thầy.

Thời gian trôi đi... lớp nối lớp,năm nối năm,cuộc sống vật đổi sao dời nhưng kỷ niệm ngày đầu tiên đến trường, năm học đầu tiên ở mái trường thân yêu THPT ngưng đọng ở giây phút ban đầu thơ trẻ ấy, mãi mãi không phai.

Trung Học Thủ Đức trường em

Kỷ niệm ngày thơ mãi êm đềm

Tan trong ký ức thời hoa mộng

Thấm vào máu thịt những thân quen.

CÔ GIÁO EM

Thương nhớ cô

(Cô Hoàng - lớp 1 ,trường tiểu học Thủ đức)

Sáng nay tình cờ nghe được bài nhạc cô giáo em từ link Rộng mở tâm hồn, tôi chợt nhớ tới cô , cô giáo dạy tôi ở lớp 1. Hơn 50 năm rồi còn gì có biết bao lần tôi nhớ về ngày đi học đầu tiên .

Ngày đó mẹ tôi dắt tôi tới trường , mẹ ra về , tôi sợ quá vừa khóc vừa chạy theo mẹ , bất chấp bọn học trò kéo tôi trở lại , mẹ phải dắt tôi giao tận tay cô ,mẹ còn nói , nếu cháu không ngoan cô cứ đánh , mà hình như mẹ nói câu này với các cô giáo dạy tôi ở tiểu học

Ngày đầu cô kẻ vào bảng nhỏ của chúng tôi 2 hàng , những chữ i , chữ o đã được cô cầm tay cho từng đứa viết vào giữa 2 hàng này ,tôi ngồi trong lớp mà cứ chờ trống tan trường , ta cầm bình mực bằng nhựa không đổ ngậm vào miệng thế là miệng ,môi nhuộm một màu tím, tôi ho sặc sụa , cô phải chạy lấy nước cho tôi súc miệng,thế là tôi đã biết được mực đắng như thế nào.

Rồi từ đó chúng tôi học đánh vần , ráp vần được câu ' Công cha như núi Thái sơn , nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra', ,

Những bài đạo đức đầu đời để làm ra con người hữu dụng về sau bắt đầu ở đây.

Cô kính , gần ngày nhà giáo em nhớ về cô , cô đã dạy dỗ chúng em như một người thầy , thương yêu , săn sóc chúng em như một người Mẹ

Đã qua bao nhiêu năm , không biết giờ cô ở đâu ,em vẫn cầu mong cô mạnh khỏe và hưởng được nhiều phúc lành với con với cháu

Tri ân cô

A Nguyệt Hồ

TÔI LÀM GIA SƯ

Lê Văn Hùng K4

Vào tháng 4/2011 bạn Lê Văn Trí K4 qua đời vì bệnh tim. Có đại diện trường TH Thủ Đức đến chia buồn, phúng điếu. Có cả Thầy Cô, bạn bè từ Hải ngoại gửi tiền về phúng điếu, giúp đỡ những đứa con còn nhỏ dại của Trí.

Bạn Trí để lại 5 đứa con, 2 đứa đầu đã lập gia đình ổn định. Quỳnh, cô con gái thứ ba sắp lên lớp 11. Bé Uyên thứ tư sắp học lớp 7, cậu út học bậc tiểu học.

Qua đám tang, tôi có đến gặp, nói với chị Trí: "Thấy hoàn cảnh chị, tôi cũng ái ngại không biết nói sao. Tình cờ tôi có đọc 1 đoạn văn rất hay nói về tình bạn và tôi hy vọng tôi sẽ thực hiện được điều đó. Đối với vợ con của người bạn mình vừa mới qua đời. Chúng ta nên giúp đỡ họ hết lòng hết sức, hết khả năng cả về vật chất lẫn tinh thần, không một chút toan tính, không một chút tà tâm. Như vậy mới gọi là tình bằng hữu thực sự.

Về tiền bạc, tôi không có gì để giúp đỡ chị. Tôi chỉ có thể giúp chị bằng chính kiến thức sẵn có của mình. Nghĩa là, nếu con chị lên lớp 11, tôi sẽ tặng cháu bộ sách giáo khoa lớp 11. Và nếu được chị và cháu Quỳnh đồng ý, tôi sẽ nhận dạy kèm giúp cháu toán 11 niên học tới. Tuy

nhiên tôi sẽ không thể dạy phần hình học không gian vì tôi không rành phần đó.

Tôi nghĩ là tôi sẽ dạy được toán 11. Cho chị bớt nỗi gánh lo toan chi phí học thêm của cháu. Vì sức khỏe tôi cũng yếu nên tôi chỉ có thể dạy cháu mỗi tuần 1 buổi 2 tiếng. Cháu phải nỗ lực thêm, hy vọng các cháu sẽ vượt qua được cú sốc lớn lao này. Ít ra cháu phải tốt nghiệp trung học.”

Khoảng tháng 7, tôi dạy kèm mới kịp chương trình. Toán lớp 11 khá dài nhưng không quá khó. Nhưng toán lớp 12 thì tôi không dạy được. Thế là đầu tháng 5-2011, tôi tặng cháu Quỳnh bộ sách giáo khoa lớp 11 và bắt đầu vào việc soạn bài tập toán 11, để làm cơ sở dạy kèm. Từ tháng 5 đến tháng 7, tôi soạn bài trong sách giáo khoa cơ bản, nâng cao, bài tập toán của các trường THPT như Tam Phú, Thủ Đức, Nguyễn Hữu Huân, tôi sưu tầm được gần 300 bài lượng giác lẫn phép đếm.

Đến 1-7-2011, tôi chính thức dạy kèm con bạn Trí toán 11, kể như chính thức vào làng gia sư. Mỗi tuần 1 buổi 2 tiếng, kéo dài cho đến tháng 10-2011.

Tôi cố tìm cách dạy sao cho cháu dễ hiểu, không quá nặng tính giáo khoa. Chẳng hạn:

$$\text{Sin này} = \text{Sin kia}$$

$$\text{Góc này} = \text{Góc kia} + k2$$

$$\text{Góc này} = (\quad - \text{góc kia}) + k2 \quad \dots\dots$$

Một thời gian, cháu Quỳnh nói bác Hùng dạy dễ hiểu nhưng khó nhớ công thức quá !

Phải nhìn nhận công thức lượng giác quá nhiều. Nào là công thức cộng-nhân, công thức biến đổi tổng tích, công thức nhân đôi-nhân ba-nhân tư, công thức tính hàm

số vòng...đến tôi còn chưa thuộc hết, phải cầm theo bảng kê số.

Đến tháng 8 cháu tự trường, nhờ có học trước nên toán cháu đã khá lên ,tiến bộ thấy rõ và được cô giáo khen.

Đến tháng 10-2011 khi tôi đang chuẩn bị qua phép đếm thì cháu đột nhiên bỏ học. Hỏi thì cháu không nói. Có lẽ cháu còn rất buồn vì chuyện người cha đã mất. Thế là bao nhiêu công sức hơn 3 tháng gia sư của tôi đành bỏ dỡ.

Trong lúc ngồi chơi bên nhà chị, cháu Uyên rụt rè đến hỏi tôi toán lớp 7. Khi tôi mượn xem sổ điểm của cháu thì mới giật mình vì điểm toán cháu quá kém, những con số 3-4 đều đều, nếu còn như vậy mà đậu được lớp 8 thì quả là "hay không bằng hên". Thôi thì đành phải xem lại sách toán lớp 7 vừa ôn vừa dạy kèm cho cháu.

Sau một thời gian học thêm, cháu Uyên đã dần lấy lại căn bản và khá dần lên, theo kịp các bạn trong lớp. Cuối năm lớp 7, cháu đạt được danh hiệu học sinh khá, được lãnh quà và giấy khen, tôi đến chúc mừng cháu .Rồi cháu năn nỉ tôi dạy cháu học tiếp lớp 8. Thấy cháu ham học tôi rất vui và không thể từ chối.

Vậy là vào tháng 5-2012, tôi mua sách giải toán, luyện lại những "chiêu" học bài tốt vì toán 8 rất khó và dài. Dù đã có sách giải nhưng tôi vẫn phải tham khảo thêm cô giáo dạy cấp 2 gần nhà, mới giải ra những bài toán khó.

Qua 2 tháng ôn lại hằng đẳng thức, đơn thức, đa thức... Đến 1-7-2012 tôi dạy tiếp bé Uyên toán lớp 8, 1 tuần 2 buổi liên tục đến tháng 11. Cháu đã học tiến bộ hơn. Khi cháu thi xong học kì 1, tôi hy vọng điểm số của cháu sẽ cao để cháu có động lực học tập tốt.

Có đi dạy thêm, tôi mới hiểu được rằng: Học để hiểu đã khó nhưng học để làm thầy dạy lại cho học trò của mình hiểu thì càng khó hơn.

Và tôi cũng hiểu rõ hơn câu: Dù trò có học cao hơn nữa, nhưng mãi mãi trò vẫn không bằng thầy.

Nhân kỉ niệm 50 năm thành lập trường TH Thủ Đức tôi xin chân thành gửi lời cảm ơn thầy cô đã dìu dắt khi tôi còn ngồi trên ghế nhà trường.

XUÂN QUÝ TỶ 2013

ĐIỀU TÔI MONG CHIA SẺ

Tỷ - Muội Trung Học Thủ Đức (K 4)

Khi Diễn Đàn Trung Học Thủ Đức (ĐĐ THPT) đang hội tụ biết bao nhiêu thành viên trân trọng những nét đẹp truyền thống của dân tộc: tôn sư trọng đạo, tình thầy trò, bạn hữu, đang nhắc nhở nhau viết bài cho Đặc San Xuân Quý Tỷ thì xã hội cũng đang chuẩn bị đón “Kỷ niệm 30 năm Ngày Nhà Giáo Việt Nam (20/11/1982- 20/11/2012)”. Điều tôi trần trở là trong những ngày này, qua báo chí, ngành Giáo dục đang chịu áp lực của việc kiểm tra liên ngành để một số giáo viên đang dạy thêm bị lập biên bản trước sự chứng kiến của học trò. Bên cạnh đó là tình trạng bạo lực học đường và bài Tập Làm Văn viết về Bệnh Vô Cảm đang là đề tài nóng trên mạng.

Là một giáo viên gắn bó với nghề tròn 35 năm, thêm 3 chứng chỉ của Đại học Văn Khoa Sài Gòn, 2 năm học trường Quốc Gia Sư Phạm trước đó và 7 năm tại chức theo Cao Đẳng Sư Phạm, Đại học Sư Phạm môn Ngữ Văn, dù chẳng bao giờ đăng ký để nhận bất kỳ danh hiệu thi đua nào, tôi vẫn chia sẻ cùng ngành khi được phân công trách nhiệm Thanh Tra chuyên môn và chuyên viên mạng lưới của quận trong một thời gian khá dài cho đến lúc nghỉ hưu. Yêu nghề, yêu bực giảng và những ánh mắt háo hức chờ giờ học. hạnh phúc trong những giờ lên lớp giúp tôi tránh được những tủi thân, ấm ức vì đồng lương định giá nghề nghiệp. Giờ đây, với đồng lương hưu, “liệu cơm gắp mắm”, tôi nghĩ thỉnh thoảng mình vẫn có thể họp mặt bạn

bè, chia sẻ vài suất học bổng trong năm cho học sinh, cho những Áo Lam thân yêu trong môi trường đã giúp tôi sống vững vàng mặc bao sóng gió chao đảo của đời thường.

Đã 30 năm ngày 20/11 hàng năm được chọn là Ngày Nhà Giáo Việt Nam nhưng tinh thần dân tộc trong giá trị 3 ngày Tết truyền thống vẫn đậm nét trong tôi: mừng Một tết cha, mừng Hai tết mẹ, mừng Ba tết thầy. Cũng vì vậy, việc thực hiện Đặc San ĐĐ THTĐ mỗi năm được chuyển về mùa Xuân, thời gian bắt đầu cho một năm mới được tôi ủng hộ hết lòng. 30 năm ngày Nhà Giáo Việt Nam, 50 năm ngày thành lập trường Trung Học Thủ Đức thân yêu. Sự kiên đầy ý nghĩa này cho tôi an tâm quyết định tạm ngưng mọi hoạt động khác để hướng về trường xưa. Tôi nghĩ mình sẽ phải giải thích thêm với bạn bè, với các anh chị trong tổ chức Áo Lam dù đã xin phép vắng mặt vì lý do riêng.

Về trường trong ngày 18/11 để thấy sự phát triển của trường dù giờ đây đang mang tên khác. Nhưng làm sao thầy cô và học sinh hiện tại lại không nhắc đến những ngày đầu thành lập với bao công sức và tình yêu thương. Trung Học Thủ Đức-Hoàng Đạo- Nguyễn Hữu Huân: 3 cái tên trong quá trình phát triển của một trường. Một vài sai sót cần điều chỉnh để cái đúng, cái chính xác được bảo vệ. Điều này chắc là không khó lắm!

Ngày 25/11, họp mặt Cựu Học Sinh có được sự hiện diện của thầy cô là một biểu hiện của tấm lòng trân trọng, tri ân. Hơn 150 thành viên tham dự, Ban Tổ Chức tâm sự là ngoài dự kiến nhưng cũng đã nhanh chóng tăng thêm bàn để có đủ chỗ cho anh chị em các nơi tụ về. Cám ơn hai bạn LỄ - Lan và các thành viên cộng tác đã dành nhiều công sức, tâm huyết cho việc tổ chức. Đến dự họp mặt, dù thành đạt, được nhiều người biết tới hay khiêm tốn hòa cùng tập thể, tất cả đều hiểu ở nơi đây tình cảm, tấm lòng là quý nhất. Khóa 4, 5, 7 đều đông thành viên

nhưng điều thành công của lần này là có cả các khóa chỉ gắn với tên trường Nguyễn Hữu Huân, hiện đang trở về giảng dạy tại trường cũng đến họp mặt. Tính kế thừa sẽ được thực hiện nếu có sự tham gia ngày một nhiều hơn của các khóa đàn em. Các anh chị ơi, chớ quên các em mình nha!

Về họp mặt với Cựu Học Sinh có cả những thầy cô tôi mới gặp lần đầu nhưng qua các bạn khóa sau, tôi thật ngưỡng mộ khi biết đây đều là những thầy cô tận tụy với học sinh, tạo được ấn tượng tốt đẹp cho nghề dạy học. Chúng tôi áy náy khi thầy phát biểu mà bên dưới các bàn lại quá ồn nhưng chúng tôi cũng chỉ có thể đến các bàn, cười thật tươi cùng một ngón tay đặt lên miệng như một nhắc nhở, một đề nghị lưu ý chứ còn biết làm sao hơn khi âm thanh của máy chưa tốt, khi vị trí người phát biểu không phải bàn nào cũng nhìn thấy được. Giờ ăn, chúng tôi nói với nhau đủ mọi chuyện để thương, chúng tôi chia sẻ với nhau những thông tin nóng về bạn bè để kịp thời đến động viên nhau vượt qua những khó khăn trước mắt và tôi hiểu Bệnh Vô Cảm chỉ tấn công những ai chỉ biết sống cho riêng mình, thờ ơ với những sự việc đang diễn ra chung quanh.

Họp mặt Cựu Học Sinh ĐĐ THTĐ tại Việt Nam tháng 11 này tôi lại nghĩ về lần Họp mặt tại Nam Cali- Hoa kỳ vào tháng 8 vừa qua. Tổ chức chu đáo, tình cảm dạt dào, ai đến rồi đều mong sẽ có lần gặp lại. Dõi theo những thông tin đưa đón của anh chị em các khóa dành cho thầy, người có công đầu trong việc thực hiện Đặc san THTĐ- HĐ- NHH liên tục từ 2005 đến nay, tôi ao ước mình sẽ có dịp được nối vòng tay lớn đến trọn quả địa cầu, đặt chân đến tất cả các nơi có thầy cô- bạn bè mình sinh sống. Bao giờ đây nhỉ?

Bài viết về một vị Tổng Thống “nghèo nhất nhưng lại hào phóng nhất” thu hút tôi cũng ngay trong thời điểm này. Để

thương vô cùng khi vị này phát biểu là tôi thấy tôi không nghèo. Qua thông tin tổng thống chỉ tiêu dùng khoảng 1/10 thu nhập cá nhân, phần còn lại gửi tặng các tổ chức từ thiện, tôi nghĩ ông đã nói thật. Ông còn từ chối không ở nhà được cấp cho mà về một trang trại sống cùng vợ, dùng thời gian rảnh rỗi phụ giúp việc trồng trọt, phân phối hoa và lợi tức thu được cũng lại đem giúp cho người nghèo phần lớn. Nếu kiểm chứng thông tin là chính xác, gương người thật việc thật này đáng trân trọng biết bao! Viết về điều tốt, điều hay cần hơn là cứ kêu ca về những điều tệ hại, dở xấu! Chẳng phải Diễn Đàn ta cũng đang cùng một chủ trương?

Năm 2012 đang đi vào tháng cuối. Các anh chị khóa 1 đã dẫn đầu trong độ dài của bài viết cho Đặc san bằng bài thơ Ráp 20 trang với 700 câu của 35 tác giả. Rồi trong năm 2013, các anh chị khóa 2 sẽ có tiết mục gì đặc sắc để ghi dấu 50 năm vào trường? Sau năm 2014 của khóa 3, năm 2015 của khóa 4 chúng tôi sẽ mừng kỷ niệm 50 năm ngày vào trường ra sao đây nhỉ? Tôi đang tìm lý do để tranh thủ có được thật nhiều dịp gặp mặt bạn bè nhưng tận trong sâu thẳm của trái tim, chúng tôi hiểu mình đang trân quý từng năm, từng tháng, từng ngày được gặp lại những khuôn mặt kính yêu của thầy cô, những kỹ sư tâm hồn đã dạy chúng tôi cách sống đẹp bằng chính cuộc sống đẹp của mỗi một thầy cô. Thương quý lắm thầy cô kính yêu ạ!

MỘT NGƯỜI BẠN THÂN .

MỘT SỐ PHẬN

Kim Dung K.9

Trong cuộc đời chúng ta có rất nhiều người bạn, bạn đồng môn, bạn đồng nghiệp, bạn thơ , bạn văn..... và cả bạn "nhậu" nữa.... Nhưng ở đây , mình muốn nói đến một người bạn thân, người bạn cho mình một niềm tin tuyệt đối, một người bạn không bao giờ "phản bội" mình, dù chỉ là một lời nói..... một người bạn luôn lắng nghe mình kể cả những chuyện riêng tư mà không bao giờ nhìn nhận sai lệch về mình

Mình đã có một người bạn thân như thếMình biết "bạn ấy" từ lúc còn học 11C1, 12 C1 Nguyễn Hữu Huân. Lớp mình (C1) có bạn Anh Tuấn rất giỏi toán, nghe "đồn" lớp C2 có "bạn ấy" cũng "siêu" toán! Nhiều người có vẻ mến mộ "bạn ấy" lắm ! Biết thế thôi, nhưng mình không chơi với "bạn ấy", nhóm bạn trai trong lớp mình cũng ít thân với "bạn ấy", tụi nó cứ bảo nhau: "Trông "bạn ấy" "ngầu ngầu " sao sao đó". Mấy năm dưới mái Trường Nguyễn Hữu Huân cũng qua đi. Rồi chúng mình tốt nghiệp phổ thông, rồi vào ĐH, mình ít có dịp gặp lại "bạn ấy". Sau này thỉnh thoảng có gặp "bạn ấy" trên đường , mình cũng "tránh" gặp ... vì sợ gặp nhau không biết nói gì?!

Một dịp tình cờ, ĐSH Chiểu có buổi họp mặt với một số cựu học sinh.... mình được Thầy Tuấn thông báo địa điểm để đến dự... và người đón mình ở trạm xe bus hôm đó... ồ thật ngạc nhiên.... đó chính là "bạn ấy". (Không hiểu sao đến bây giờ mình cũng ko biết đi xe gắn máy.... một điều thật hiếm ở VN bây giờ). Sau đó, qua DD, mình có dịp gặp "bạn ấy" nhiều hơn... nói chuyện với nhau cởi mở hơn.... mình hiểu

"bạn ấy" hơn... Ờ thì ra "bạn ấy" không "ngầu" như bạn bè mình nói, không "khó khăn" như mình tưởng.... đằng sau gương mặt "ít khi cười" của "ban ấy" là một tấm lòng nhiệt thành, đối xử thật tốt với mọi người. "Bạn ấy" không quản ngại thời gian, công sức. Tuy rằng cũng có đôi lúc "bạn ấy" cũng rất "bướng bỉnh" (hình như về điểm này, mình cũng rất giống "bạn ấy" thì phải?!)

Giờ thì mình hiểu được một điều, mình tạm cho là "chân lý" của riêng mình thôi nhé : Khi mình không thích một ai đó, không phải vì người đó tốt hay xấu, thứ nhất chỉ vì người đó KHÔNG GIỐNG MÌNH... điều thứ hai vì mình và người đó không có được cơ hội để hiểu nhau, thông cảm nhau ... để thấy được những gì ẩn chứa bên trong con người thật của mỗi người.

Cũng qua tiếp xúc, mình còn biết một điều hy hữu nữa... Mình và "bạn ấy" sinh cùng giờ nè , cùng ngày, cùng tháng nè, cùng năm và còn cùng một bệnh viện nữa

Đúng là một chuyện thật hy hữu, ly kỳ nữa chứ! Mình biết chính xác điều này, vì vào thời đó, bệnh viện Từ Dũ đã có quy định ghi đầy đủ ngày giờ sinh của những đứa trẻ được sinh ra. Nếu mình tin vào khoa "Tử vi" thì mình và "bạn ấy" có cùng chung một "SỐ PHẬN" . và nếu có điểm nào khác nhau thì chỉ do cái "nghiệp" của mỗi người.

Có lẽ trong cuộc đời chúng ta, không có nhiều người có cái may mắn như mình đang có. Không thể gặp được một người cùng chung số phận với mình như vậy.Từ đó, mình hay để ý tìm hiểu để xem mình và "ban ấy" có những điểm nào giống nhau về cá tính, về cuộc sống hay không?

Này nhé, khi sinh ra, gia đình "bạn ấy" ở Gò Vấp, gia đình mình thì ở Phú Nhuận- cũng gần nhỉ? Sau đó gia đình "bạn ấy" chuyển đi tỉnh, mình cũng vậy. Rồi cả hai gia đình đều quay trở lại Thủ đức.. và giờ đây mình và "bạn ấy" cùng ở trên một con đường.

Khi còn học trung học, dù học khác trường, nhưng mình và "bạn ấy" cùng lãnh một học bổng cùng tên. "Bạn ấy" học giỏi, mình học cũng

khá, cả hai cũng cùng tốt nghiệp ĐH, nhưng không có đứa nào đi theo chuyên môn của mình, cũng không có danh phận gì trong xã hội. Mình không biết "bạn ấy" có tin không? Chứ mình thì tin lắm!. Cung quan lộc của mình (cũng như của "bạn ấy"), có con "rồng đất" .. hihi rồng thì phải bay lượn mới nên danh phận, rồng đất như mình thì chịu thôi. Nhưng mình nghĩ, điều quan trọng để tìm sự an vui là mình hài lòng với cuộc sống của chính mình. Nếu không, dù mình có "bay" cao đến đâu mà mình không hài lòng, thì mình mãi mãi vẫn không tìm thấy sự an vui. Và mình tin "bạn ấy" cũng cùng suy nghĩ như mình vậy. Trở lại DD, dù trước đó không liên lạc với nhau, nhưng mình và "bạn ấy" đăng ký vào DD gần như cùng một thời gian, thỉnh thoảng mình và "bạn ấy" cũng có tham gia đóng góp bài vở cho DD, rồi không hẹn mà cả 2 cùng im lặng gần 2 năm trời... rồi cũng xuất hiện trở lại cách có vài ngày..... hy vọng lần này mình và "bạn ấy" sẽ ko cùng "lặn" nữa.

Ngay cả chuyện tình cảm, chuyện gia đình, mình và "bạn ấy" cũng có rất nhiều sự trùng hợp. Có cùng một thời điểm, mình gặp lại một người bạn học cùng trường, thật thân thiết với mình, thì "bạn ấy" cũng vậy, và điều trùng hợp là cả hai người bạn của mình và "bạn ấy" cùng sống và định cư ở cùng một quốc gia . Nghe thật khó tin, nhưng đó lại là sự thật. và còn rất nhiều điều giống nhau nữa. Mình hay nói với các con của mình, mình với "bạn ấy" là anh em "sinh đôi", điều rất hay là chúng nó cũng rất mến "ban ấy". Có lẽ các con mình cũng cảm nhận được "bạn ấy" có cùng chung số phận với mẹ của mình.

Nói đến chuyện tế nhị một chút. Không hiểu sao đến giờ mình cũng không biết đi xe gắn máy. Nên mỗi lần có cuộc họp mặt hay sinh hoạt với Thầy cô, với ACE, mình đều nhờ "bạn ấy" chở. Cũng có lúc vài ACE ái ngại vì mình và "bạn ấy" đều có gia đình. Sợ mọi người đánh giá này nọ. Mình nghĩ : đâu phải bất cứ mối quan hệ nào giữa hai người khác phái cũng ẩn dấu một điều gì đó không trong sáng? Cũng có những tình cảm vượt qua những điều bình thường đó. Vì thật sự cho đến giờ phút này, chưa bao giờ trong lòng mình có một ý tưởng không hay nào trước tình cảm mình dành cho "bạn ấy". Mình luôn xem "bạn ấy" như một người bạn thân, hơn thế nữa.. như một người anh em ruột thịt..... một người có cùng chung số phận với mình.

Cảm ơn DD THTĐ -HD -NHH, cảm ơn GTĐ.... vì qua đây , mình tìm được rất nhiều anh chị em thân thiết..... mình học được rất nhiều điều hay... mình cảm thấy cuộc sống vui hơn, có ý nghĩa hơn. Nhưng điều quan trọng nhất mình muốn nói: đó là mình đã tìm được một người bạn thân, một người "anh em song sinh"... . Người mà mình có thể gọi bất cứ lúc nào, có thể kể lể hết mọi khúc mắc trong lòng, có thể "than phiền" về mọi thứ... và mình luôn nhận được sự thông cảm và chia sẻ từ người đó.

Đó là "bạn ấy", - một người bạn thân, một số phận

ĐÓN XUÂN NÀY,

NHỚ XUÂN XƯA

TTBH.K10.

Mỗi năm Xuân về. Mùa Xuân rộn ràng niềm vui đoàn tụ, mùa yêu thương đón chào Tết cổ truyền của dân Việt. Chúng ta vui Xuân mới, lòng nhớ về một mùa Xuân cũ của năm Kỷ Dậu 1789, người anh hùng áo vải cờ đào Nguyễn Huệ chỉ với 10 vạn quân đã thần tốc anh dũng phá tan 20 vạn quân Thanh, thu phục lại Bắc Hà.

Năm nay, nhân kỷ niệm trường ta Trung Học Thủ Đức- Hoàng Đạo- Nguyễn Hữu Huân tròn 50 năm tuổi, cũng là 3 mùa Xuân trường ta vắng tiếng thơ của thầy Ba. Dù nay thầy Ba đã đi xa, thầy không thể đóng góp bài vở cho Lễ kỷ niệm mừng 50 năm trường cũ, nhưng em may mắn còn lưu giữ một bài thơ mà thuở sinh tiền thầy Ba đã ghi lại theo ký ức từ năm thầy học lớp Năm (vì vậy mà thầy cũng không còn nhớ rõ tác giả bài thơ là ai)

Em xin được chuyển bài thơ đó vào Đặc San Xuân 2013, coi như lời tưởng niệm đến thầy Ba và cũng là một đóng góp của thầy Ba mừng Trường THPT- HD- NHH tròn Xuân 50 tuổi.

VUA QUANG TRUNG ĐẠI PHÁ QUÂN THANH

Đang lúc đoàn binh tướng Mãn Thanh
Vui cùng rượu ngọt, gái xuân xanh
Thì muôn pháo lệnh tung bùng nổ

Và tiếng quân reo, dậy khắp thành.

Quân ải Phú Xuyên vội lạy hàng
Hà Hồi tiếp ứng, Ngọc Hồi tan
Và quân tướng Việt cùng hăm hở
Tràn đến Thăng Long tựa thác ngàn.

Sĩ Nghị đang đêm trốn khỏi thành
Sông Hồng cuộn xác vạn quân Thanh
Chiến bào đẫm máu, Ngô Văn Sở
Truyền lệnh kêu đầu Hứa Thế Hanh.

Dưới nắng hồng, quân sĩ ngắt ngậy
Tung hô chủ tướng, tiếng vang vầy
Quang Trung vui vẻ nhìn trong gió
Cờ Việt huy hoàng phát phới bay.

**Bài thơ này do thầy Ba ghi lại năm 2008.*

*Để tưởng nhớ chiến thắng Đống Đa, tượng đài đại đế Quang
Trung được xây dựng và long trọng khánh thành tại thành phố
Huế ngày 09.01.2010.*

TƯỢNG ĐÀI ANH HÙNG ÁO VẢI

Đêm Chín tháng Một tại núi Bàn
Thừa Thiên phố Huế thuộc phường An Tây
Khánh thành đại lễ tượng đài

Anh hùng áo vải danh ngài Quang Trung
Hiên ngang Người đứng lấy lòng
Cao hai mét mét lưng chùng trời xanh
Chất liệu tám khối đá thanh
Chia mười tám mảng tạc thành Đức vua.
Sáu mươi tấn mảng nào nặng nhất,
Nhẹ nhất là mười tấn sức cân.
Tài hoa đường nét diệu thần
Danh người điêu khắc là Lê Đình Quỳ.
Tổng kinh phí Công ty Mỹ thuật
Hà- Nội xây dựng vốn đầu tư
Mười chín phẩy tám tỷ đồng.
Phù điêu sau tượng dài chừng sáu mươi
Điêu gia Nguyễn Quyết Thắng tên người
Sáng tạo hoạ tiết một thời Tây Sơn
Khởi nghiệp áo vải Quy Nhơn
Phất quân ra Bắc rửa hờn núi sông
Phá Thanh lòng lấy chiến công
Hà Thành giải phóng Kỷ Dậu vào Mùa Xuân
Một Bảy Tám Chín danh xưng :
" Quang Trung Đại Đế " không ngừng tung hô./.

Ngày xưa, về thời nội thuộc nhà Hán, ở huyện Mê Linh đất Phong Châu, có Lạc tướng họ Hùng sinh được hai người con gái, chị tên là Trắc, em tên là Nhị. Trưng Trắc lấy chồng là Thi Sách, thuộc giòng dõi Hùng Vương, cầm đầu châu Chu Diên. Viên thái thú đô hộ bấy giờ là Tô Định, tính tham tàn bạo ngược, thấy Thi Sách là người có chí khí yêu

nước và hai họ quý tộc Lạc Việt ở Mê Linh và Chu Diên giao kết có thanh thế lớn trong dân chúng, sợ có hại về sau, bèn lập mưu bắt Thi Sách giết đi. Trước tình thế ấy, Trưng Trắc mới cùng em gái là Trưng Nhị hiệu triệu các nhà quý tộc trong nước và chiêu tập binh sĩ để dấy nghĩa. Sẵn lòng oán hận, bất bình những thủ đoạn tham tàn và chính sách đồng hoá của quan lại nhà Hán, các nhà quý tộc và dân chúng trong các quận Cửu Chân, Nhật Nam, Hợp Phố đều nổi lên hưởng ứng với Trưng Trắc ở quận Giao Chỉ. Không bao lâu được hơn mười vạn quân, chị em bà Trưng phất cờ khởi nghĩa, đánh đuổi Tô Định phải chạy ra biển Nam Hải mà trốn về Tàu. Thừa thế, hai chị em bèn đánh tan quân nhà Hán, chiếm lại năm mươi sáu thành ở Lĩnh Nam, rồi xưng vương vào năm Canh Tí (40 năm sau công nguyên) đóng đô ở thành Mê Linh. Bà Trưng làm vua được hai năm, vua Quang Vũ nhà Hán sai viên lão tướng là Phục Ba tướng quân Mã Viện thống nhứt đại đội binh mã sang đánh. Hai chị em bà Trưng kéo quân ra nghênh chiến kịch liệt. Thấy khí thế quân Nam quật cường, liệu bề khó thắng, lại thêm có nhiều đội nữ binh dũng cảm của hai bà, Mã Viện liền hạ kế bắt binh sĩ nhà Hán trần truồng mà giao chiến, làm cho các đội nữ binh trông thấy phải xấu hổ, ngượng ngùng quay đi thành ra mất nhuệ khí. Lợi dụng chỗ đó, Mã Viện thúc quân xông tới làm cho quân của hai bà phải bị thua. Trưng Vương rút quân về giữ Cẩm Khê (nay thuộc Vĩnh Yên) , địch tràn tới, quân hai bà chống trả mãnh liệt. Quân Tàu lại giở trò quỷ quyệt trơ tráo khoả thân để làm cho các đội nữ binh của hai bà phải bỏ chạy rồi thừa thế đuổi theo. Cùng đường chạy đến Hát Giang, chị em bà Trưng cùng gieo mình xuống sông để thoát khỏi tay quân địch vây bắt. Tục truyền rằng Trưng Trắc và Trưng Nhị nhảy xuống sông Hát thì hoá ra hai tượng bằng đá nổi trên mặt nước mà trôi đi. Dân các làng thấy vậy tranh nhau ra khẩn đê vớt về thờ. Hai pho tượng trôi đến làng Đồng Nhân, huyện Thanh Trì (thuộc Hà Đông) dân mới vớt lên được rồi lập đền thờ ở bãi sông làng. Trên bờ sông Hát, dân chúng nhớ công đức hai bà dựng đền thờ ở ngay chỗ hai chị em đã tuấn tiết.

Người ta truyền tụng rằng đền thờ hai bà rất linh thiêng. Đòi vua Anh Tông nhà Lý, gặp năm trời đại hạn, ruộng đất không

cày cấy được, nhà vua sai Uy Tĩnh thiên sư đến đền thờ hai bà để cầu mưa. Quả nhiên giữa hôm ấy trời mưa tầm tã, vua thấy linh ứng hiển nhiên bèn ra lệnh cho xây lại đền thờ hai bà thêm nguy nga và phong tặng là Trinh linh Nhị phu nhân. Đến đời nhà Trần lại gia phong là Uy liệt chế thắng thuần trinh bảo thượng Lương phu nhân. Ngày nay đền hai bà vẫn còn ở làng Đồng Nhân, hàng năm đến ngày mồng sáu tháng hai, dân chúng trong nước vẫn nhớ làm lễ trọng thể.

TÂN SỰ HUYỀN TRẦN

TTBH.K10.

Là công chúa cành vàng lá ngọc

Vê Chăm-Pa làm vợ vua Chiêm

Vì nước đành gác tình riêng

**" Khắc Chung!" em thấy đêm đêm bên chàng.*

Từ đây duyên kiếp lỡ làng
Xa xôi Chiêm, Việt bẽ bàng phụng loan
Đưa dâu lệ thấm tuôn tràn
Đường xa tiếng ngựa nát tan cõi lòng.

Thân nhi nữ đổi châu Ô, Lý
Mối tình chung xin gửi lại chàng
Bóng hình em đã nặng mang
Hẹn chàng tái thế tào khang một nhà.

*Cách đây hơn 700 năm, vào năm 1306, vua Trần- Nhân- Tông gả công chúa Huyền- Trân cho vua Chăm-Pa, sinh lễ là hai châu Ô, Lý, nhờ vậy bờ cõi Đại- Việt được mở rộng. Đó là châu Thuận và châu Hoá, còn gọi là châu Thuận Hoá sau này.

Mối tình của công chúa Huyền- Trân và tướng quân Trần- Khắc- Chung đành tan vỡ!

Cảm thương công chúa phận má hồng
Hiến thân vì nước chịu long đong.
Rộng thêm bờ cõi giang san Việt
Tình riêng gác lại để theo chồng.

Chuyện vui văn học

NGUYỆT LÃO

Võ Phá

Sáng nay, gỡ tờ lịch cuối cùng của tháng 11, sực nhớ hạp chót nộp bài nội san. Hôm qua, tình cờ đọc lại tích “nguyệt hạ lão nhân”, bèn ghi lại và tự ý thêm cái đuôi để hi vọng đọc giả mỉm miệng cười.

Nguyệt lão là nói tắt của chữ “Nguyệt hạ lão nhân” tức là “Ông già dưới trăng”. Có sự tích lý thú sau đây:

Đời Đường bên Tàu, có một người học trò tên là Vi Cố đến trọ học tại Đông Đô. Một đêm, trời thanh trắng tỏ, Vi Cố dạo chơi gặp một ông già dáng vẻ tiên phong đạo cốt, ngồi dưới ánh trăng xem

sách, bên cạnh có một cái giỏ. Vi Cố ngồi xuống bên cạnh làm quen và hỏi ông lão đêm khuya ngồi đây để làm gì. Ông lão chỉ quyển sách và đáp:

- Đây là số nhân duyên. Ta có bốn phận ghi vào những người phải thành chồng vợ với nhau.

Vi Cố tò mò muốn biết vợ mình sau này là ai. Ông lão dở sổ ra xem và đáp:

- Vợ của nhà ngươi là đứa bé ngày nay mới ba tuổi, con mụ ăn mày hằng ngày ngồi xin ăn ở cửa chợ Đông Đô.

Vi Cố hoảng hốt năn nỉ xin Nguyệt lão sửa cho nhưng ông già lắc đầu, chỉ cái giỏ bên cạnh:

- Không được, xích thằng trong giỏ này đã cột số phận 2 người vào nhau rồi, ông Trời cũng không thay đổi nổi.

Vi Cố buồn bã ra về, hôm sau ra cửa chợ Đông Đô quả thấy một người đàn bà ngồi ăn xin, tay bế một bé gái mặt mày lem luốc. Vi Cố tìm thuê một thằng lưu manh giết chết cả hai mẹ con.

Hôm sau, tên lưu manh vung dao chém, người đàn bà vung tay đỡ, lưỡi dao trượt vào đầu đứa bé, máu tuôn xối xả. Bà mẹ hoảng hốt buông con bỏ chạy, thằng lưu manh rượt theo.

Vừa lúc đó có quan tể tướng họ Chu đi ngang qua, sai người bế con bé về nhà săn sóc và sau khi không tìm được bà mẹ thì quan nhận con bé làm con nuôi. Lớn lên, con bé thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Hơn mười năm sau, Vi Cố thi đỗ thám hoa, được bổ làm quan và được làm rể quan Tể tướng họ Chu.

Một hôm, Vi Cố đi ngang qua nơi vợ đang ngồi gọi đầu, thấy trên đầu vợ có cái thẹo to mới dừng lại hỏi thì cô vợ xinh đẹp bỗng nhiên lộ vẻ giận dữ lần đầu đón:

- Lúc mới 3 tuổi, thiếp bị một tên lưu manh chém vào đầu và rượt theo giết chết mẹ thiếp. Về sau tên lưu manh bị bắt và bị xử tử hình. Trước khi chết, tên lưu manh khai có một người nào đó thuê nó làm việc tàn ác này nhưng không rõ tên họ. Mười mấy năm rồi, lòng thiếp vẫn canh cánh mối thù này. Thiếp nguyện phải tìm cho ra tên chủ mưu khốn kiếp đó để trả thù. Nó là một tên trời tru đất diệt. Nếu tìm được thì thiếp sẽ băm xác nó ra rồi rải xuống ao cho vịt ăn. Thiếp thề với linh hồn mẹ là thiếp phải làm cho được việc này.

Thôi, tôi xin ngừng câu chuyện tại đây để tự đọc giả hình dung về mặt của anh chàng Vi Cố của chúng ta lúc đó thế nào.

25/11/2012

VỀ ĐẶC SAN 2012

Khi cầm trên tay quyển ĐS 2012, do Trương Vũ Tuấn (Houston, Texas) gửi qua tặng, nhóm Florida chúng tôi lấy làm cảm kích rất nhiều người. Trước hết là Thầy Hồ văn Trai đã lên tiếng nhờ Sư huynh Vô Chiêu mang sách từ VN qua Mỹ cho đám học trò của Thầy. Rồi Sư huynh Khê nệ mang từ Dallas xuống Houston bàn giao cho Vũ Tuấn, đến phiên Tuấn lại thân hành mang gửi sang Florida cho chúng tôi. Con đường của ĐS đến tay chúng tôi, trải qua khá nhọc nhằn.

Thật lòng mà nói, hình thức ĐS lần này, theo tôi nhìn không được hấp dẫn bằng ĐS 2011 và ĐS 2010, nhất là chủ đề Xuân Hoài Cổ nằm ở một vị trí khá khiêm nhường. Lật vào bên trong, đọc sơ danh mục, thấy có một số tay viết cũ lần hồi "lặn" mất. Chẳng hạn, Khóa 1 năm nay chỉ còn mỗi mình Vô Chiêu, còn Nguyễn Mão, Hoài Lê của năm trước không còn thấy nữa. Nhưng cũng mừng một điều, những tay viết còn trụ lại, có người viết rất sung mãn như Cao thị Liên Minh K4, đã viết được 8 bài, trong đó có 5 bài thơ và 3 bài văn, và cô cũng là người có

nhều bút hiệu nhất: Cao Minh, Táo THTĐ, Cao Tử Muội, Cao Nguyễn Linh Miên và Ca Giao, (có phải vậy không?). Và cũng có người viết một bài ký sự dài tới 15 trang giấy, cho nên chúng ta cũng không lấy làm lạ khi thấy quyển ĐS này lại dày hơn năm trước.

Điểm qua Nội dung của ĐS, chúng ta lần theo từng khóa:

- Khóa 1: chỉ còn có mỗi Sư huynh Trần Ngọc Chiêu tự Vô Chiêu với 3 bài thơ. Có lần tôi hỏi Sư huynh, sao không thấy Huynh viết văn mà chỉ làm thơ, Sư huynh bèn trả lời rằng: "Làm thơ dễ hơn viết văn !" Có ai đồng ý như vậy không? Còn tôi thì nghĩ ngược lại. Thơ của Sư huynh nghe nhẹ nhàng lắm, lại có nét duyên dáng dí dỏm, có hơi thơ man mác như thơ của Bùi Chí Vinh. Có một thời người ta quan niệm rằng thơ phải sâu thẳm thì mới hay, bây giờ ý tưởng đó hình như lạc hậu rồi, cho nên thơ của Vô Chiêu rất tươi tắn vui vui, đọc lên nghe giọng điệu tưởng đâu người còn trẻ lắm.. Liền sau bài Hồi tóc của Vô Chiêu, là bài sợi tóc của Linh Đan K7, lạ nhỉ, hai huynh muội có tương thông với nhau chăng? Mong mỗi các Sư huynh, Sư tỷ xuất hiện nhiều hơn như Nguyễn Mão, Hoài Lê, Huyền Phương, Thục Oanh, Thanh Vân, Thu Ba...

- Khóa 2: hiện diện 6 người cũ. Khóa này không có người giỏi cùng lúc hai tay: vừa văn vừa thơ. Ai chuyên về thơ thì cứ làm thơ như Kim Duyên-Ánh Nga. Ai thích văn thì cứ viết như : Bích Liên, Lê thị Châu, Mỹ Lệ và Ngô định Châu. Kỳ này Khóa 2 đóng góp hai bài khá ấn tượng, đó là bài Thư cho con gái của Ngô thị Bích Liên, và bài Chuyện học trò THTĐ của Lê thị Châu. Đọc Thư cho con gái, trong lòng ai cũng phải bồi hồi, tôi cũng chỉ có một đứa con gái, nên khi đọc xong bài viết, tôi tưởng chừng như Bích Liên đã viết thay cho mình. Bài Chuyện học trò THTĐ đã được Lê thị Châu viết khá tỉ mỉ về một thời rất xa, có nhiều chuyện không ai còn nhớ, mà Châu vẫn viết ra được thì thật là tài. Lê thị Châu có nhắc đến năm cặp nên vợ chồng từ Trường THTĐ, từ Khóa 1 đến Khóa 10, có cả ngàn học trò, mà chỉ có năm cặp thôi sao? lạ thật !!

- Khóa 3 chỉ còn mỗi Lương Hồng Điệp bẽn bẽn và chói sáng nhất Khóa này. Từ trước tới giờ, K3 chỉ xuất hiện có hai người đều là nữ và đều mang họ Lương: Lương Minh và Lương Hồng Điệp, hiện nay Lương Minh đã không thấy xuất hiện nữa chỉ còn có Lương Hồng Điệp. Khóa 3 đối với tôi luôn luôn là một ẩn số, vì tôi biết Khóa này người tài nhiều

như lá mùa Thu, mà không hiểu sao không thấy ai xuất hiện. Kỳ này Lương Hồng Diệp đóng góp ba bài văn, đọc văn Diệp người ta nhận thấy bạn ấy có một tấm lòng rất lớn đối với Mẹ Cha cũng như đối với Thầy Cô. Đọc bài Trường tôi-Thầy tôi-Bạn tôi, với một lối hành văn nhẹ nhàng, giản dị, nhưng càng đọc càng thấy lôi cuốn, và tôi cảm thấy như trở về khung trời cũ của mình. Đây là một trong ba bài nhắc đến Cô Ngọc Dung, qua những bài viết này tôi mới biết Cô Ngọc Dung ngày ấy có một lối dạy dỗ khắc sâu vào tâm khảm đám nữ sinh của Cô, ảnh hưởng đó lớn lao biết dường nào. Điều gây ấn tượng nơi Cô ngoài những bài giảng Giáo Khoa, Cô còn nghiêm khắc rèn luyện sửa chữa, từ cách đi đứng, ăn mặc, cử chỉ, lời nói, của các nữ sinh ngày xưa, để mãi hơn 40 năm sau, học trò vẫn nhắc về Cô với lòng thương mến vô cùng. Nói thêm một chút về LHĐ, hiện nay bạn ấy là một thành viên tích cực trên ĐĐ -THTĐ, với vai trò Lý Trưởng, Cô đã nhiệt tình chào đón các bạn mới gia nhập Diển Đàn, điều này rất hay, bạn hãy tưởng tượng bạn là một người mới bước vào sân chơi, mà không có ai nói năng gì với bạn, sẽ làm cho bạn hụt hẫng, hơi què què phải không? Còn nếu bạn được đón tiếp nồng nhiệt, bạn sẽ hào hứng hơn, hòa nhập dễ dàng hơn, và bạn sẽ có cảm tình rất lớn đối với Lý Trưởng Lương Hồng Diệp. Cho nên công lao của LHĐ rất đáng trân trọng. Xin mời các thành viên của Khóa 3 mà tôi được biết như: Lương Minh, Phạm Minh Hoàng, Châu Hồng Nhật, Nguyễn thị Hạnh, Nguyễn Thành Tâm, Lại văn Hà, Nguyễn văn Cai...

- Khóa 4: như tôi đã từng nói K4 là Khóa Ngọa Hồ Tàng Long, Khóa tài hoa nhất của Trường THTĐ. Kỳ này các bạn K4 tham gia hùng hậu nhất 10 người với 15 bài văn và 8 bài thơ. Các bạn cũng biết, sĩ số các Khóa đều tương đương với nhau (ngoại trừ K1), vậy mà có Khóa chỉ đóng góp lơ thơ một vài người, có Khóa biến mất tiêu luôn, vậy mà Khóa 4 đã đóng góp mạnh mẽ nhất, điều đó thật dễ nể, phải không các bạn? Các thành viên tham gia gồm có: Liên Minh, Thuận Khanh, Hồng Nhung, Kim Hường, Khổng thị Lý, Trần Hằng, Đỗ Ngọc Giao, Lam Thảo, Trưóc Trong, Hồng Hoang. Những bài đáng chú ý như: Những Thầy Cô không thể nào quên của Cao Tử Muội và bài Những chuyện thật ngắn về Thầy Cô của Hồng Nhung, cả hai bài viết đều nhắc nhở về các Thầy Cô đã khắc sâu hình ảnh vào trong lòng mình, lời văn đều nhẹ nhàng và cảm động, các vị Thầy ngày xưa chắc

không bao giờ tưởng tượng được sức ảnh hưởng lớn lao của mình lên đám học trò nhỏ. Bài thơ *Những vần thơ trúc trắc* của Thuận Khanh đọc lên nghe nhí nhảnh tươi vui, Cô lúc nào cũng có giọng văn giọng thơ tươi tắn như thế. Khóa 4 còn rất nhiều tay tài hoa như: Kiến Vàng Trương Trung Tâm, Nguyễn Trí, Lê thành Bắc, Trương Vũ Tuấn, Phạm Quang Tân, Bùi Hữu Thư, Nguyễn Văn Trong, Hồ Hữu Phước, Phạm Hoàng Minh-Bạch Tuyết, Nguyễn Thị Riu, Hồng Tâm, Nông Thị Hòa...

- Khóa 5: Với hai tay viết kỳ cựu, Lý Bình đóng góp 3 bài thơ và 2 bài văn, có chất lượng đáng chú ý. Giồng Ông Tố xuất sắc với hai bài thơ mang hơi hướng đạo thiên.

- Khóa 6: biến mất hoàn toàn, Kim Dung K6 có một thời nổi bật, sao không thấy đâu nữa, dạo gần đây lại thấy Kim Dung K6 xuất hiện rất ẩn tượng trên ĐĐ, hy vọng sẽ đọc được nhiều bài của Kim Dung, còn các tay hào kiệt của K6 đâu rồi?

- Khóa 7: Rất xuất sắc tham dự 6 bạn, đóng góp 12 bài. À mà quên, các bút hiệu: Rêu Tím, Kim Tím, Bằng Lăng Tím, là của một người duy nhất hay là của ba người, có ai trả lời cho tôi câu hỏi này không vậy? Ngoài ra còn có sự góp mặt của Nguyễn Hưng 3 bài, LeLan 2 bài, và Linh Đan 2 bài, và Kim Lan 1 bài. Đọc bài *Thơ tặng Chồng* của LeLan K7, tôi mới ngỡ người ra, đã lâu lắm rồi từ khi đọc bài *Nước mắt chảy xuôi* của Lương Hồng Điệp, đến nay mới gặp lại bài thơ thứ hai, mang nội dung hết sức bình dị chơn chất nhưng vô cùng sâu lắng, bởi vì nó tồn đọng rất lâu trong lòng người đọc. Đó là tiếng thở than của người vợ hàng ngày ở chung quanh ta, mà vì vô tình hay thờ ơ, chúng ta đã không để ý đến. Ô hay, sau khi đọc bài thơ này, ta mới thấy cuộc đời còn có những nỗi niềm đơn sơ nhưng rất đáng trân trọng. LeLan còn có bài thơ *Mưa*, đọc cũng rất "tới", hy vọng hành trình thơ của LeLan sẽ còn tiến rất xa. Nguyễn Hưng có bài "*Vị trí dấu trong tiếng Việt*" một bài khảo cứu rất giá trị.

- Khóa 8: có hai bạn góp mặt là Phương Lan và Trần Ngọc Anh. Tôi nhớ trong *Góc Trao Đổi*, Phương Lan thể hiện rất hay, mà sao trên ĐS, Phương Lan chỉ góp mặt có một bài thơ mang tên *Xuân nhớ*. Bài thơ này gây nhiều cảm xúc cho những người từng tha hương nơi xứ tuyết. Ngày Tết VN thường rơi vào Mùa Đông nơi Bắc Mỹ, ngày đó trời lạnh cắt da, ngoài trời tuyết rơi trắng xóa, trùng trùng điệp điệp, trong khung cảnh đó không có nỗi nhớ nhà nhớ quê nào thể

lượng khủng khiếp cho bằng. Tôi đã từng ở Chicago xứ tuyết, nên tôi rất đồng cảm với Phương Lan viết từ Montreal: "Trời vào đông, mưa tuyết trắng rưng rưng. Nhớ da diết những mùa đông năm cũ...". Khóa 8 còn có Trần Ngọc Anh với một bài viết ngắn, NA thể hiện không xuất sắc trong ĐS. Nhưng trên ĐĐ cô là một người chói sáng, được rất nhiều người mến mộ, thỉnh thoảng cô gửi lên mạng những slide show rất độc đáo, chẳng hạn như vừa qua Cô đã cống hiến cho ĐĐ một slide show tuyệt vời về Sinh nhật 50 năm của Trường, không hiểu từ đâu Cô đã sưu tập được những tấm hình xưa cũ, trải dài suốt từ thời THPT cho tới NHH. Xin hết lòng khâm phục Trần Ngọc Anh.

- Khóa 9: có Bích Nga tham gia 3 bài thuộc loại sưu tầm. Nguyễn quang Tuyến góp mặt với hai bài nhớ về Thầy, văn của Tuyến thâm trầm sâu sắc

- Khóa 10: Trần thị Bích Hợp đóng góp để nối 4 bài thơ và 3 bài văn, thơ văn của Bích Hợp tươi vui nhẹ nhàng. Ngoài ra, còn có Biều Tuấn đóng góp một bài nhắc về Cô Cẩm Tâm, một cô giáo dạy toán nổi tiếng của Trường, Biều Tuấn ở ngoài rất to lớn dềnh dàng mà sao giọng văn lại nghe có vẻ rụt rè nhút nhát. Chí Quyết tham gia một bài Chuyện giàn mướp, đây là nhân vật khá nổi bật trên ĐĐ, giọng văn của Quyết rất thâm trầm sâu lắng.

- Khóa 12 có Kim Thoa đóng góp một bài Sưu tầm.

Tổng kết lại các bài đã đọc, nhiều nhất là những bài viết về Thầy Cô, có tất cả 7 bài, đáng chú ý là các bài viết của Cao Tỷ Muội, Hồng Nhung và Lương Hồng Diệp. Có lẽ tất cả các Học trò từ Khóa 1 đến Khóa 4 đều học chung Thầy Cô với nhau, có vị được nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Sau khi đọc tên họ các Thầy Cô được nêu ra, tôi biết vì sự hạn hẹp của bài viết nên các bạn không tài nào ghi ra hết được các vị đã từng theo học. Cho nên tôi thấy còn thiếu sót một số vị, có vị về Trường rất sớm, có vị gắn bó với Trường rất lâu. Thôi thì, Nhất tự vi Sư, bán tự vi Sư, tôi xin bổ xung cho danh sách các bạn đã nhắc nhớ như sau: Thầy Ngô Thúc Cơ, Thầy Trương văn Minh, Thầy Trần Minh Đức, Thầy Đoàn Trọng Bào, Thầy Trương văn Đây, Cô Hoàng thị Phương Thảo, Thầy Hồ Thanh Liêm, Thầy Trần Mạnh Liêu, Thầy Lưu Đức Dần, Cô Ngô Ngọc Khanh, Thầy Nguyễn Trang Quốc, Thầy Lê Hà Quảng Lan, Thầy Trà Chơn Hiếu, Thầy Hoàng Hữu Tiến, Thầy Trần Văn, Cô Lê Uyển Dung và Thầy Diệp Phong Quang. Tất nhiên còn nhiều

vị nữa,nhưng vì không có học với các vị nên tôi không biết.Những vị Thầy Cô mà các bạn cùng tôi liệt kê ra đã trực tiếp dạy dỗ và dẫn dắt chúng ta suốt một chặng đường dài của thời thơ ấu,một chặng đường in đậm nét cho đến nỗi,nó che mờ đi hết những phần khác của cuộc đời.Và theo tôi hiện nay ,có ba vị Thầy còn đồng hành gắn bó với Học trò nhiều nhất đó là các Thầy Hồ Văn Trai,phụ trách Đặc San của Trường;Thầy Lê Tấn Tài phụ trách Website của Trường và Thầy Luyện Quang Đăng,vừa là Thầy vừa là Cha già được học trò rất yêu mến.

Nhận xét kế tiếp của tôi về ĐS 2012,tôi thấy Trường chúng ta hình như có khuynh hướng âm thịnh dương suy,(tôi đùa thôi mà !),bởi vì trong 74 bài tham dự của 34 tay viết Học trò,trong đó Nam chỉ có 9 người,tỉ lệ 26%,trong khi Nữ có tới 25 người chiếm tỉ lệ 74%.Nhìn lại trên ĐĐ,các bạn Nữ siêng năng góp mặt hơn,và nếu tôi nhớ không lầm,ngày xưa trường mình,Nữ đông hơn Nam,có phải vậy không?

Một điểm nữa, phần lớn các bài viết trong ĐS,chúng ta viết dưới dạng Hồi ký,có người cho rằng,viết Hồi ký giống như ăn dần vào thịt của chính mình,ăn mãi rồi cũng phải hết.Thử tưởng tượng ĐS ra thêm 5 số nữa,những cây viết cũ sẽ không tìm ra được đề tài nào về "trường xưa bạn cũ",bởi vì đề tài đã cạn,nếu còn viết được thì chỉ còn chuyện hư cấu chớ không còn chuyện thật.Hay là lúc đó chúng ta lùi vào phía sau hậu trường,để nhường sân chơi lại cho lớp đàn em Nguyễn Hữu Huân trẻ trung hơn vào thế chỗ.Cho nên theo tôi đề nghị,chúng ta nên mở rộng đề tài ra,cuộc đời bát ngát ở trước mặt,tuổi đời trẻ nhất trong đám chúng ta cũng đã ngoài 50,như vậy với vốn sống phong phú,chúng ta sẽ có rất nhiều đề tài để viết hơn.Hai bài đặc sắc trong ĐS 2012,là bài Thơ tặng Chồng của LeLan,và bài Thư cho con gái của Bích Liên,là hai bài có đề tài không dính dáng gì tới trường lớp cả mà vẫn hay như thường,rất mong các bạn chú ý đến điều này.Tôi thấy hầu hết từ Khóa 1 đến Khóa 10,chúng ta phần lớn bước vào tuổi về hưu,mà hiếm thấy có ai viết về cuộc đời sự nghiệp của mình,hay những chuyện xảy ra chung quanh mình,hãy nhìn kỹ xem nó cũng có nhiều điều hấp dẫn lắm chứ,(ngẫm nghĩ lại thấy Đăng Thuận Khanh rất thiện nghệ về những đề tài như thế này)

Một điều chót khá thú vị,như tôi đã nói lớp chúng ta bắt đầu bước vào lứa tuổi "hơi hơi"già,nhưng hình như tất cả những bài thơ,tất cả những bài văn của chúng ta đều được viết nên từ những con

tim rất trẻ, giọng điệu vẫn tươi tắn như ngày nào còn tề tựu trong sân trường. Không phải sự trẻ trung chỉ hiện diện nơi Khóa 9-10, hay cao hơn nữa Khóa 7-8, mà nó hiện diện suốt từ K5 kéo dài tới Khóa 3-2, rồi tận cùng tới Khóa 1, các bạn hãy đọc lại những bài thơ của Vô Chiêu rồi sẽ thấy tôi nói có đúng không? Mong các bạn phát huy chiều hướng này, cho dẫu Trường ta đã già đến 50 tuổi, mà sao vẫn y nguyên ngày tháng cũ.

Florida, ngày 11-10-2012.

Ngô Định Châu (K2)

NHỮNG TỜ LỊCH ...

LeLan (k7)

(Gửi khóa 7 thân yêu)

Nhỏ bạn thân vừa đem qua cho cuốn lịch. Nó bảo tôi cuốn lịch của mày cũ xì rồi, còn vài ngày nữa là hết năm, giữ làm gì? Đem quăng đi rồi treo cuốn lịch mới lên cho tao nhờ!

Tôi tần ngần, nửa muốn nghe lời nó, vì thật ra đã gần cuối tháng mười hai rồi, có còn bao ngày nữa đâu, trước sau gì thì cũng phải thay thôi, nhưng nửa khác thì lại thấy tiêng tiếc thế nào ấy...Cuốn lịch cũ này cũng là cuốn lịch của một người quen gửi biếu cho má tôi năm rồi. Chắc là người biếu biết má tôi già, mắt mũi kèm nhèm sợ nhìn không rõ số, nên cố ý lựa bloc lịch có số thật to cho dễ thấy ngày thấy tháng...

Tôi thích lắm khi nhìn bloc lịch này, không phải bởi chữ to, số lớn, mà bởi vì mỗi tờ lịch đều có in hình những bông hoa mờ nhạt phía trên, còn phía dưới là những câu danh ngôn hoặc lời hay ý đẹp. Tôi vốn dĩ rất yêu hoa, và tôi vốn dĩ cũng rất thích sưu tầm những lời hay ý đẹp. Vì thế, khi thấy cuốn lịch, tôi đã ưng bụng liền.

Mỗi ngày, xong việc ở cửa hàng tôi về nhà, việc đầu tiên trước khi thay đồ tắm rửa là xé lịch. Khác với những tờ lịch bình thường, tờ lịch này được in bằng một loại giấy láng mịn, rờ vào là thấy mát cả tay. Ngày nào cũng xé lịch, nhưng ngày nào tôi cũng tần ngần ngắm đi ngắm lại những cánh hoa in trên đó. Khi thì hoa hồng, lúc lại là cúc, lan, mai đào, thược dược..., cũng có khi là những loài hoa dại mà tôi chả biết tên. Cái thói quen xé xong một tờ lịch, vo tròn trong nắm tay, rồi vút đánh xoẹt vào thùng rác kế bên như vút đi một ngày không ưng ý, đã được thay đổi kể từ khi tôi có bloc lịch này. Tôi nâng niu từng tờ khi xé xong, và đem cất riêng trong một cái hộp cũ. Mỗi một tờ lịch là một dấu ấn, nó nhắc tôi nhớ đến những điều vui và cả những việc buồn. Tôi lần giở lại từng tờ lịch: này là tờ ngày 4 tây tháng giêng. Một cảnh lys màu vàng nhạt và câu danh ngôn phía dưới con số 4 rõ to: “Cách tốt nhất trong tình yêu là khi yêu không đòi hỏi” của Saint Augustin. Đây là ngày sinh nhật của Viên, tên bạn thân có nước da ngăm đen nhưng vô cùng vui tính. Hẳn có một gia đình với năm cô con gái thật ngoan, mà chúng tôi hay gọi đùa là ngũ long công chúa. Vì công việc làm ăn, hẳn lên tận Đắk Nông, nhưng mỗi khi cả nhóm bạn có việc gì, chỉ cần “hú” một tiếng là đã thấy hẳn có mặt ngay...Tờ lịch của ngày 20 tháng hai thì lại khác. Một cảnh cúc tím và câu nói của A. Einstein “Chỉ có cuộc sống vì người khác mới là cuộc sống đáng quý” Đúng là cuộc sống đáng quý thật, nhưng Nghĩ đã không còn nâng niu nó được. Bạn đã ra đi khi chúng tôi chưa

kip có cùng nhau một châu cà phê để mừng sinh nhật bạn. Nỗi ray rứt vẫn thường kéo về mỗi khi tôi nhìn tờ lịch này!!...

Tháng ba là tháng có 2 tờ lịch tôi ưng ý nhất. Tờ ngày 29 và 31. Cánh hoa lan trắng muốt và câu nói “ Gõ đi rồi cửa sẽ mở” của Jim Rohn , như nhắc tôi về một cách sống phơi trải lòng mình ra với mọi người. Đây cũng là ngày mà tôi thường gửi email chúc mừng sinh nhật của Thủy và Tạo, những người bạn chẳng mấy khi được gặp mặt, nhưng cảm giác như lúc nào cũng ở bên cạnh để pha trò cho mình vui. Còn tháng tư, tháng năm thì có vô số ngày để nhớ, nhưng đáng nhớ nhất vẫn là ngày 8 tháng tư, sinh nhật của Tuấn. Bạn mất đã được 5 năm rồi, nhưng không hiểu sao mỗi lần xé đến tờ lịch có ngày sinh của bạn, tôi vẫn cứ thấy nao lòng... Quên làm sao được ánh mắt buồn da diết của bạn mỗi bận ghé qua nhà tôi. Ánh mắt ấy báo cho tôi biết, bạn đang chạy đua với thời gian, nhưng thời gian của bạn lúc ấy chỉ như những tia nắng vàng vọt cuối ngày. Thôi thì cứ như Lão Tử đã phán “ Biết đủ trong cái đủ của mình thì luôn luôn đủ”, bạn nhé!

Tháng năm sinh nhật rất nhiều, nào Nhàn, Hồng, Dũng, Nguyệt, Thiện, Hương..., nhưng đến tháng sáu, chỉ duy nhất có một ngày của Mến. Tên bạn này ở tí tặn tò te ngoài Bảo Lộc, nhưng cũng ham vui không kém gì Viên, nên đám nào hể cứ hô một tiếng là hấn có mặt ngay. Người thì cao lêu nghêu và gầy gò như cây sậy, ấy thế mà lại dai sức không ai bằng. Cả gần hai trăm cây số ngoài, mà hấn cứ ung dung phóng xe đi về như đi chợ! Tờ lịch ngày 4 tháng sáu của hấn là một vạt hoa chuồn chuồn tím tím với câu danh ngôn của Jane Austen “ Không có gì quyến rũ bằng sự dịu dàng của trái tim”. Tháng bảy mở đầu với ngày 1 tây dành cho “ông ngoại”, đó là biệt danh của Tấn Hưng. Chẳng phải già cả gì cho cam, nhưng vì được lên chức làm ông sớm nên cả bọn nhất trí phong cho hấn cái tên này. Hấn còn là người luôn bày ra các vụ họp mặt ăn nhậu, dù riêng mình khi ngồi vào bàn thì chỉ toàn là uống...nước lọc!

Bạn bè tôi mỗi người một tính cách riêng, có đứa hệt hạt dẻ chịu, cũng có đứa hay nhăn nhó làu bàu, nhưng nói chung đều thương nhau hết lòng. Cải nhau chí chóc đấy, nhưng chẳng bao giờ bỏ nhau

được. Ai sao thì tôi không biết, chứ riêng tôi, cứ xé từng tờ lịch của một ngày, là lại nhớ về các bạn...

Tháng tám, tháng chín là mùa của những cơn mưa không dứt. Lâm, Nhiên, Tài, Cận, Vóc, Lia Thia, và Tiến... đều sinh vào tháng “mít ướt” này. Nhắc đến mưa, tôi lại nhớ ngày 10 tháng mười, sinh nhật Út Sơn. Chẳng hiểu ông trời cảm động thế nào, mà ban cho một trận mưa rõ to! Bạn bè tụ họp lại mà dưới chân đũa nào cũng phải có một cái khăn, để hứng nước từ hai ống quần ướt sũng vì...lội mưa!!! Đó là một cái sinh nhật để đời với cô bạn thân yêu của tôi.

Bloc lịch ngày càng vơi, và những tờ lịch trong cái hộp cũ của tôi ngày càng đầy. Tháng mười một, mười hai trôi qua cùng ngày sinh của hoa Cúc mùa Thu và ba nàng Tuyết: Tuyết Nhung, Tuyết sún, Tuyết ù... Ngày đặc biệt cuối cùng trong năm dành cho mỗi mình HỒNG SƯƠNG. Đó là ngày mà tờ lịch được in hình những cánh hoa súng trắng bên cạnh mấy búp sen màu hồng nhạt, cùng một câu trong danh ngôn bất hủ: “Chỉ có tình yêu mới hóa giải được lòng hận thù”. Quả thật là quá đúng! Tình yêu thương sẽ làm cho con người ta trở nên vị tha và rộng lượng với những lỗi lầm của nhau hơn, phải không các bạn??...

Những tờ lịch mở đầu cho một năm, và cũng vẫn là những tờ lịch đó đã khép lại một năm...Biết bao vui buồn đã bay theo từng tờ lịch ấy, mà đôi khi chúng ta vô tình không để ý đến. Bạn có thể hờ hững khi xé từng tờ lịch của một ngày đã qua, và ném chúng vào sọt rác. Còn riêng với tôi, tôi không thể, vì đó là những ngày mà nó nhắc tôi nhớ đến các bạn của mình. (Bạn gần sát bên, hay bạn đang cách xa cả nửa vòng trái đất) Mà dù xa hay gần, thì đó vẫn là cái vòng- tròn- thật - tròn của khóa 7 chúng tôi, những cựu học sinh của mái trường Trung học Thủ Đức một thời yêu dấu đã xa....

L.T.N.H. ẢO

HỒNG NHUNG(THTD 1970)

Đêm xuống dần... Trường Trung học Thủ Đức đã vắng ngắt tự bao giờ. Tôi vẫn còn đứng đây, nhìn vào khung trường yên lặng; bóng người gác trường mập mờ trước cửa văn phòng, mấy tiếng khóa lách cách vang lên, tất cả lại chìm vào không khí tĩnh mịch.

Tôi muốn cất tiếng chào Bác như thường ngày nhưng hình như ông ấy không thấy tôi và đã biến mất sau một ngõ tối. Lần đầu tiên, một cách nhanh nhẹn, tôi tiến về hướng các phòng học lớp 11 khi trong mắt tôi còn mờ mờ hình ảnh của cây hoa sứ, với những chùm hoa trắng xóa được ánh đèn mờ chiếu, nổi bật trong bóng đêm!...

Những ngọn cỏ mềm nhàu nát lạnh lạnh lướt qua dưới chân tôi... Đây chính là bãi cỏ các bạn tôi đã tập thể dục lúc ban chiều mà khi này tôi còn thấy loáng thoáng một vài bạn về muộn. Tôi len mình qua hàng rào để vào trường bằng "ngõ hậu". Tôi bỗng thấy cảm thương đám cỏ vô cùng và vội cúi xuống xoa nhẹ đầu tay trên những ngọn cỏ nhưng tôi chẳng cảm giác được gì! Một cách lặng lẽ, tôi đành cúi đầu tiến sâu vào trường như một kẻ không hồn bằng một lối tối tăm nhất.. Tại sao tôi lại đến trường vào lúc này? Đầu óc tôi thật mù mịt quá!

Tôi lách mình bước vào phòng học quen thuộc có nhiều bạn bè thân thiết nhưng sao họ đâu mất cả rồi? Bàn tay tôi sờ soạng trên mặt bàn thân yêu với những rung động kỳ lạ trong lòng. Tôi muốn vuốt ve chúng lần cuối vì tôi có cảm tưởng rằng mai đây, ngay lúc này đây, tôi phải vĩnh viễn xa tất cả rồi!... Tôi nhẹ nhàng lướt qua các dãy bàn học... Đây đúng là chỗ ngồi của P, một đứa nghịch ngợm nhất lớp nhưng bây giờ tôi thấy thương hơn là ghét! Đây là chỗ của Đ, người thường pha trò rất có duyên! Góc này là của L, anh bạn rất giỏi Toán. Đây là chỗ của mấy đứa bạn thân chúng tôi, luôn thích ngồi gần nhau dù nhiều khi vẫn cãi nhau! Tim tôi bỗng đập mạnh khi bước đến chỗ ngồi _ mà thường khi tôi ít dám đến gần của H., một cô bạn gái ngoan hiền mà tôi thầm cảm mến! _ Cho đến giờ phút này tôi vẫn trân trọng không dám chạm vào chỗ cô ấy ngồi... nhưng tôi vẫn mong tất cả đừng quên tôi bởi vì tôi vẫn muốn được mãi gần gũi nơi đây, bên cạnh các bạn để cùng học hỏi từ Thầy Cô kính yêu những điều hay lạ, những bước tiến của thời đại... để theo kịp nền văn minh của nước người mà tôi vẫn thường ước vọng. Dù có phải vất vả, chịu đựng, cực nhọc với bài vở, và cả với miếng cơm, manh áo!... Tôi vẫn kiên trì cố gắng học cho tương lai chính tôi, gia đình và cho Việt Nam yêu dấu!... Cô giáo ơi! Chắc Cô không thể nào quên được người học sinh hiền lành, thông minh nhưng ít nói và có

đôi mắt buồn sâu thẳm. Buổi sáng này đây, cô đã nhìn em với những ánh mắt khác thường, dù là những nét dịu dàng nhưng khó hiểu ! Cô không còn vẻ tươi cười hoạt bát với một học trò mà Cô từng nói đã làm Cô mến thương vì phẩm cách và khả năng học tập! Hay Cô đã có một linh cảm gì về sự chia cắt này?

Tiếng còi hú của xe Cứu thương chạy ngang trên đường làm tôi giật mình và những vệt sáng của nó lấp loáng vào trường làm tôi phải lẹ làng nép tránh...Bình thường tôi vẫn là một người cứng cỏi và tự tin! Không mặc cảm với chiếc áo cũ, với chút quà đạm bạc trong giờ ăn trưa, không chán nản trước thất bại, khó khăn và cũng không e ngại học hỏi ở những người có tài năng và nhiệt tình...Bây giờ tôi cũng lấy làm lạ tại sao mình quá yếu đuối và nhu nhược thế này? Vì sao tôi đã biến thành như vậy?... Đêm lại trở về yên tĩnh, bình yên! Đêm nay không phải là những đêm với những tiếng đại bác vọng về làm cho người ta phải giật mình hoảng hốt trong mơ!... Qua khung cửa kính của lớp học, tôi nhìn thấy những vì sao nhỏ lấp lánh trên bầu trời sâu thẳm và huyền bí như những hạt kim cương dính trên mái tóc đen huyền của một nàng công chúa! Công chúa H. Phải, tôi đã nhìn thấy đôi mắt của H., đôi mắt trong sáng, ngây thơ, gọi cả bầu trời quê hương yêu mến! Và rồi còn nhiều, nhiều đôi mắt nữa, tất cả đều nhìn tôi một cách u sầu và buồn ủ rũ... tự nhiên có một tia mắt, không! Một ngôi sao nhỏ lặng lẽ buông rơi rồi lại tan biến, tôi bàng hoàng với tay như đón lấy một cách tuyệt vọng để rồi quay hồn về với hiện thực! Tại sao tôi lại một mình ở đây trong giờ phút này? Một sự thật mà tôi nghĩ là tôi không thể tưởng tượng đến!

Những tiếng chim ríu rít đầu đây...giống như những tiếng chim gọi tôi hãy cố gắng dậy sớm mỗi sáng để ôn bài. Bình minh sắp trở lại rồi, tôi phải đi đây dù lát nữa nơi này sẽ tràn ngập những bóng dáng thân quen trong đó có người con gái đáng yêu! Tiếng còi nào của xe Cảnh sát từ xa vẳng lại, ôi tiếng còi kinh dị dường như tôi đã nghe qua vào hồi trưa này! Đau đớn xoay mình nhìn lại phòng học quen thuộc với những hình ảnh thân thương lại quay cuồng hiện ra... Tôi ôm đầu lướt nhanh ra cửa! Trời ơi, đầu của tôi ướt đẫm những máu! Có phải chăng tôi chính là oan hồn vương

vất của một cậu học trò đã bị quân xa Mỹ tông vào trên đường về nhà sau giờ tan lớp hôm nay?!

Bác gác đàn già dầy sớm, vươn vai ngáp dài trước cửa văn phòng nhưng bỗng ông giật mình há hốc khi vừa trông thấy một bóng trắng thoát ra từ dãy lớp 11 và dần dần biến mất trong sương đêm...

MỘT CHUYẾN ĐI

Lê Biểu Tuân K10

Một ngày Chúa nhật cuối tháng mười, các bạn khóa 10 hẹn sẽ cùng đi chơi ở khu du lịch Đèo Nước Ngọt, Long Hải. Khi nghe tên địa điểm làm người ta liên tưởng đến một nơi hoang sơ có

con suốt thơ mộng như cái tên Suối Tiên mà tuổi trẻ của những ông bà lão khóa 10 từng đến vui chơi. Bạn Tùng Tâm, người giới thiệu, tình nguyện sắp xếp và tổ chức cuộc đi còn nói thêm “nơi đó các bạn còn có thể tắm tiên”(??!!) làm cho mọi người thêm nô nức !!! tất cả mọi người cùng đồng ý.Theo chương trình cả lớp sẽ khởi hành sáng chúa nhật và về buổi chiều cùng ngày, phần ẩm thực do bạn Huyền hiện đang sống tại Long Hải sắp xếp.

Những ông bà học trò K10 hiện tại đa số vẫn còn phải làm việc, có một số nhỏ còn phải lo đón đưa con, một số nhỏ hơn lại phải chăm sóc cho cháu nội, ngoại, cho nên có một ngày nghỉ đi chơi với nhau cần nhiều thời gian để chuẩn bị.

Khi tôi gọi cho Huyền thì biết ngày thứ bảy Huyền vẫn còn phải đi làm, nên tôi và bạn Quý Hòa muốn ra Long Hải sớm trước một ngày để phụ với bạn ấy lo phần ăn uống cho đoàn.Ban đầu dự định hai người sẽ đi xe đò ra Long Hải, nhưng nếu thế, khi đến Long Hải sẽ không có xe đi lại và làm phiền thêm cho Huyền, nên Quý Hòa chở tôi ra Long Hải.

Lần đầu tiên tôi được ngồi xe máy trên quảng đường xa như vậy. Sống xa quê đã lâu nên tôi coi việc lái xe máy của các bạn là một nghệ thuật. Nhớ xưa đọc kiếm hiệp Kim Dung,tiên sinh từng diễn tả việc luyện kiếm đến trình độ ý kiếm hợp nhất .Lúc được chở phía sau khi các bạn mình luồn lách trong dòng xe cộ mà không hề có một va chạm nhỏ nào,tôi mới hiểu các bạn lái xe máy đã đạt đến trình độ ý và xe hợp nhất,mới biết Kim Dung viết là truyện người thật việc thật . Có vài lần được bạn chở lên Sài Gòn chạy theo dòng xe đông đúc tôi có cảm giác an toàn hơn là chuyển đi này; vì đoạn đường lần này chạy trên xa lộ với tốc độ cao, bên cạnh mình toàn là xe du lịch và vận tải lớn nên có lẽ tài xế cùng hành khách của xe chúng tôi "góp nhặt bụi và cát " thổi vào mặt khách đi đường rất khó chịu, nhờ đó tôi mới cảm thông việc người đi xe máy phải che kín mặt và tay chân. Thật tội nghiệp cho những

em Giáng Kiều thướt tha bây giờ phải trùm kín mít khi ra đường.

Hai bên đường đi không còn những cánh đồng đất trống như xưa , không còn những vườn chuối, vườn cao su như trong ký ức của tôi. Bây giờ bên đường toàn là nhà phố, cửa hàng .Có điều tôi thấy được phần đông là nhà hàng ăn uống .Ở đâu trên xa lộ, chúng ta cũng thấy có quán bán những món căn bản là cơm,hủ títu,phở và bún bò.Còn một loại cửa hàng tôi thấy nhiều nữa là cửa hàng điện thoại di động và thẻ sim. Vậy mới thấy được là dân mình hiện tại nhu cầu ăn và nói là quan trọng nhưt.

Một điều khá thú vị trong chuyến đi này phải ghi lại đây. Sau khi rời Thủ Đức lái và ngồi hơn tiếng đồng hồ cả Hòa và tôi đều thấm mệt nên Hòa quyết định ngừng lại một quán cà phê bên đường nghỉ .Quán là một chòi lá không có tường, giữa những hàng cột chủ quán treo võng cho khách nằm nghỉ lưng.Sống ở Mỹ đã lái xe qua nhiều tiểu bang ,đã ngừng qua nhiều Rest Area, mỗi tiểu bang họ xây khu nghỉ với kiến trúc đặc biệt cho từng tiểu bang,nhưng không có nơi nào bằng chòi lá cà phê võng như ở Việt Nam. Không có gì sướng hơn khi khách dưng xa gối mỗi lưng chùng mà được nằm võng uống một trái dưa xiêm ướp lạnh.Thật là xứng đáng khi qua một tiếng đồng hồ cơ cực.

Đoạn đường còn lại chúng tôi đi khá dễ dàng vì từ Bà Rịa tới Long Hải là những cánh đồng muối thoáng mát. Thị trấn Long Hải là một thị trấn nhỏ đường sá rộng rãi và yên bình. Buổi chiều chúng tôi có dịp đi ra biển ngắm mặt trời lặn và đi thăm Dinh Cô. Chung quanh khu Dinh mộ Cô có những ngôi chùa thật lớn.

Buổi tối sinh hoạt hàng quán ngoài bờ biển khá vắng cho một đêm cuối tuần như hôm nay .Khi hỏi thăm mới biết khách hàng thường xuyên của họ là những dân đánh cá ngoài khơi xa . À, thì ra hôm nay họ còn đang trên đường đi đánh bắt.Thế là tôi... đành lờ đi thấy được cảnh nhộn nhịp khi đoàn chài trở về! Long Hải ơi, hẹn lần sau nhé!

Tháng 11.2012

BIỂN

Chiều xa chân cát không rời
Thì thầm sóng vỗ khúc nào được thua
Hải âu ủ rũ chân cầu
Bình minh em dậy mặt trời có nhau

HẠT NGỌC ĐÀO VIÊN

LBT.K.10

Chuyến VietNam Airlines về lại Mỹ lần này sẽ ngừng đổi máy bay ở Đài Loan. Tuân được xếp ngồi ghế giữa. Bên trái là một phụ nữ phục sức giản dị, không mang món nữ trang nào, nước da ngăm đen có nụ cười hiền lành. Bên phải kế cửa sổ là một cô gái tóc ngắn chải thẳng không trang điểm, đeo kính cận tay cầm điện thoại di động hình như đang gọi tin nhắn, dáng dấp trông như một nữ sinh người Hoa. Máy bay chuẩn bị cất cánh ,các cô tiếp viên bắt đầu đi lại kiểm

soát dây an toàn. Khi cô tiếp viên đến hàng ghế của Tuấn giúp người phụ nữ bên trái Tuấn cài dây an toàn thì cô gái bên phải bỗng hỏi:

“Một lát nữa tui muốn phần ăn chay cho tui được không?”

Cô tiếp viên:

“Có đặt trước không?”

Cô gái trả lời:

“Không”

Cô tiếp viên:

“Muốn thì phải đặt trước”

“Như vậy không có phần chay đỏi làm sao chịu được” cô gái lớn tiếng.

Tuân cảm giác không khí hơi căng thẳng bèn xía vô:

“Cô ơi! Muốn ăn chay thường phải dặn họ trước, cô có thể gọi họ hai ba ngày trước chuyến bay là được nhưng bây giờ họ đã đem phần ăn của mọi người lên máy bay rồi..”

“Nhưng cháu không biết trước sẽ ăn chay, cháu về đi đám ma của ba, cháu mới ăn chay ,dự tính ở một tháng nhưng buồn quá, nên mới một tuần phải đi” giọng cô gái nhỏ nhắn.

“Cô ơi! Người mất rồi xin cô đừng buồn” Tuấn an ủi

“Cháu về kịp làm đám cho ba cháu nhưng tội nghiệp ông già cực khổ cả đời đến lúc hưởng phước lại chết” cô thở dài.

“À thì ra cô đi xa để giúp đỡ gia đình”

“Ừ! Cháu qua Đài Loan còn chú đi đâu?”

“Chú đi Mỹ”

“Sao chú đi Mỹ được vậy. Chú đi máy bay qua hả?”

“Không chú đi bằng tàu.Năm đó, năm 1980.”

“Năm 1980” cô gái reo lên

“ Năm đó cháu mới sinh ra”

“Ừ lúc đó chú cũng còn rất trẻ” Tuân cười.

Cô gái cười theo hỏi:

“Chú ơi ở Mỹ người thường đi làm mỗi tháng để dành được bao nhiêu tiền vậy ?”

“Nếu đi làm bình thường lương từ 12 đến 15 đô một giờ mỗi tháng có thể để dành bảy tám trăm đô là hay lắm”

“Vậy là không bằng cháu rồi ở Đài Loan cháu để dành hơn một ngàn đô một tháng”

Cô tiếp

“Bởi vậy cháu nuôi được ba má và hai đứa em trai ăn học thành tài. Thằng lớn mới có việc làm. hằng tháng sẽ nuôi má cháu bây giờ cháu chỉ lo cho thằng nhỏ vài năm nữa mới khỏe. Cũng may cho cháu hai thằng em không mê ăn nhậu và đá gà”

Khi đó tiếp viên bắt đầu phục vụ giải khát cho hành khách . Tuân bảo :

“ Hôm nay không có phần chay hay là cháu uống sữa đi”

Cô gái gọi một ly sữa, xong cô nói nhỏ

“Nhưng một ly làm sao no”

Tuân gọi thêm ly sữa cho mình và đưa cho cô gái. Cô tiếp uống cạn xong và nói

“Sao chú còn nói lớn cho mọi người biết”

Tuân cười lớn.

‘Chú ơi khi qua Mỹ mấy năm mới có giấy tờ thành dân Mỹ’ cô hỏi.

“Hồi chú qua chú mất khoảng 6 năm”

“Cháu qua Đài Loan 3 năm là có giấy tờ chú biết không dân Đài Loan có thể đi du lịch khắp thế giới dễ dàng “.

“Vậy là hôm nào cháu qua Mỹ chơi”

“Cháu muốn nhưng mà bây giờ phải để dành tiền cưới vợ cho thằng em lớn”

“Chú thấy ở Việt Nam cưới vợ không mất nhiều tiền lắm đâu, mỗi tháng cháu để dành một trăm đô là sau một năm có thể đi du lịch được”

“Không có đâu bây giờ cưới vợ phải nạp tài 25 triệu còn tiền làm đám 25 triệu nữa mới đủ”

“Tốn kém quá! Vậy chớ hồi đó cháu lấy chồng đem về được bao nhiêu?” Tuấn hỏi

“Hồi đó cháu đi theo đoàn mấy chị em trong đoàn nếu nhà trai cho nhiều đem về nhiều nhất là 6 triệu còn trung bình là 3 -4 triệu”

“Sao ít vậy?”

“Có nhiều tiền bà mai sẽ lấy hết tụi cháu chỉ còn vậy thôi”

“Vậy tiền đâu cháu lo cho gia đình?”

“Hồi mới qua gia đình chồng không cho đi làm .Cháu phải ở nhà vừa hầu hạ nhà bà già chồng vừa học tiếng Phổ Thông , bà già chồng nói tiếng Phúc Kiến nên cháu lại biết thêm tiếng Phúc Kiến nữa.”

“Vậy cháu có con cái gì không?”

“Cháu tranh đấu với gia đình chồng 3 năm sau mới được đi làm và có được một đứa con trai. Sau thằng chồng cháu có người đàn bà khác ở Đại Lục .Ly thân ở nhà với ông già chồng 6 năm , ông đánh cháu hoài cảnh sát khu đó biết mặt cháu luôn, chú biết không ? Cảnh sát Đài Loan nó không bênh người Việt mình đâu mà còn xử ép mình nữa.Cháu năn nỉ gia đình chồng xin tha cho cháu. Họ khá giả nên bắt đứa con về nuôi, đi ra một mình khi ly dị, cháu trả tất cả vàng bạc nữ trang lại cho bà già chồng. Tiền giúp đỡ gia đình là do công sức của cháu làm ra.”

“Hiện tại cháu ở với ai?”

“Cháu đang thuê phòng ở chung với vài chị bạn” cô ngừng một lát rồi tiếp

“Chú ơi cháu không bao giờ hối hận mọi việc. Cháu rất hãnh diện vì đã hi sinh cho cha mẹ và các em. Nhớ tết năm đó ba má cháu rất nghèo, mừng một Tết họ tới đòi nợ, họ đã đòi ngày ba mươi rồi mừng một lại tới nữa. Khi đó gia đình đang ăn cơm họ thấy cháu và các em đang ăn thịt kho, chú biết không cả nhà chỉ có miếng thịt bằng nắm tay. Họ đã chửi ba cháu có tiền mua thịt mà không chịu trả nợ. Năm đó cháu làm giấy tặng tuổi để được theo đoàn đi Đài Loan”.

Phi cơ đang hạ thấp độ cao đang vào không phận của thành phố Đài Bắc, Tuấn nói:

“Thành phố ban đêm nhìn xuống thật đẹp. Từ phi trường về nhà cháu gần không?”

“Cháu đang ở Đào Viên cách Đài Bắc khoảng 30 phút. Chút nữa là về đến nhà rồi, nơi này là nhà của cháu. Về Việt Nam tính ở lâu nhưng ở quê nghèo và buồn quá, nhớ Đào Viên nên cháu đổi vé về sớm. Ngày mai cháu đi thăm con, bây giờ nó lớn rồi không còn mừng khi mẹ tới. Lần trước nó nói... mẹ tới thăm sao không hen trước với nó.”

“Mình nói chuyện hồi lâu mà không biết cháu tên gì?”

Cô gái đưa thông hành Đài Loan cho Tuấn

“Cháu bây giờ có tên mới rồi chú coi đi”

Xem xong Tuấn nói

“Chú chỉ đọc được hai chữ Trần Mỹ còn tên cháu là gì chữ đó chú không biết”

“Là Châu hay là chú kê Trâu cũng được” Cô cười.

“Chú biết tên cháu không phải Châu là châu lục vì chú biết chữ đó vậy tên cháu nghĩa là gì?”

“Châu là châu báu” Cô nói nhỏ.

Máy bay dừng hẳn. Trên đường đi ra, Tuấn bắt tay cô gái:

“ Chú tên Tuân, chúc Châu gặp nhiều may mắn trong tương lai “.

Tháng 11, 2012.

HƯƠNG THƠ

Chiều lên, sông đón êm đềm

Gió yên

Nước lặng

Đất ấm, trời rơi giọt nắng tàn

Thơ em vẽ vội sắc cầu vồng

Thịt da mộng tưởng sóng tràn bờ mê.

● DĨ VÃNG XÓT XA

Tắc Kè

Lời Giới Thiệu : Tác giả Tắc Kè là chàng trai lỡ thì xế bóng, sở trường của chàng là đổi màu áo như...tắc kè , nơi đâu có chút náo nhiệt là chàng cũng khoái lẩn dzô, cho vui. Xin mời xem Tắc Kè kể chuyện xưa, biết đâu có huynh, tỷ nào thấy phảng phất chút ít hình ảnh mình trong chuyện....

0000000

Mùa thu năm đó, thân phụ chàng Cù Lân đổi sở làm và gia đình chuyển nhà từ Saigon xuống cư xá Thủ Đức, Cù Lân được chuyển trường dzô học lớp 12 B1 Trường Hoàng Đạo .

Ôi chao, trước mắt chàng mọi thứ đổi khác : đâu còn toàn những bộ đồng phục áo trắng quần xanh dương của những nam sinh dưới mái trường Trung Học CVA Saigon, đâu còn những lớp học 4,5 chục cậu học trò mà Cù Lân cùng chúng bạn nhẩn mặt nhau, biết tính nét từng đứa . Chàng như muốn choáng ngợp trong ngôi trường có nam có nữ, sân trường nhộn nhịp bao tà áo dài trắng tung bay ! Đây là group các cô nàng tóc dài liễu rủ yêu kiều, kia là nhóm các nàng demi-garcon nhí nhảnh vui nhộn như xóm nhà lá. Và thích thú hơn cả là Cù Lân làm quen mà truyện trò cùng các nàng thật dễ dàng , tự nhiên và thoải mái .

Chàng thích quá . Chẳng bù với những ngày tuổi đại thời Trung Học CVA Saigon, trường chàng chỉ rất nam sinh, thế nên thỉnh thoảng bọn chàng phải rủ nhau gõ lưng trên xe đạp rong ruổi vài cây số đến đón các công trường nữ chờ các " em " tan trường về . Mà có đón ai đâu . Chỉ ngóng thôi . Mỗi đứa thâm tự xí phần đại một " em " , cho vui . Khi cổng trường đã khép lại, các nàng đã về hết, cả lũ lại lui thủi gõ lưng đạp xe về . Xong một lần đón " em " . Không có tình tứ như ông Phạm Duy xúi đại " Em tan trường về...uống ly chanh đường...uống môi em mềm...!!! "

Từ ngày chuyển trường về T.H. Hoàng Đạo, Cù Lân nay " đổi mới ", áo quần bánh bao sạch sẽ được chàng là ủi ngay nếp đàng hoàng khiến bà mẹ phải ngạc nhiên và khen thâm . Một chiều sau giờ tan học, có cô nàng cùng lớp chớp chớp cặp mắt huyền và hỏi Cù Lân có rảnh giúp nàng chút thắc mắc về bài toán vừa học mà chưa thông . Đúng là cơ hội ...vàng, bởi Toán là nghề của chàng . Cù Lân sốt sắng ngồi nán lại

giúp cô nàng mà quên bụng đói với mâm cơm mẹ dọn chờ ở nhà . Ngồi cạnh cô nàng , Cù Lân chợt sững sờ thấy sao tím mình đập dữ quá, cứ như vừa chạy mấy vòng quanh sân cát của trường ! Vừa hướng dẫn bài cho nàng, Cù Lân vừa liếc trộm cô nàng mà trong lòng nở hoa, vui như...Tết . Nàng áo dài thướt tha, nàng đẹp quá, cái đẹp hồn nhiên mà thanh cao như...ma soeur . (Em hiền như ma soeur !). Xong bài học, Cù Lân và " Em " dắt xe ra về, cô nàng đi velo solex (solex là loại xe các tiểu thư nhà giàu thập niên 60 rất thích sử dụng, có đầu máy phía trước, áo dài tung bay phóng xe solex là hết xây) , còn Cù Lân nhà nghèo, chàng đạp xe muốn chết đưa " em " chạy xe solex về miệt Tam Hà mà muốn hụt hơi . Sau đó Cù Lân lại ngược đường , băng qua chợ Thủ Đức rồi leo dốc ngang tu viện nhà thờ muốn ná thở để về nhà trong khu Cư Xá Kiến Thiết .

Không nhớ phải mấy tháng trời chàng ta và cô nàng cùng lớp tên Hồn Nhiên mới thân thiết mà thành tri kỷ, chuyện kể lâu quá, nên quên mất rồi . Cuối năm đi thi Tú Tài 2, cả hai đều thi đậu , sau đó nàng trúng tuyển vào trường Sư Phạm và gia đình nàng chuyển nhà về Saigon, còn Cù Lân chọn học Đại Học Khoa Học, vừa hợp ngành học vừa gần trường nàng .

Để đi học, Cù Lân phải đạp xe ra ngã tư Thủ Đức đón xe đò đưa xe lên mui để về Saigon , bởi Saigon - Thủ Đức tới hơn 15 cây số, đạp xe gì nổi mỗi ngày .

Từ đó , mỗi tuần Cù Lân cũng ráng thu xếp một hai buổi chiều tới trường Sư Phạm đưa nàng dzia ; chàng gửi xe đạp rồi cuốc bộ qua đọi để chở nàng (bằng xe solex của nàng !) lang thang những con đường lá me bay , mà thiệt lạ, mấy đường lá me bay thường là con đường vắng vẻ . Đôi khi chàng đưa nàng ghé một công viên nho nhỏ nào đó để...nghỉ chân . Đưa nàng về tới nhà, Cù Lân đón xe bus về lại trường lấy xe đạp ra bến xe đò dzia nhà tận Thủ Đức . Cũng xong một lần " em tan trường về..." Vậy mà mộng mơ, vậy mà hạnh phúc, vậy mà mãi nguyện.

Mùa Giáng Sinh, chẳng có đạo gốc như nàng, Cù Lân cũng nôn nao chờ đêm Giáng Sinh đón nàng đi nhà thờ nghe Cha giảng lễ. Chàng có nghe Cha giảng những gì cho chết liền à !

Nhưng làm sao Cù Lân có thể dối trá sẽ...Trở Lại Đạo mà học kinh kệ, lễ nghi cho một tương lai cùng nàng kết hợp. Gia đình nàng đạo gốc, KHÔNG thể chấp nhận một tên ngoại đạo mà lại...nghèo và ngay cả thiên thân của chàng Cù Lân cũng khó có thể hình dung một ngày vu quy không có Cha Xứ làm lễ . Thế nên một ngày ...trời sầu đất thảm, Cù Lân ngâm ngùi chủ động xa lánh Hồn Nhiên mà mang tiếng là kẻ bội bạc, sở khanh . Ôi cái tên Sở Khanh sao mà đẹp thế mà mỉa mai thế . Chỉ mới nắm tay và một chút môi hôn mà đã mang danh Sở Khanh sao trời !

Rồi giòng đời nổi trôi, Cù Lân xa quê hương làm thân tha phương theo bầy chim bồ xú lưu lạc xứ người. THỜI GIAN là phương thuốc nhiệm màu cho lòng người thanh thản và an bình hồi nào không hay .Nhiều năm sau, nhân một dịp về thăm Quê Hương, Cù Lân mượn chiếc xe Dream ngay khách sạn chàng tạm trú mà rong ruổi thành phố cũ với những con đường ngày xưa nay phần lớn mang những tên mới, người Saigon sao nay lạ quá, không bình dị và đáng yêu như ngày nào. Một bữa, tình cờ chạy xe ngang con đường xưa nhà nàng Hồn Nhiên của hơn 40 năm trước , kỷ niệm xót xa ùa về khiến tim Cù Lân chợt nhói đau , chàng thông thả tìm lại căn phố lâu ngày cũ. Cánh cổng sắt vẫn còn đó, nay cũ kỹ già nua, rỉ sét từng khoảng . Chàng dựng xe, hỏi thăm một bà già cầm cây chổi đang cặm cũi quét mảnh sân trước nhà , về người xưa tên Hồn Nhiên. Người phụ nữ gầy gò, già nua ngược cặp mắt vô hồn nhìn khách lạ , nhận mình là Hồn Nhiên và hỏi " Ông kiếm tôi có việc gì ? Có phải chồng tôi ở trại cải tạo nhờ nhắn tin về ? "

Ôi Giòng Sông ngày cũ còn đó mà sao ta không thể tắm . Dòng nước ngọt ngào thuở xưa đâu mất rồi .

Cho tôi xin lại một ngày...

Mùa Thu 2012

CÁNH ĐIỀU TUỔI DẠI

VoChieu

*Ta vẫn còn ngồi, dưới gốc cây
Thả hồn theo gió, gió bay bay
Người ơi khéo nhé, đừng để đứt
Đừng để tình này phải quắt quay*

*Cánh điều tuổi dại, quá tầm tay
Nương theo cánh gió, tuổi xa bay
Em ngồi xé giấy, chuyền tin nhắn
Anh đợi bên này, ngây ngất ngây*

Ngủ đi em, những cánh điều tuổi dại

Để anh còn, còn mãi tuổi mộng mơ
Để anh say, say tiếng sáo dật dờ
Và em mãi, mãi là em ngày đó

Bay lên đi, cánh diều mơ tuổi nhỏ
Lên cao nhé, ngừng mặt với nắng mưa
Lúc nào đó, chợt nhớ mái nhà xưa?
Thì anh vẫn, đầu giây chờ em đó !

9/11/12

Lời bat:

Những cánh diều tuổi dại, như ước mơ từ từ quá tầm tay, để một ngày giật mình nhớ lại, hỏi còn gì ngoài giấc mộng chưa thành ?

Nay chân chùn, trí mới, may ra cuộc đời còn vài người bạn tri âm !!

Tiền tài, danh lợi, thành công, thất bại, đốn đau, bệnh tật, rồi thì cũng sẽ qua

Hỡi các bạn của ta, ngoài kia nắng chan hòa, một ngày mới đang đến, Hãy cùng ta hát ca và đi thả diều nhé

Bạn thân ơi, còn cánh diều tuổi dại ?

Thả lên đi, để kéo tuổi xuân thì

Khéo khéo nhé, đừng cho nó băng đi ?

Để rồi tiếc nuối, xót xa đứng nhìn ?

...ĐỂ NHỚ, ĐỂ QUÊN!

(Nhân ngày nhà giáo VN 20/11/2012, bài thơ này xin tri ân quý Thầy Cô đã tận tâm và thương học trò nghèo... Riêng tặng những bạn hiền và những người trưởng thành từ khôn khó.)

HÔNG NHUNG K4

Nhìn chim non xác xơ trong giông bão,
Chợt giật mình nghĩ lại thuở còn thơ
Ai dám bảo thời học sinh hoa mộng?
Khi đứa bé nghèo, ngọng nghịu, ngu ngơ,
Còn may mắn được thầy cô đón nhận
Vào tiểu học với hăm hiu thân phận
Áo bạc màu thấm nước mắt mặn môi!
Có trận đòn giáng xuống tuổi ngây thơ,
Lời trách mắng vào trong mơ nức nở
Vi lam lũ không lo tròn bài vở,
Trí chưa thông làm phiền muện thầy cô
Những bạn dử lại thừa cơ ức hiếp
Vài bạn thân dăm đứa cũng hiền queo!
May vẫn còn tình bè bạn trong veo,
Thầy, Cô giáo vẫn thường theo giúp đỡ.
Kẻ xa lánh lúc còn học dở,
Người tị hiềm khi học giỏi hơn!...
Rồi tiếp tục bước vào trung học,
Trí đã mở nên học hành tấn tới,
Và chuyên cần rèn luyện bản thân,
Cho lời giảng tuôn tràn vào tâm trí

Để không còn những thất chí buông trôi
Rời từ đó thoát khỏi đời tăm tối!!
Đến lúc phải ra trường cách biệt,
Nhớ bạn hiền ở tận xa xăm,
Lại cúi đầu tủi thân phận, lặng câm,
Để gió cuốn tình thầm trong tiếc nuối!...
Bước vào đời phải trèo đèo vượt suối
Luôn cố vươn, qua khỏi phong ba,
Nhờ hành trang mang sẵn bên ta,
Ơn cô giáo, nghĩa thầy, tình bạn quý...
Đến hôm nay nửa đời người ngẫm nghĩ
Đã nếm nhiều những quá khứ đắng cay,
Không dám bảo tuổi xuân đầy hoa mộng?
Khuya học bài, hỏa châu xa lóe sáng,
Trang sách sàu, run rẩy tiếng bom vang ...
Đã qua rồi biết bao cảnh gian nan,
Cố quên hết những buồn đau đen tối.
Để nghĩ đến hôm nay và ngày tới
Còn đồng môn, thầy, cô giáo mến thương.
Kỷ niệm cũ nhẹ lay vào tâm tưởng,
Nghĩ về trường lại để nhớ, để quên!...

CÒN GÌ ?

SMT132 .K7

Một lần về thăm trường xưa 10/2012 .

Xa khuất muôn đời áo trắng oi
Buồn tôi theo gió rũ toi bời
Cổng trường xa lạ cùng cô quạnh
Điệp rũ buồn thương cánh lá rơi

Buồn hắt hiu buồn trong gió thu
Gót son giờ lạc chốn sương mù
Ngày nao lộng gió rừng áo trắng
Giờ trắng trong hồn bao luyến lưu

Gậm nhám nỗi buồn trong xót xa
Thương sao trường cũ gốc phượng già
Và thương mái tóc cài hoa tím
Cúng đáng em gầy xô sóng xa

Ray rút trong ta với nỗi sầu
Biết tìm kỷ niệm ở nơi đâu
Dòng đời trôi mãi không ngừng nghỉ
Trường cũ người xưa cũng úa màu .

NHÌN LẠI

Thuận Khanh K4

60 năm góp mặt với đời giờ đây tay trắng vẫn hoàn trắng tay
Thật không ! Các cụ vẫn thường nói : “Con cái là tài sản” thì mình có
đến bốn khối tài sản to đùng đấy chứ !
Nhưng . . . hình như những khối tài sản ấy đã “chuyển quyền sử dụng”
sang các nhà thông gia rồi thì phải !
Này nhé, dù đã ăn cơm do mình nấu gần ba mươi năm cuộc đời, nhưng
giờ con gái lại bảo :

- Thức ăn mẹ nấu nếm nếm mãi một khẩu vị, ăn ngán lắm !
Cũng phải thôi, vào những quán ăn cao cấp, những nhà hàng sang trọng
với đầu bếp “đẳng cấp quốc tế năm bảy sao” họ chế biến các món ăn
với hàng trăm thứ gia vị đi kèm thì làm sao mình sánh được với họ ! (Đó
là do mình suy luận ra từ những bộ phim về ẩm thực của Hàn quốc thôi
chứ thật ra mình đã bước vào đấy đâu nào !)

Rồi thì các khối tài sản bé (do khối tài sản lớn sinh ra) được cao lớn,
trắng trẻo, xinh đẹp, thông minh, giỏi giang đều là do gen di truyền từ
phía các nhà thông gia, mình chẳng dính dáng gì đến cả ! (Các nhà di

truyền học bảo con cái nhận gen thông minh từ mẹ, sắc đẹp từ cha có gì nhầm lẫn không nhỉ ?)

Thế nhưng đến khi những khối tài sản bé đến tuổi ẩm ương, chương chương, hay làm ngược lại những giáo điều của các bậc phụ huynh thì lại bị mắng :

- Mày giống hệt thằng cha (hoặc con mẹ) mày !

Vậy có phải phía “sui gia đối tác” là cái đích của mũi tên không nào ?

50 năm tuổi của một ngôi trường Trung học mình mài đũa quần trong bảy năm trời, mình đã được Thầy Cô trang bị cho một kho Tri thức đủ dùng trong suốt cuộc đời !

Thầy Cô ngày ấy chuyên tâm dạy và học trò chuyên tâm học.

Tình thầy trò thật thắm thiết, Thầy quan tâm, nhớ hết những ưu, khuyết điểm của từng học trò, nhắc nhở những lỗi dù nhỏ nhặt mà học trò hay mắc phải để đi thi đừng tái phạm.

Trò hết lòng yêu kính Thầy, vào lớp nghe như uống từng giọt giảng, ra đường thấy Thầy từ xa đã khép nép cúi chào.

Và cảm động đến rơi nước mắt khi hai mươi, ba mươi, thậm chí bốn mươi năm sau gặp lại, trò quấn quýt bên Thầy mừng rỡ, Thầy nghe tên học trò nhớ ra : “À ! Nhớ rồi ! Cô nhỏ có mái tóc dài đây mà !”

Ngày ấy Thầy trò không biết dạy thêm học thêm là gì ! Chỉ đến khi sửa soạn thi hai kỳ Tú tài, trò mới phải học ôn luyện để biết thêm những bài giải, đề thi của những năm trước cho tự tin hơn.

Bây giờ việc dạy thêm học thêm tràn lan, từ Tiểu học đến Trung học, trò nào không học sẽ không theo kịp chương trình ! Học trò lớp mẫu giáo đã phải học thêm để vào lớp Một! Phụ huynh cũng biết với đồng lương như thế, Thầy Cô không thể uống nước lã đi dạy, đó cũng là một cách giúp đỡ gián tiếp. Các quan chức ngành Giáo dục không đồng tình vì đã “ăn lương nhà nước” thì không được phép làm thêm để kiếm tiền, thế là có những màn theo dõi, đuổi bắt, lập biên bản bắt quả tang y như trong phim cảnh sát bắt tội phạm trọng án !

Lại nghe nơi này trò đón đường đánh Thầy, tạt acid Thầy, nơi kia Thầy bị phụ huynh vào tận lớp đánh đập lăng nhục... Rồi nơi nọ Thầy chửi học trò như súc vật, nơi đấy Thầy gạ học trò lấy tình đổi điểm ...

Ôi ! Thật khác xưa quá !

Đó là do mình quá lạc hậu so với sự “đổi mới tư duy” hay do “cơ chế”? Mình không biết nữa, những khẩu hiệu : “Tôn sư trọng đạo”, “Nhất tự vi sư, bán tự vi sư” đâu mất rồi ? Hay đã bị bóp méo thành những nghĩa khác mất rồi !

Nhớ ngày mình làm việc tại trường Cao Đẳng Sư phạm của một tỉnh Miền Tây, cô giáo dạy Toán bị sốc thuốc gây tê trong ca cắt amydan do y tá đã thay thuốc bác sĩ kê toa bằng loại thuốc khác, cô bị liệt toàn thân suốt hai tháng hè chưa bình phục, ngày khai giảng đã đến, trường đã thiếu giáo viên nay lại trầm trọng hơn. Thầy Hiệu phó chuyên môn gợi ý

- Cô từng đỡ Tú tài ban Toán, trong khi chờ Sở điều giáo viên Toán mới về thì không thể để học trò nghỉ học được, các thầy cô khác ai cũng phải dạy tăng tiết hết rồi, cô đứng lớp hộ tội hai lớp mới “10+2 Tự nhiên” nhé !

- Thầy ! Tôi không dám đâu ! Bài vở bỏ lâu quá quên hết rồi !

- Không sao đâu, mới vào chỉ là ôn lại phần căn bản đã học từ lớp Sáu đến lớp Mười thôi ! Tôi sẽ đưa giáo án của cô Hoàng cho cô, cứ thế mà dạy, mỗi tuần chỉ có tám tiết thôi mà !

- Nhưng tôi có qua lớp Sư phạm nào đâu !

- Cô tưởng các giáo viên trong trường đều đã qua Đại học Sư phạm hết sao ? Giúp tôi khoảng một hoặc tối đa hai tháng thôi mà !

Thế là 0mm cô kế toán tài vụ đảng hoàng cấp giáo án lên lớp, đúng là điếc không sợ súng ! Nhưng có sao đâu, dạy thêm thì có lương thêm, ngoài việc kế toán mình còn kiêm thêm việc quản lý thư viện và phòng thí nghiệm kia mà !

Giờ đầu tiên vào lớp, muốn kiểm tra trình độ của các thầy cô giáo cấp 2 tương lai, gọi một nam sinh có gương mặt sang sủa, quần áo chỉnh chu nhất lên bảng :

- Em vẽ cho cô một đường thẳng qua hai điểm A; B.

Cậu giáo sinh đứng loay hoay mãi vẫn chưa biết vẽ ra sao !

- Cám ơn em, em về chỗ !

Ánh mắt mình đưa đến đâu, những cái đầu cúi nhìn xuống đến đó nhưng có một đôi mắt rụt rè nhìn lên, một cô giáo sinh với khuôn mặt bầu bĩnh.

- Em lên bảng vẽ cho cô được không ?

Cô nhỏ nhanh nhẹn bước lên, vẽ ... đoạn thẳng AB đầy tự tin!

Và dù sống ở đây đến tám năm, các con mình đưa nào bắt đầu vào Tiểu học đều được gửi về nhà ngoại ở Thủ Đức để học, như thế yên tâm hơn !

Những buổi họp mặt hàng năm, những buổi họp mừng Thầy Cô giáo từ Hải ngoại về thăm lại trường xưa học trò cũ, bạn bè cũ về thăm nhau biết bao tình nghĩa.

Thầy trò, bạn bè gặp nhau, những cái xiết tay thân ái, những cái ôm thắm thiết cảm động. Rồi cùng ngồi lại, kể cho nhau nghe về những kỷ niệm ngày xưa với Thầy, với bạn, hỏi thăm nhau về những người vắng mặt, ôn lại những kỷ niệm về ngôi trường yêu dấu : Thầy Hiệu trưởng chạy Đông, chạy Tây xin kinh phí, góp nhặt từng miếng tole, từng bao ciment, từng viên gạch mới xây được dãy phòng học đầu tiên để không còn cảnh Thầy trò dắt díu nhau đi học nhờ từ trường Nữ Tiểu học Thủ Đức, đến trường Bán Công, rồi lại đi tuốt lên trường Nam Tiểu học Thủ Đức. Các Thầy Cô giáo cùng học sinh xắn tay, vén áo dài cuốc từng vạt sân đầy cỏ may, mắc cỡ, trồng từng gốc cây để : “Có bóng mát cho lớp đàn em về sau”. Dù trường nghèo nhưng những tri thức Thầy Cô truyền dạy cho học trò không nghèo nàn chút nào, ngược lại còn thắm đằm lòng yêu thương, không chỉ dạy kiến thức mà còn rèn luyện nhân cách cho học trò! Học trò luôn tự hào với bộ đồng phục mang phù hiệu của trường mặc trên người.

Những buổi họp như thế không giống chút nào với những buổi họp tổ chức thật hoành tráng, có những quan chức chính quyền, cơ quan ban ngành cấp cao tham dự và được tri ân, buổi họp tôn vinh những cá nhân, đơn vị mang vinh quang về cho trường nhưng lại quên đi những

bàn tay xây những viên đá đầu tiên dựng nên ngôi trường. Không có vất vả gian nan góp công xây dựng thì làm sao có được ngôi trường ngày nay ? Không có những người Thầy đầu tiên đặt nền móng tri thức, ý chí cầu tiến, tinh thần kỷ luật ... thì làm sao có những lớp lớp đàn em noi gương đàn chị đàn anh mà tiến lên.

Một ngôi nhà đứng vững trước gió mưa giông bão nhờ vào nền móng đã được xây dựng vững chãi, thế mà người ta vẫn hay quên điều ấy, họ chỉ biết thừa hưởng mà quên đi câu : “Uống nước nhớ nguồn” ; “Ăn quả nhớ kẻ trồng cây” mất rồi !

40 năm từ già mái trường Trung học để bước vào đời, một chặng đường thật dài, thật gian nan vất vả, nhiều khi nhìn lại không hiểu làm sao mình đã có thể vượt qua nổi !

Có lẽ nhờ những bài học thấm đẫm tâm huyết, những dặn dò khyên nhủ, những lời hỏi han, những thủ thỉ tâm sự ngoài bài giảng, ngoài chương trình, và càng không có trong “giáo án” của Thầy Cô là hành trang mang theo trong người.

Mình đã thật sự chiến đấu, chiến đấu sống chết với cơm áo gạo tiền, với nghi kỵ trù dập vì lý lịch thân thế, với ganh ghét tỵ hiềm, với vu oan giá họa, với quay lưng phản bội. Chẳng còn cay chua đắng chát nào mình chưa từng nếm qua. Và mình vui mừng là vẫn chưa gục ngã.

Từ những bài học rèn luyện nhân cách của Thầy Cô, đến môi trường làm việc đầu tiên khi bước vào đời đã tạo nên một con người mà nhiều khi bị dè bĩu, nào là phong cách tiểu tư sản thành thị, khách sáo, không hoà đồng, xa cách tập thể thậm chí là sống giả dối, hai mặt, kiêu căng, khinh người. Mình vẫn chỉ trả lời lại bằng nụ cười với những lời cảm ơn và xin lỗi.

Bạn bè cùng trang lứa đã nghỉ hưu từ lâu rồi, gặp nhau bảo :

- Mà tính đi làm đến bao giờ, ôm việc mãi tụi trẻ thất nghiệp đầy ra đấy, thấy tội lỗi chưa ?
- Còn sức còn làm, nghỉ ở nhà buồn lắm, chân tao là chân đi mà !

Thật ra nghỉ ở nhà, lương hưu không có cứ áy náy làm sao ấy ! Thôi thì phải sắp xếp làm sao cho con cái không xem mình là gánh nặng, mình không mặc cảm ăn bám vì vẫn còn giúp được cho chúng là được !
Nhìn lại bốn mươi năm chiến đấu không mệt mỏi, không nướí tiếc gì cả !
“Rửa tay gác kiếm” thôi !

1. Tối Thứ Sáu:

Chín giờ có tiếng phone reng
Bắt lên nghe tiếng phàn nàn của Cô
"Đi không? Còn để soạn đồ!"
"Dạ thưa, mai sáng 8 giờ, đón Cô
Trò Trí còn phải đợi chờ
Lấy xe mới biết chắc giờ depart"
Cũng may Cô chỉ rầy la
Tưởng rằng "ngài" hát bài ca đổi hờn

Xong xuôi bèn gọi Tuấn Trương
Hỏi thăm Nông Quyết, lên đường ra sao ?
Mới biết đã đến hồi nào
Đang cùng với Tuấn xôn xao chuyện trò
Còn biết Tân cũng đang lo
Đi đón Nguyễn Mão, đã dò xuống đây
Xuân Mai thì đợi đúng ngày
Sẽ về họp mặt Cô Thầy chiều mai
Nếu còn thiếu sót những ai
Ngày mai gặp mặt sẽ khai tận tường

Houston luận kiếm kỳ này

Bốn Phương tụ tập toàn tay anh hào
Houston hiếu khách đón chào
Cùng nâng ly chúc nghĩa cao Thầy trò

2. Sáng Thứ Bảy:

Tám giờ sáng ngày thứ bảy, mùng 7 tháng 3, 2009 tôi và Trí đúng hẹn gặp nhau tại nhà cô Dung để lên đường Nam Tiến . Sau khi rời xa lộ 20, chúng tôi đổi qua xa lộ 45 rồi cứ hướng Nam mà thẳng tiến. Đường vắng, xe êm nên Trí nhấn ga giữ tốc độ trung bình 70 Miles một giờ, với tốc độ này thì chỉ khoảng hơn 1 giờ là chúng tôi sẽ đến nơi

Di Mươi nhỏ, đó là tên tôi đặt cho Mai vợ Trí lấy xôi vò với muối mè và giò lụa ra mời Cô và anh em ăn sáng, Mai thật chu đáo đã đem từ cái chén, muỗng nữa đến cam và nước uống nên chúng tôi không lo về cái bao tử nữa

Ăn xong, tôi giải thích tại sao tôi đặt cho kỳ họp mặt này là Houston luận kiếm vì ngoài những anh hào nữ kiệt ở Houston còn có anh Mão “giang hồ không tự chủ” đại diện cho Bắc Cali, chú Quyết Nông “Phú Sĩ” đại diện cho Nam Cali, Xuân Mai “Nữ Quái” đại diện cho Arizona và phái đoàn Dallas Fort Worth do Ngọc Dung Sư Mẫu hướng dẫn Vô Chiêu, Trí và Bắc đại diện cho miền Trung Nam cùng xuống phó hội thì không phải là đủ mặt anh hào nữ kiệt bốn phương tụ tập hay sao ?

Nghe tôi tía lia, Sư Mẫu chỉ cười và phán ” đúng là ...” nhưng lại thương cho tôi vãi ngón Nhất Dương Chỉ vào be sườn khiến tôi phải la oai oai và nhảy nhồm lồm cả xe đều cười ồ .

Đọc đường, cứ cách vài tiếng thì Vũ Tuấn lại gọi:

- Sao Sư Huỳnh đến đâu rồi ?

Tôi lại phải báo cáo tọa độ

- Thì ...chắc đến giữa đường !

Bố khi, cứ như là đang đi Hải Hành không bằng. Tuấn báo cáo thêm là mới buông điện thoại sau khi chỉ chat với Bích Hợp sơ sơ khoảng 2 tiếng! Chuyện đâu mà lăm thế ? tôi buột miệng và nói với Tuấn

- Lần sau Tuấn nói Bích Hợp mua vé máy bay qua bên này chơi không chừng còn rẻ hơn tiền điện thoại nữa đó!

Thím Bảy vợ Bắc vì chưa quen đi đường xa hoặc là vì ngồi sau, bí hơi nên thấy nôn nao, chúng tôi vội dừng lại, đổi cho thím Bảy lên ngồi băng giữa và mở hé cửa kiếng sau đó thím đã có vẻ tươi tỉnh dần ...

Đến phiên Sư Mẫu muốn ghé thăm chùa Tịnh Lâm, tôi gọi Vũ Tuấn hỏi địa chỉ và sau khi biết chùa cũng cùng hướng trên đường xuống nhà hẻm, tôi bèn rủ rê nếu tiện thì cùng lên chùa để gặp nhau

- Đâu được anh, cỡ em đâu dám bước chân vào chùa hay nhà thờ !! may ra thì anh nhờ Cô cầu nguyện cho em có thêm vài đứa con nuôi nữa!

Tưởng rằng Tuấn có lòng bác ai vị tha ai dè hán buông thêm một câu

- Tại em nghe người ta nói “Thường thì nuôi con gì ăn con nấy!!!”

Đó là Quái kiệt thứ nhất mà tôi gặp ở Houston, khác với những lời lẽ phép, nhỏ nhẹ trên Diễn Đàn, Vũ Tuấn là một Đại Hán râu rìa, to lớn, giọng ồm ồm nhưng chân tình và nồng ấm . Tuấn có những câu bông đùa dầu gai nhọn buông đúng chỗ nên người đối thoại nhiều khi phải cười méo mặt ! Chiêu thức “Miên lý tàng châm” có phải là đây ?

Đang đấu láo tại nhà Tuấn thì Quái kiệt thứ hai xuất hiện! Nhìn dáng dấp nhỏ bé thêm vào lời nói nhỏ nhẹ thật khác xa với hình ảnh Một tên Quyết họ Nông xông xáo, đầy nhiệt huyết trên Diễn Đàn một Chí Quyết mà Thầy Chung và Thầy Giới khi được giới thiệu đã cười bò vì cứ tưởng là phái nữ vì chữ “Chi Quiet” không bỏ dấu . Vũ Tuấn bèn ban cho anh chàng “Em vợ Chủ Tịch” này cái biệt danh “Phú Sĩ”

- Làm thơ gọi là Thi Sĩ, viết văn là Văn Sĩ vậy làm Phú thì gọi là Phú Sĩ ! đúng không?

Và “Chi” Quyết Nông từ nay có thêm cái danh hiệu “Phú Sĩ” còn tại sao gọi là em vợ Chủ tịch thì xin quý vị ráng suy nghĩ !!! nhưng nội cái việc đơn thân độc mã lái xe từ Cali qua Houston để phổ hội thì em cũng đáng xếp hàng vào một trong những Quái kiệt của THTĐ. Ngoài ra Quyết đang độc thân thì theo Vũ Tuấn

- Giá trị của chú ít nhất cũng được ba chục xấp, chứ còn cỡ anh và các Sư Huynh đây thì chả đáng đồng xu!

Tôi chêm vào

- Chưa nói là hàm râu của chú cũng thêm vài ngàn nữa đấy !

“Phú Sĩ” chỉ cười và im lặng chắc vì thấy đầu khẩu cũng không lại hai ông đàn anh quái quỷ này!

Nhớ đến bài Phú mừng Thầy tôi vội dụ dỗ Quyết lát nữa lên đọc . Quyết dấy nẩy đòi tìm người khác đọc tôi phải giải thích

- Của ai người nấy đọc thì nó mới quý và lại chút nữa anh còn phải đọc bài thơ của anh nữa chứ

Và Quyết đã làm tròn bổn phận, không những tạo được không khí náo nhiệt cho buổi tiệc mà còn đem lại nụ cười cho Thầy Đình và khán giả

Đang lúc đó thì Hồng Nhung gọi cho Tuấn vì nghe nói có người mở không được bài thơ ngâm của cô, tôi trả lời dùm Tuấn trấn an Nhung

- Đừng có lo, chắc tại cái file hơi nặng nên có máy mở không được, anh nghe rồi, hay lắm ...

Lại thêm một người tuy ở xa mà lòng lại ở Houston, gia đình THTD còn những người có lòng thì lo chi chẳng trường tồn .

3. HỌP MẶT MỪNG THẦY ĐÌNH:

Nhà Thầy Chung thật khang trang và đồ sộ, vườn thì có đủ cây trái và bông hoa, không hiểu là trong vườn có thêm cây Ngọc Lan nào khác hay không ? nhưng chỉ cần một chủ nhân Ngọc Lan là đủ Hương sắc cho cả nhà? Cô Lan Hương mời chúng tôi ăn ổi xá lị và nói là “cây

nhà lá vườn” Ôi ! hương vị trái cây mới hái mà đã lâu lắm rồi tôi mới được thưởng thức thật khác xa với mùi đông lạnh ở bên này, Xin cảm ơn Cô và tôi đã hiểu tại sao luôn thấy nụ cười trên môi Thầy Chung, đúng là

Ngọc Lan có sẵn trong nhà

Hương bay thoang thoang gần xa nức mùi

Sau vườn nhà Thầy là cái ao với liễu rủ và đầy vịt khiến Hiếu cứ nhấp nha nhấp nhồm đòi tiết canh! Nói đến tiết canh tôi lại nhớ đến Quái Nhân thứ ba, thứ tư và thứ năm! Với câu chuyện 2 con vịt sống và 1 con vịt chết!

Thủy vợ Hiếu người nhỏ nhắn nhưng nhanh như cheo mà tôi đã tặng cho cái mỹ danh “Kiều Oanh”, Thủy kể:

- Hôm đó Hoàng gọi điện thoại cho anh Hiếu nói là sẽ đem 3 con vịt xuống, con vịt chết để làm tiết canh còn 2 con vịt sống để Em cứ thắc mắc mãi, ai đòi lại đánh tiết canh bằng vịt chết ? vậy 2 con vịt sống để làm gì ? để nuôi à ?

Cả bọn cười ồ

- Thủy ơi, nó bắt Thủy làm tiết canh cho tụi nó và 2 con vịt sống cùng ăn rồi thì 2 đứa nó sẽ “làm thịt” 2 con vịt sống sau !!! vậy mà Thủy vẫn làm tiết canh cho chúng nó ăn sao???

“Kiều Oanh” hiểu ra bèn phụng phịu

- Mai một em sẽ không tin lời ông Hoàng nữa đâu! Chết anh nha !

Hiếu chống ché

- Tôi có biết gì đâu, của thằng Hoàng hết cả đó, nó đem xuống nhờ giữ hộ !! chứ tôi có biết át giáp gì đâu !!!

Nghe nói về Trang nhà và Diễn Đàn, Hiếu hứa sẽ cố gắng tập mô cò để đọc thư cho vui, lâu nay Hiếu và một số anh chị em ở Houston tuy rất mặn nồng với THPTD nhưng vẫn chưa gia nhập vào Diễn Đàn .

Kiều Oanh thì ngoài cái tài ca hát, nấu nướng còn rất là nhanh nhẹn và tỉ mỉ, cần đến việc gì là có mặt, vào tiệm Phở biết cô Dung ăn chay là thoát cái đã thấy Kiều Oanh biến mất rồi quay lại với vài món đồ chay cho Cô . Ngoài ra nhóm Dallas được no bụng trên đường về cũng nhờ gói đồ ăn dọc đường mà Kiều Oanh đã lo tự hồi nào, cảm ơn nhé Nữ Quái Houston

Đang ở ngoài vườn thì Thầy Giới tới, Thầy vui vẻ bắt tay thật chặt và nói

- anh Võ Chiêu theo Ngọc về và “chị” Quyết họ Nông với bài Phú đây sao ? thật quý hóa, quý hóa

Thầy nói tiếp

- Đây là lần đầu tiên họp mặt mà đông vui như thế này, mọi khi chỉ có người ở Houston thôi

Tôi bèn “Bắt quàng làm họ”

- Dạ thưa Thầy, em là Trần Ngọc Chiêu vậy chắc em có họ hàng với Thầy phải không ?

Thầy nở nụ cười hóm hỉnh

- Chắc vậy, để tôi hỏi lại Thầy Trần Ngọc Dưỡng xem sao!

Nguyễn Mão và Tân Cúc đến, Mão nói trẻ hơn trong hình rất nhiều nhưng thấy hơi xanh có lẽ vẫn còn ám ảnh bởi câu “Đất lành chim đậu, đất không lành đất nhậu chim luôn” của Lê Thu chọc! Tân thì mà râu nhẵn nhụi ra dáng một Đại Gia lắm, ngoài tài ngâm thơ, tài tổ chức và nhất là hai người đã thức đến sáng để cắt xén rồi Upload Video clips lên cho anh chị em thì cũng đáng mặt Quái kiệt THPT lắm

Thầy Cô Đình , cô Kỳ Diệu cùng các học sinh khác lục tục kéo đến , Thầy Đình tâm sự với tôi

- Đấy, có những việc thì tôi vẫn nhớ rất rõ nhưng có những việc thì tôi lại quên tiệt ? có lẽ vì có nhiều đoạn trong óc đã bị họ dùng Laser đốt rồi chẳng ?

Thì ra Thầy đã phải trải qua những lúc thập tử nhất sinh vì con tai biến mạch máu não, nhưng hôm nay thầy Thầy đã lấy lại được phong độ

tuy người vẫn còn xanh xao ! nhưng lo chi đã có chăm sóc thì chuyện mạnh khỏe chỉ còn là thời gian

Rồi cuối cùng “Xe dò Hoàng” cũng đưa “nữ quái” Xuân Mai đến, có Xuân Mai thì buổi họp mặt nào cũng phải ồn ào và náo nhiệt . Tôi nói đùa

- Nghe Xuân Mai đòi xuống “coi mắt” làm Sư Huynh hãi quá, tính không đi đó

Được bắt trớn, Xuân Mai tha hồ đùa giỡn, cứ “Anh Chiêu, anh Chiêu, anh Chiêu ...” đên nổi cả Cô Dung cũng tưởng hai người quen nhau từ 40 năm trước! Tôi phải đính chính với Cô đây là lần đầu tôi gặp Xuân Mai nhưng tình Đồng Môn đã xóa tan mọi dị biệt!

Ngoài bề ngoài năng nổ, tôi biết Xuân Mai còn là một người rất chí tình với bạn bè và rất gắn bó với THPT, họp mặt ở bất cứ đâu, Việt Nam hay Mỹ đều có mặt Xuân Mai cả

Quái kiệt thì còn nhiều, nhưng chắc chưa có dịp xuất chiêu nên tôi chưa được biết, nhưng còn gặp nhau thì chắc chắn sẽ có lúc .

Về văn nghệ thì còn bài thơ của Kim Duyên đã được “Kim Biên” diễn đọc, đây có mỗi một chữ “Kim” mà vì thuận miệng tôi đã đặt thêm cho Biên để dễ giới thiệu mà cũng bị cắn nhả ra gì ! Dù tôi đã biện minh Kim Biên là tên một địa danh nổi tiếng nhưng cô nàng vẫn ôm chằng chặt chữ “thị” me cha đặt cho ☺

Chi tiết thì còn nhiều, nhiều lắm, nhưng chỉ xin bật mí sơ sơ! Có vậy lần sau quý vị mới ráng “bò” về .

Cuộc họp mặt thành công quá dự tính, công đầu tôi nghĩ là nhờ Dâu và Rể của THPT mà cô Lan Hương là người đứng đầu . Thấy sự hội nhập của quý vị nhiều khi tôi chả biết ai là Đồng Môn, ai là Dâu Rể nữa . Xin cảm ơn Cô, xin cảm ơn quý vị đã cho Thầy Cô trò chúng tôi những giây phút thực sự sống thoải mái bên nhau .

Dũng Ba Hoa

Là chứng nhân và cũng là một cá nhân được may mắn sống trong một giai đoạn đặc biệt của lịch sử dân tộc, xin được gửi Tạp Ghi gồm vài cảm nghĩ vụn vặt, vài mẩu chuyện trong cuộc sống quay cuồng của đời thường...

Tình thân (cho cầm nhàm đỡ hai từ này nghe NGV !)

Dũng Ba Hoa

TẠP GHI 1 : NGÀY 20 THÁNG 11

Các Trò Xưa của thầy ,

Gần đến ngày 20/11 thầy cảm ơn các em còn nhớ và gửi những lời chúc và thăm hỏi tới thầy .Thầy rất cảm động trước những bông hoa... ảo qua máy vi tính các Trò Xưa đã gửi tới thầy .

Có nhiều ngày Lễ Lớn trong năm nhưng Thầy - Trò chúng mình thường chờ đón một ngày thật đặc biệt. Đó là ngày 20 tháng 11 hàng năm . Thời gian đầu sau 75 , cả thầy trò chúng mình cuộc sống thật khó khăn trong nỗi khó khăn chung của cả nước . Tuy vậy, cứ đến 20/11 chúng ta lại tạm quên đi những nhọc nhằn trước mắt để Thầy - Trò bày tỏ mối tình cảm gắn bó cùng nhau . Ngày này, gần như KHÔNG có thầy cô nào cho điểm xấu học trò. Ngày này nhiều học trò tới trường nhiều em cũng chẳng có thuộc bài mà hồng sợ điểm xấu (bắt quá thầy cô cho thiếu nợ mà thôi !). Nhưng thầy nhận thấy một điều, hình như chỉ giáo viên chủ nhiệm (ngày xưa gọi là giáo sư hướng dẫn) là nhận nhiều chúc mừng của học trò. Thời gian này, thầy còn dạy học tại Trường Cấp 3 Nguyễn hữu Huân (Thủ Đức, cách Saigon

chừng 10 km) và " may mắn " có làm giáo viên chủ nhiệm nên cũng nhận nhiều hoa tặng của học trò lớp thầy chủ nhiệm và một số học trò một vài lớp khác cũng chúc mừng . Có những bó hoa làm thầy rất cảm động và bây giờ vẫn còn nhớ, đó là những bó hoa được kết bằng những bông hoa dại mà các em không mua (vì tiền đâu mà mua) mà đi tìm hái bên đường, trong các lùm bụi...v...v...

Thầy cũng rất cảm động trước tấm lòng của các em . Các em thật hồn nhiên và vui vẻ chúc các thầy cô với tất cả tấm lòng thanh khiết của tuổi học trò.

Trong các quà tặng của các em, phần lớn là hoa, có năm thầy nhận được từ một em học sinh hai con thỏ ! Bởi nhà em có nuôi thỏ để..." cải thiện " thêm cho bớt thiếu thốn khó khăn trong đời sống nên em đem biếu thầy một cặp thỏ. Thật là hiện thực . Đem về nuôi một thời gian, cực quá vì cứ phải đi xin rau vạt bỏ của mấy bà bán rau ngoài chợ, cuối cùng thầy cho cặp thỏ dzô nôi cà ri cho tiện ! Nhưng rồi cả nhà không ai nở lòng ăn, thầy nhớ cô phải đem qua hàng xóm nhờ ăn giùm !

Thôi, chuyện xưa tạm ngừng kéo thầy trò mình lại ngậm ngùi, mất vui !

Chúc các Trò Xưa những ngày vui

**TẠP GHI 2 : LÀM SAO TẮM HAI LẦN
CÙNG GIÒNG SÔNG**

Thỉnh thoảng nghe bạn cũ hoặc trò xưa hỏi " có thể nào ta tái hai lần cùng một giòng sông ? "

Thôi thì để kể các bạn câu chuyện này nghe . Có một chàng, tạm gọi là Đào Hoa, đang sống ở Bắc Mỹ. Trong một chuyến về thăm Quê Hương, trùng hợp với ngày Hội Ngộ của bạn bè ngày cũ, chàng cũng tham dự, và ôi chao chàng gặp lại người mà ngày xưa chàng đã từng ...nắm tay ! (chỉ nắm tay thôi vì ngày đó còn vụng dại và chưa " bạo " như bọn trẻ bi giờ !). Tạm gọi tên cô nàng là Hồng Loan, và nàng cũng từ tận trời Âu trở về .

Theo giòng đời nổi trôi, hai kẻ một thời từng nắm tay nhau nhưng phiêu bạt lạc mất nhau, tưởng rằng miên viễn chẳng thấy được nhau, ai ngờ có ngày trùng phùng . Đào Hoa ngỡ ngần tâm hồn, quên luôn thực tại với vợ hiền con ngoan bên kia bờ đại dương nơi xứ Huê Kỳ ! Nàng Hồng Loan bỗng chốc tưởng mình còn thông thả như chưa hề vướng bận gia đình . Hai kẻ như " Tình Cũ Không Rủ Cũng Đến " mà gặp lặn trong biển ái nơi Quê Nhà .

Cuộc vui nào rồi cũng phải tàn, gặp mặt rồi cũng đến lúc phải chia tay. Chàng trở lại Bắc Mỹ mà suốt ngày tơ tưởng những ngày mật ngọt vừa qua, trong công việc trong giấc ngủ và trong Đời Thường chàng Đào Hoa tâm hồn chẳng lúc nào yên . Nàng Hồng Loan cũng thế, ngỡ ngần ngần ngỡ như cô gái thuở mới biết yêu và cuối cùng nàng kể hết cùng chồng và xin qua xứ Bắc Mỹ một chuyến .

Đào Hoa chọn thành phố cổ San Francisco để đón nàng Hồng Loan. Nhưng chàng Đào Hoa THUA Hồng Loan không dám thú thật như nàng mà chàng nói dóc vợ đi công tác xa nhà 2 tuần . Thôi thì không nơi nào của S. F. thiếu bước chân hai kẻ...Yêu Muộn . Trong một lần dạo shopping thấy chú gấu nhồi bông đẹp quá, Đào Hoa buột miệng nói " con bé út Julie của anh thích con gấu này lắm ! "

Chỉ một câu nói vô tình của Đào Hoa, nàng Hồng Loan ngỡ ngàng nhìn vào THỰC TẠI của ĐỜI THƯỜNG . Nàng " ngộ " ra cả hai đã tự đánh lừa mình để mà tìm một điều huyền hoặc không thể nào có thật và trường cửu. Nàng trả lại Đào Hoa về với Đời Thường của chàng và bay về Âu Châu tạ tội cùng chồng con, sau đó qua Úc cùng thân nhân bên đó và biệt tích ! Nghe nói nàng Hồng Loan nay đang tu ở một nơi nào đó trong xứ kanguru Nam bán cầu .

Chàng Đào Hoa có bay qua trời Âu, tìm gặp chồng của nàng Hồng Loan và thất vọng, và ân hận khi biết nàng nay lại bóng chim tăm cá như một ngày 75 năm nào . Rồi chuyện gì thì cuối cùng cũng ra ánh sáng thôi, vợ chàng Đào Hoa biết được " tình sử " của chồng, sợ chỉ đã đứt có nối lại thì cũng vẫn còn cái gút nối, lẩn cấn mãi chịu gì nối . Đào Hoa nay bị tống ra khỏi nhà, lang thang share phòng cô đơn, lương tháng bị trừ tiền cấp dưỡng con, còn đâu dư dả mà...Đào Hoa !!!

Chuyện kể là Thực hay Ảo ?

Giòng sông ngày cũ vẫn còn đó nhưng dòng nước ngày xưa đã xuôi dòng trôi đi mất rồi, lượng nước đó ra mãi tận đại dương để rồi cùng nước biển bốc hơi thành mây phiêu bồng đâu đó hay rơi xuống một nơi chốn nào . Cũng có thể đã được mang ra khỏi giòng sông và thấm vào một cánh đồng . Và cũng biết đâu, một phần nhỏ của lượng nước " ngày xưa " đó đã trôi qua họng của những người tuổi trẻ tập bơi (bơi bơi chưa rành, uống nước mấy hời !) rồi biến hóa theo chu kỳ sinh hóa mất tiêu !

Thế nên làm sao ta có được giòng sông ngày cũ. Vào lại lớp học ngày xưa nơi trường cũ cùng bao bạn bè ngày nào, nhưng sao Thuở Hoa Mộng Hồn Nhiên Mộng Mơ đi chơi đâu mất rồi mà tìm hoài chẳng thấy .

Có điều " làm sao tắm hai lần trên cùng một giòng sông " .

TẠM THAY LỜI KẾT :

Đọc câu chuyện " Giòng Sông " có thể Đại Ca Trần Quang Tuấn sẽ rầy la đệ và nói rằng : " Này tên Dũng Ba Hoa, Qua tắm không những hai lần mà là nhiều lần nè em ơi . Trường Cũ, Trò Xưa vẫn còn nguyên mà . Hàng rào bê tông Thầy & Trò ngày xưa thì ngày nay mềm mại, cảm thông gần gũi thân tình biết bao . Cho Ta trở lại Giòng Sông cũ ; Sưởi ấm tim Ta, mát tấm lòng ! " Thôi thì đệ đành...Bó Tay chịu thua, gác kiếm, ý quên, gác bút thôi . Hi ! Hi !

Xin sẽ gửi tiếp Tạp Ghi sau này, nếu còn...sống !

Cuối năm 2012

THƠ CHO CÁO TRĂNG

Cát Kim (k7)

Là em, áo lụa thon dài.
Tay nghiêng cặp sách, tóc ngoài bờ vai.
Tan trường sánh bước cùng ai,
Để thơ tôi vương gót hài rung rung..
Là em , áo trắng ngập ngừng,
Cho tôi theo với, xin đừng giấu tên.
Chiều nghiêng một vạt nắng mềm,
Đầu trang vở mới, ghép thêm tên người.
.....

Là em, áo trắng xinh tươi,
Hồn tôi lặng giữa môi cười ngây thơ.
Ước gì áo trắng đợi chờ..
Tôi gom thơ lại, để vò chóm yêu.
Sân trường nắng có bao nhiêu
Tình tôi vò trắng, thật nhiều dáng em..

MÙA HOA TRẮNG

Mỗi năm mùa hoa trắng trở bông
Nhắc em ngày chị đi lấy chồng
Hoa trắng điểm trang màu áo trắng

Chị về bên đó ... nhớ nhà không.?

Mỗi năm hoa trắng nở một lần
Nhưng chị thì mãi... chẳng về thăm
Cây Dương vẫn còn chờ trước ngõ
Mà Chị biền biệt chốn xa xăm

Ngày đi, chị đã dặn dò em
Thầy me, ngày mỗi một già thêm
Thằng cu, con nhớ còn dại lắm
Trong nhà, ngoài trước, nhớ đừng quên

Ngày đi, chị đã hứa cùng em
Đến nơi, thư sẽ gửi về thăm
Đến nay đã mấy mùa hoa trắng
Quê người, xứ lạ, nhận bật tăm !

Viết theo tâm sự của

3/13/12

VCH

CÓ NHỮNG ĐIỀU KỶ DIỆU

Lam Thảo (K 4)

**Có những tiếng nói làm ấm thêm cuộc sống
Có những tiếng hát làm khổ đau chìm lắng
Nhưng cũng có những ánh mắt còn ấm hơn lời nói
Và cũng có những nắm bắt còn tốt hơn lời hát
Rồi có những sẻ chia cần thiết khi gặp khó
Thì bạn tôi ơi, hãy quý yêu con người
Còn gặp nhau đây hãy cảm ơn cuộc sống
Xin giữ cho đời bao hạnh phúc chân phương!**

Ngày xưa tôi mơ

Linh Miên (K 4)

*Ngày xưa tôi đã mơ thành sương
Châm chặm rơi rơi khắp nẻo đường
Cho lòng muôn người luôn thơ thới
Nụ cười nở trọn ngập yêu thương.*

Ngày xưa tôi đã mơ thành nắng
Len qua chiếc nón lá che nghiêng
Khẽ nghịch giọt mồ hôi lăn nhẹ
Làm hồng má em những ngày hè.

Ngày xưa tôi đã mơ thành mây
Từ khắp muôn phương đến trường này
Tươi tuôn bao trận mưa trong nắng
Để cây nhanh lớn che mát thầy.

Ngày xưa tôi đã mơ thành gió
Nhè nhẹ thổi qua cửa sổ trường
Sẻ chia vát vát cùng bạn nhỏ
Giảm bớt nắng hanh mùa hạ vương.

Ngày xưa tôi đã mơ gặp tiên
Như trong chuyện cổ tích thật hiền
Có chiếc đũa thần xưa ưu nào
Giúp người hạnh phúc sống an nhiên.

...

Mộng mơ một thuở thành hơn nửa
Ngôi trường vươn lớn trong trời thanh
Thầy trò ra sức tô bồi mãi
Năm mươi năm qua giấc mộng lành.

TRƯỜNG XƯA TÌNH CŨ

TTBH.k10.

Hình như dịp lễ Tạ Ơn là mùa mà các bạn khoá 10 chọn để trở về sân cát trường xưa; không biết phải vậy không, nhưng vào mùa lễ Tạ Ơn năm rồi là bạn Biểu- Tuân, còn năm nay là bạn Ngọc- Hầu. Chào đón bạn Hầu và mừng bạn Tuân tròn một năm trở về trường cũ.

Từ ngày bạn cũ liên lạc được với nhau, có Tuân, có Hầu vào Diễn Đàn BH mừng lắm, mừng cứ như là " bắt được vàng" tha hồ mà nhắc nhớ chuyện ngày xưa trong lớp. Tuân còn nhớ... năm đó mình học Việt Văn với thầy Đỗ văn Bảy, thầy giảng bài rất thu hút, nhờ vậy mà mình còn nhớ nhiều câu chuyện thầy kể, nhớ dáng thầy đi đi lại lại trước tấm bảng đen dẫn giải câu...

"Khấp như tố nữ vu quy nhật,
Tiểu tự thư sinh lạc đệ thì"

hay:

" Thót có tanh tao ruồi đổ đến
Gang không mật mỡ kiến bò chi"

Thầy có cách giảng bài lôi cuốn nên KL,BH,BD...rất thích môn học của thầy,thế mà các bạn trai thật quá quắt, thường nhái bộ dạng của thầy mà các bạn cho là...yếu điệu thực nữ! Chẳng là lúc ấy thầy còn trẻ lắm,dáng người cao mảnh dẻ, da trắng thư sinh nên hay bị học trò trêu ghẹo; mỗi lần sắp hàng trước lớp học, nhìn thấy thầy từ xa là các bạn trai bắt đầu đếm 1.....2.....3 và chờ khi thầy đến trước cửa lớp thì đồng loạt hô số 7 thật to! Có lần thầy giận, nói lấp bắp la rầy mà các bạn vẫn chứng nào tật ấy,các bạn thể hiện đúng câu " Nhất quỷ nhì ma, thứ ba học trò!" đám nữ sinh chúng mình thương thầy Bảy lắm mà không biết làm sao ngăn các bạn nam cho được! Nói về nghịch phá thì nhóm của TL, BT là đứng đầu bảng!Nhưng giờ nghĩ

hoặc đột xuất có giờ trống là các bạn "siêng năng" đi chùa để...chơi cá hay đi bấm chuông các nhà trong Làng Đại Học(món này hình như thỉnh thoảng KL, BH, BD, NT,TN, HM... cũng tham gia!)đặc biệt bạn TL với đôi mắt..."tinh tường " nên nhà nào trong LÐH có cây trái gì là bạn khoanh vùng nắm rõ hết;cũng vì vậy mà biệt danh của bạn ấy là Đạo...chích!

Ngày đó nhà bạn KL ở đường KT có bồn nước cao sừng sững bên hàng liễu rủ ven hồ đất, nơi mà hầu như không một nam sinh nào của trường THPT là chẳng...hàng chục lần tắm mát buổi trưa hè;vì vậy mà "lich sử" hồ đất đã đi vào thời học sinh chúng mình với những kỷ niệm không thể nào quên. Dải đất hẹp ngăn đôi hai hồ cũng là con đường đến trường của đôi bạn KL và BH một thời tuổi nhỏ, con đường dẫn ra Hàn Thuyên, nhập vào Đoàn Kết mà bao nhiêu năm dài từng in dấu chân nhóm bảy đứa TX,BT,CT,TL,L,KL và BH.

Thời gian mấy mươi năm qua biết bao thay đổi,hôm Ngọc Hầu viết thư Chào Sân nhắc chuyện đi thủy lợi ở cầu Rạch Chiếc sau năm 75 khiến BH chợt nhớ tới cái áo bà ba đen bằng tơ ngày đó đã theo BH suốt các công trình thủy lợi của trường phát động mà thương! Thương vì đó là cái áo màu đen duy nhất BH có hồi ấy, nó lại phù hợp với giai đoạn đó nên BH nhớ hoài.

Bạn NH còn tả cận cảnh thu hoạch khoai lang quá đổi ấn tượng, huhu...sau mấy tháng trời rờng rã cuốc đất tưới chăm mà"chiến lợi phẩm" đúng là èo uột quá trời!Hôm nọ ở nhà Bảy Tình gặp lại một bạn cũ như L cao,P, O, N,T,TT, TK...mừng vô cùng nhưng thời gian có hạn và cuộc vui nào rồi cũng có lúc phải chia tay.NH ơi,xin lỗi bạn vì lần về này thời gian ngắn ngủi nên không có dịp đi thăm quán canh bún của tụi mình lần trước,quán đó rất ngon bạn à. Tiếc quá! Quán dứa của anh Hưng chỗ đình PP mình cũng không kịp ghé!

Ngọc Hầu ơi! Cảm ơn bạn đã về đây

Mình nhớ lại những ngày đi thủy lợi,

Trồng khoai lang trong sân trường ta đó

Tất cả là kỷ niệm nhớ thương ơi!

*Nhớ trường cũ những năm vừa đổi mới
Đón bạn xa từ Kiều- Mẫu, Hoa- Lu...
Và từ đó Nguyễn- Hữu- Huân tên gọi
Lạ rồi quen thân thiết chẳng ưu tư*

*Gặp lại Hữu- Thiên tại nhà Thạnh-Lệ
Bốn năm về trước, nhớ không Hữu?
Mừng bạn từ nay về Sân Cát
Email gần gũi, có xa đâu!*

Năm nay trường THPT- HĐ-NHH tròn mùa xuân 50 tuổi. Niềm vui to tát này hòa lẫn niềm vui có thêm bạn k10 trở về Sân Cát và mừng sinh nhật bạn BT tròn một tuổi Diễm Đan, em BH kính chúc quý Thầy -Cô luôn mạnh khỏe, bình an, đồng thân chúc đến tất cả quý Anh -Chị thành viên và Bạn hữu đồng môn trường ta một mùa Xuân Quý Tỵ 2013 an khang và thịnh vượng.

*Mùa Xuân, mùa Xuân tới
Mùa Xuân, mùa Xuân mới
Nắng Xuân tràn muôn lối
Mai vàng nở khắp nơi
Nàng Xuân vẻ tuyệt vời
Trong đôi mắt rạng ngời
Cho Tình người lên ngôi
Trong nụ cười...Xuân ơi!*

Xuân Quý Tỵ 2013.

THẦY TÔI

Vĩnh Tuy K6

✚Thầy tôi người đã sống trọn vẹn một kiếp người với sách vở và phấn trắng. Tuổi hai mươi thầy đi dạy ở miền gió lạnh mùa đông, cát nóng như rang suốt hè. Thầy đến miền núi cao đầy sương giăng và mưa quanh năm. Thầy dạy nơi bưng biển. Thầy về nơi xa nhất của quê mình...Nơi có những đứa học trò nghèo nhất thầy đến. Thầy với tấm áo màu nâu sẫm với viên phấn trắng và vui vầy với những đứa học trò ngơ ngác nhìn vào tương lai bằng hai con mắt trong như những hòn bi.

✚Thầy dạy cho học trò những từ ngữ tinh anh nhất, những dòng chữ tinh anh nhất của tiếng Việt. Từng từ thầy đã dạy trong nắng mai mùa đông, trong chiều mùa mưa. Nắng mưa đưa thầy đến lớp và đợi thầy bên khung cửa. Thầy chăm từng con chữ vuông tròn cho từng mái đầu xanh bé nhỏ. Ngày nào thầy xa học trò nỗi nhớ ùn lên trong tim.

✚Thầy tôi người đã sống trọn vẹn một kiếp người học trò áo trắng. Tuổi thơ chưa biết khổ cứ cười vui bên thầy như đàn bướm trắng lượn trong nắng. Thầy thương tuổi trẻ trong như gió mùa xuân nên thầy cứ sống với tuổi nhỏ. Thầy cười với học trò nụ cười hồn nhiên. Học và vui thầy thương trò như những đứa con ruột. Thầy soi bước chân đi cho trò vào cuộc đời này.

✚Dòng nước trôi qua bến sông có bao giờ trở lại. Ngày về trò ngậm ngùi nhìn lớp cũ trường xưa mà thầy đã đi xa và trò cũng còn có mấy đứa. Bến sông giờ vắng khách và vắng cả con đò. Ai có nghe tiếng lòng mình trong đó. Gió bay chiều nay bên hàng cây chỉ một người đứng nhìn lá vàng bay...

NGÔI NHÀ Ô CỬA MÀU XANH

Kim Dung(K 6)

(Nhớ những ngày xưa ba đưa đi thi...)

Ba ơi! Ba đã cho con ô cửa màu xanh mà ba có biết không?

Trong ngôi nhà ấm áp ba mở ô cửa xanh của nhà mình để hương cho đến tương lai. Ô cửa màu xanh

Ba không là Tổng thống, không là Chủ tịch, mà ba chỉ là một nhân viên bình thường. Một người đàn ông quá đỗi bình thường trong sở làm, một người cha như ngàn cha khác nhưng cha lại là người con cần trong suốt cả cuộc đời này.

Khi mẹ bận việc nhà ba là người pha sữa cho con bú. Dòng sữa ba pha vừa đủ ấm cho bú. Vừa cho con bú ba nhìn con và con cười cùng ba khiến sữa chảy ra khóe môi. Con đưa tay nắm lấy chân - cái chân ngắn ngủn dùng để nghịch như bấy giờ. Con luôn nghịch ngợm mà ba luôn chiều con ngay từ lúc này khi con còn bú. Con với ba lúc nào cũng vui như thế. Con đưa tay ôm chặt bình sữa và ba lại ru con những câu ru nhẹ nhàng và con đi vào giấc ngủ. Rồi ba đu võng cho con êm êm khiến giấc ngủ con ngon hơn. Khi con biết bò là ba bò cùng con. Khi con biết đi con đi trên bàn chân ba.

Khi con biết leo trèo là ba để con đứng cạnh cửa sổ màu xanh của ba. Bên ngoài là cảnh hoa hồng ngan ngát của hương hoa. Ngoài xa là vườn rau, thửa ruộng của ba mẹ lúc xanh màu lúa, lúc hoa màu

phụ khác. Xa là khung trời màu xanh cùng mây trắng bâng lảng. Trong giấc mơ nhỏ của con có hương thơm, có màu xanh thực tiễn hướng về tương lai. Trong giấc mơ con nghe tiếng ru à oi mà ba đong đưa cho thêm giấc ngủ dài. Trong giấc mơ con biết cười thành tiếng nho nhỏ...

Những săn sóc của ba cho con đủ ấm nhưng cương quyết và dứt khoát khiến con không thể mè nheo. Lời ru của ba không dịu ngọt như giọng ru của mẹ nhưng đủ đưa con vào giấc ngủ và có một chuỗi cười vui. Ba cùng con chạy đua trên sân nhà. Con cười và đuổi theo ba. Ba vờ té để con đuổi kịp. Ba ôm con vào lòng và cười. Con cùng ba chơi bắn bi, chơi chông, leo trèo lên cây vườn nhà. Con biết làm con điều giấy đầu tiên và nhất định điều không bay được. Bàn tay ba thoăn thoắt con có con điều giấy trắng bay cao nhất trong lũ trẻ trong xóm. Những ước mơ bay vào tương lai.

Thế rồi con lớn biết đi học ba là người đưa con đến lớp lần đầu tiên. Con ê a với những con chữ lạ lẫm. Tối ba ôm con vào lòng cùng nhau ôn bài. Ba là người cầm tay con viết con chữ đầu tiên để con dẹt mộng vào tương lai. Bên ô cửa sổ con bắt học và ước mơ thật nhiều. Ba chỉ cho con làn mây trắng bay. Ba chỉ cho con cánh hồng tỏa ngát hương thơm, biết hoa mướp màu vàng rực rỡ ngại ngái và đong đưa trái trong gió. Ba dạy con làm người nông dân. Con biết ương cây, biết dựng dàn... Con biết yêu cuộc sống này hơn.

Thằng bé con của ba biết sống và thương yêu. Những chú chim con ríu rít trong sân nhà và con tung những hạt tằm, mảnh bánh vụn. Con biết thương chính bản thân mình và tất cả mọi người. Con biết yêu người thân và tất cả bạn bè của mình. Ba muốn con thành người tốt của gia đình làng xóm và cả xã hội này. Bên ô cửa xanh là thương yêu ngút ngàn.

Con mỗi ngày mỗi lớn ô cửa màu xanh mang lại cho con nhiều ước mơ cao hơn. Con biết hướng đến tương lai một cách rõ hơn. Con

học chăm chỉ hơn. Những đêm ngồi học nhìn qua ô cửa màu xanh con thấy trăng sao mà đẹp và không gian như là món quà tặng của thiên nhiên đến con người. Con phải giữ sao cho bầu trời đẹp mãi mãi không thôi. Những sáng đầy gió lộng và ánh dương hồng thắm con quyết chí học cho tương lai.

Ba yêu,

Những ngày nay con đang thi và đang lao vào tương lai của mình. Con thấy ba yêu con quá chừng. Ba chăm con từng giấc ngủ. Tối đi ngủ sớm sớm một chút và sáng dậy trước mọi người. Ba mua thêm cây đèn bàn, cái quạt nhỏ. Nhưng ba vẫn một câu bất hủ suốt bao nhiêu năm nay: "Ráng lên con". Bàn tay nông dân của ba to cứng đặt trên vai con và nắm thật chặt. Con ngẩng mặt lên cười cùng ba. Nụ cười của ba hiền quá đỗi. Tự nhiên con nhớ câu hát: "Hãy yêu cuộc sống như cha hằng yêu" của bài "Những ô cửa xanh".

Ba ơi! con sẽ thành công thôi ba ạ!

NHỚ TẾT QUÊ NHÀ

TTBH.K 10.

*Nhớ chợ Tết quê nhà nhộn nhịp
Rộn ràng Xuân Quý-Tỵ đang về
Chùng như nao nức đẻ mê
Ngày mai giao thừa, tổng tiến một năm.*

*Năm mới đang về, bước chân nhè nhẹ
Nụ mai vàng vươn cành lộc, trời xanh.
Cầu mong mọi sự yên lành
Nắng Xuân tô điểm mầm xanh tình người*

*Kính chúc Má khỏe dư trăm tuổi
Đợi con về Xuân nọ đến Xuân kia
Để lòng con ấm áp dầu chia là
Trong xa cách Tình Mẹ luôn ấp ủ*

*Để thương nhớ khôn nguôi ngày tháng cũ
Mùi đất bùn thơm mãi giấc mơ xưa
Có Má, có Ba, những sáng mùa mưa*

Cơm đạm bạc, dưa mắm nêm giòn rụm.

*Những bữa cơm ngon nhất cuộc đời
Rau chày, rau ráng luộc quê tôi
Cá bống dầm nước mắm, ai người biết ăn!*

*Cuối năm buồn, đi lãng quăng
Tuyết rơi đêm rồi phủ trắng khắp nơi
Cành cao hoa tuyết lưng trời
Ngày mai Xuân mới cho đời gắn thêm.*

Xuân Quý Ty 2013.

HẬU DUỆ KHÓA MƯỜI

TTBH.k10.

An Phú Đông_ 2012_ tháng bảy
Nhà Hiền- Vân địa chỉ Vườn Lài
Tiệc mừng chào đón con trai
Hoa- Kỳ du học hôm nay trở về

Hiền mời bạn hữu đông ghê
Thầy cựu Hiệu- trưởng và thầy Hiền- Tâm
Mừng bạn sau mấy chục năm
Các con khôn lớn học chăm nên người.

Trong hình bên phải là bé Thu
"Cô Út " của Hiền- Vân áo sọc
Nhìn tựa Kim -Âu là cô nàng kể đó
Bé xinh xinh thật giống bạn tui

Ngồi chính diện, ấy bé Mai (mắt kiếng)
Là con gái trưởng của Hiền - Vân
Cách một, lại một đôi kiếng mắt:
Hải_ con trai thứ của chủ nhân.

Matthias và Michael bên trái
Là con trai BH. Năm nay
Hai con về thăm Bà ngoại
Chú Hiền mời nhập tiệc vui thay.

Hậu duệ khoá 10 sơ sơ vậy
Dù các bé không học trường ta
Cũng thoát thai từ bố mẹ mà ra
Trung- Học Thủ- Đức nở hoa nổi dòng

Cầu mong các bé thành công
Tương lai rạng rỡ sáng hồng ngày sau.

Diệu Hòa K6

Một sáng vừa hé mắt nhìn ra khung cửa ta thấy ánh bình minh đang chờ ở bên ngoài. Chỉ một đêm xa cách, ánh sáng của mặt trời lại trở về với mọi người.

Căn nhà nho nhỏ của mình hôm nay cũng sẽ chói lòa vì ánh bình minh thật đẹp, đẹp lắm. Bây giờ chỉ là những sợi mây tím tím bay ngang qua những ánh hồng yếu ớt đầu tiên của nắng. Ở đây với khung cảnh của ngôi nhà này-kỷ niệm của ba mẹ gầy dựng suốt mấy mươi năm mà mình không nỡ phá đi-ánh nắng sớm đầu đông cứ chói loà vào bàn thờ Phật, xuống sàn nhà, và lấp lánh ngoài sân.

Bây giờ nhà chung quanh cất cao và chằng chịt đã hạn chế ánh nắng ấy. Hơn nữa ngày nào cũng đi làm và khoá cửa nên ánh nắng chẳng thể vào nhà được. Hôm nay mình mở cửa thật to đón ánh nắng đẹp như ngày xưa vào nhà. Với ánh nắng này ngày xưa mấy em nhỏ của mình cứ nhảy trong nắng và bắt nắng vào tay. Chúng cứ chơi với nắng đến khi chán thì thôi và một thời gian ngắn chúng bước qua tuổi ấy thì chúng không còn chơi. Trong ngôi nhà này có bốn em ra đời ở đây và chị em có vô số những kỷ niệm đẹp ở nơi này.

Mình cũng kịp tắm nhanh để mở cửa ngòì nhìn nắng. Rồi ánh nắng trong và đẹp xuyên vào nhà. Nắng trong quá nhỉ. Chỉ một vệt nắng nho nhỏ đủ không gian sáng lên và ấm áp một cách lạ thường. Chậu cây nho nhỏ cũng dơ mấy cành lá hứng chút nắng. Lá cũng reo vui nên lòng người cũng mỉm cười. Khung cửa gỗ màu nâu sẫm hôm nay cũng ánh lên màu sáng. Bao hạnh phúc êm đềm đi vào ký ức của những người con. Bao nhiêu mùa đông như ngày này và mùa xuân, mùa hè ở nơi đây đã có những đứa trẻ được sinh ra và lớn lên đi vào đời đã mang vệt nắng mùa đông này.

Những kỷ niệm được ủ trong tim một cách nồng nàn. Rồi thi thoảng gặp lại nấu vài món ăn, ngày xưa còn nhỏ mình hay được mẹ cho ăn chính trong căn phòng này, nơi này mà thương mà nhớ. Những bất đồng ý kiến được kỷ niệm này ôm lấy và ai cũng bỏ qua.

Mình vội lên ban công. Ban công nhỏ cũ kỹ và không đẹp và mơ mộng như ban công của Romeo và Juliet. Ban công ấy dành cho tình yêu đôi lứa. Ban công này chị em đã từng nuôi con chim sẻ non đến khi nó khỏe mạnh và thả nó đi. Mẹ sẽ phải tập cho bay một ngày ở trên cây vú sữa. Mỗi đến chiều mẹ con sẽ mới bay đi được. Thi thoảng có con se sẽ bay về và nhảy nhót trên cành vú sữa thật lâu rồi mới bay đi.

Trên ban công này chị em hay mua bánh kẹo vặt về chia nhau, có những đứa chỉ thích chia bánh mà chẳng bao giờ góp tiền bị oa xít, khi chia miếng lớn miếng nhỏ cứ um sùm... sợ mẹ nghe thấy mẹ la. Con nhỏ vội ùm hết vào miệng, thẳng anh đứng ngậy ra nhìn em... Kỷ niệm nào cũng dễ yêu như tuổi thơ em đêm trong vòng tay yêu thương của ba mẹ.

Bây giờ trên ban công mình trồng vài chậu hoa cúc vàng và vài cây hoa để sống có hoa xinh xinh. Mấy chậu rau cải, rau dền vui vui. Chậu ớt những quả xanh, quả chín chen nhau. May đợt này ớt có trái chín. Có những đợt lá cứ quăn tít như bị thuốc khai quang. Những giọt nước tưới là cây vui vui như reo trong nắng. Hoa lá vui làm lòng mình cũng vui. Bữa con bé đi chợ mua mấy cây sống đời bỏ lại. Gọi điện thoại nó bảo nó không quên nhưng mua dư cô cứ cầm. Cầm trên bàn thờ đã lâu rồi đem lên chậu cây. Ai dè bữa nay cũng nảy được mấy mầm nghĩa là nó đẻ được mấy cây con.

Chắc giờ này bên nhà cậu em. Trong góc sân mẹ cũng có những cây cúc, cây mai, vài cây nho nhỏ. Sáng mẹ cũng tưới và

ngắt những lá vàng. Tỉ mỉ mẹ chăm cây cảnh như mẹ chăm lũ con của mẹ ngày xưa. Mẹ chăm hỏi những người bán phân bón là phải bón loại nào... Thế là cây trở hoa. Bà gọi thẳng cháu lại và hai bà cháu thì thăm bên gốc cây. Thằng bé nhìn bà một lát bà rút tiền cho cháu. Nó mở cổng ra đầu ngõ mua hai trái bắp luộc. Bà một, cháu một, cả hai cùng ăn cùng cười.

Mình thay áo và lấy xe chạy sang mẹ. Trên đường đi mua vài món ăn mẹ thích và một số rau đậu nấu cơm trưa. Mẹ vui mừng đang chơi với thằng cháu đích tôn mà mọi người hay gọi là "đít tôn, đít sắt" của bà. Hai bà cháu đang nhặt lá vàng cho cây. Những câu nói đùa khiến cả hai cười vang. Thằng bé hí hửng đón túi thức ăn và mời bà món bà thích. Nó cũng nhảy với lên ổ bánh mì chay đặc biệt chỉ một nơi bán duy nhất. Rồi cả gia đình em tôi cùng hội tụ lại vừa ăn vừa nói cười rôm rả.

Tất cả cứ reo vui một ngày bình an.

CƯỜI CHÚT CHƠI

1. Người tình chung

Ai là người đợi bạn ngủ trước

Ai là người sẵn sàng thức cùng bạn
Ai là người cảm thấy hạnh phúc khi bạn
ngủ say... ?

Ai ? Là ai ?

???

Ăn trộm.

2. Email cho người tình

Anh à,

Em đã khắc lên hàng ngàn viên gạch câu «
em yêu anh » và

Em ước có 1 viên rơi trúng đầu anh để anh
biết nỗi đau khi nhớ anh là thế nào.

3. Trong cuộc đời mỗi người sẽ luôn có một nửa
của mình ở đâu đó. Thế nên ta mà ế, chắc chắn
sẽ có đứa ế với ta.

4. Chân lý cuộc sống

Ở hiền nhất được tiền

Ở ác nhất được rác

Liều ăn được nhiều

Lì ăn bánh mì

Nhát thì ăn tát.

5. Lời hướng dẫn

Trên 1 chuyến bay, phi công trưởng liên lạc
với trạm điều hành mặt đất:

- Chúng tôi đang cách đất liền 300 dặm, đang bay cách mặt biển...và nhiên liệu đang cạn dần...xin hãy hướng dẫn

Trạm điều hành mặt đất :

- Xin hãy lặp lại theo chúng tôi "Nhân danh cha, con và thánh thần...Amen' .

6. Ai đây ?

Chàng trai gặp một bạn học trên phố đang khoác tay âu yếm với 1 cô gái.

Anh ta hỏi, giọng nghiêm nghị « Ai đây ? »

Người bạn nói : "Người yêu mới của tao"

Chàng trai : « Tao không hỏi mày, tao hỏi vợ tao ».

ĐỂ TRẢ LỜI MỘT CÂU HỎI

Cát Kim (k7)

Bạn vẫn thường hỏi tôi tại sao có cái tên Cát Kim nghe rất lạ dưới mỗi bài viết. Tôi loay hoay hoài mà cũng không tài nào giải thích được. Tình cờ, chiều qua lục trong chồng lưu bút cũ, dưới

những nét mực ngô nghê của thời còn cắp sách, tôi đọc được những dòng viết này. Xin gửi bạn để tạm xem là một lời giải thích về cái tên Cát Kim ấy, bạn nhé!

.....

Tình thân,

Đôi khi em nghĩ mình như là những hạt cát. Cát mịn, trắng và dễ thương vô cùng trên biển vắng. Có biết tại sao không người? Bởi vì đời sống của em vẫn hoài lẻ loi, buồn tẻ- như những nhạc điệu mơ hồ của đêm- như những tiếng than thở muộn phiền của sóng, vậy thôi! Nên em ao ước mình được là cát buồn, hăng sáng sáng, hăng khuya khuya làm chứng nhân cho muôn vàn lời than thở...Bởi phải nói là em yêu vô vàn biển khuya cùng lời sóng thì ào. Mà sóng, sóng thì hình như chỉ thích tâm sự với em thôi...

Có một dịp nào giữa thình không im vắng, người hãy bắt chước em: buông thả những muộn phiền ra biển cả, để đón nhận sóng ào ạt tìm về: từng đợt, từng đợt trắng xóa tung tóe giữa mặt ghềnh- gập nhám và lồi cuốn theo em, cũng như xóa nhòa những chứng nhân của một đời gian dối...

Một ngày, bằng biết bao là bước chân qua lại, em đã khắc ghi hăng vạn cuộc tình, hăng vạn trái tim, và hăng vạn mẫu tự kếp muốn tìm bên nhau cả một đời yên ả... Tất tất những thứ ấy, em đều khắc ghi không sót dấu một cuộc tình. Em muốn là chứng nhân cho họ, một chứng nhân đời đời cô quạnh. Nhưng mà sóng, bạn nhỏ thân yêu của em chả bao giờ muốn thế! Hăng hùng hổ, hăng trườn lên để xóa tan tất cả... Ôi chao, bạn nhỏ muốn giữ sự yên lành cho em. Chẳng bao giờ hăng bằng lòng cho em khắc ghi một chứng tích hay một kỷ niệm nào cả...

Em biết, sóng nhỏ thương em vô vàn. Sóng muốn giữ sự nguyên thủy cho từng vùng cát trắng, cho nên đã hăng ngàn đời trôi qua, sóng nhỏ của em cũng vẫn hoài một nhịp điệu: gào thét và cuốn trôi tất cả những gì xúc phạm đến bạn mình! Ôi, em yêu

sóng vô cùng! Và em cũng yêu em luôn nữa, những hạt cát lí tí dễ thương...

Này, người yêu dấu, có nghĩ là em đã lãng mạn quá không khi ví mình là cát? Ôi chao, thưa người! Vì đời sống đôi khi là những khúc chiết muộn phiền, cho nên em phải cố trăm ngàn lần viễn mơ như thế. Mà người, có lẽ cũng đã thấy đó, em- tựa như là một kiếp sò với vô vàn rong rêu bao phủ..., ngàn đời cô quạnh, ngàn đời buồn tênh... Cho nên...dù đã nghìn lần gắng gượng, em cũng vẫn chưa thể nào tìm được cho mình một góc nhỏ riêng tư thật bình yên và hạnh phúc. Cái hạnh phúc lãng đãng như mây, suốt ngày luôn rong chơi cùng gió, mộng du cả một đời mà níu bắt hoài cũng vẫn không sao với tìm ra được. Nên em, lại tham lam, lại hảo huyền khi muốn xuôi về làm cát trắng dưới biển khuya. Ước ao cũng vẫn chỉ là nắm giữ trong tay chút môi hồng hạnh phúc, chút mật ngọt thiết tha cho đời thêm một lần đắm say ngào ngọt- Không lở làng như mây để khi thức tỉnh chỉ toàn là gai hồng êm ái...Với em, dù chỉ là cát thô- cát nhỏ nhoi, khiêm nhượng dưới chân người- cũng đủ để nắm trong tay những màu hồng thiết thực (-dù chỉ là tạm bợ, dù chỉ là nhất thời- vì bạn sóng của em luôn vươn mình phản đối...) Nhưng với em, cũng đủ để hạnh phúc chán trong cuộc đời ngắn ngủi này, người yêu dấu ạ!!

Cát trắng, cát trắng....

Biển khuya, biển khuya...

Này người, hãy nhắm mắt hờ mà tưởng tượng, em đang là cát trắng đi nha!!!

Hạt- cát- vớt- chân- người- mà...

.....

Những ý tưởng ngô nghê này được viết từ ngày 12 tháng ba năm 1975, tức là cách nay đã ba mươi bảy năm rồi. Ngần ấy thời gian đã làm úa vàng đi tất cả. Nét mực dần phai và trang viết đã ngã màu. Những hạt cát trắng ngày xưa bây giờ chắc hẳn cũng

đã theo thời gian mà ngã màu như thế. Có lẽ vì vậy mà cái tên Cát Kim được ra đời, như để nhắc nhở một khoảng thời gian vụng dại thuở còn cắp sách. Giải thích như vậy chắc hẳn đã làm bạn tạm hài lòng rồi chứ nhỉ, bạn thân yêu của tôi???

Tháng 3/2012

Một câu chuyện cảm động
Một câu chuyện cảm động

Câu chuyện đã xảy ra từ nhiều năm trước. Lúc đó, cô Thompson đang dạy tại trường tiểu học của một thị trấn nhỏ tại Hoa Kỳ. Vào ngày khai giảng năm học mới, cô đứng trước những em học sinh lớp 5, nhìn cả lớp và nói cô sẽ yêu thương tất cả các học sinh như nhau. Nhưng thực ra cô biết mình sẽ không làm được điều đó bởi cô đã nhìn thấy cậu học sinh Teddy Stoddard ngồi lù lù ngay bàn đầu. Năm ngoái cô đã từng biết Teddy và thấy cậu bé chơi không đẹp với bạn bè, quần áo thì lôi thôi lếch thếch, còn người ngòm thì lại quá bần thủ. "Teddy trông thật khó ưa".

Chẳng những thế, cô Thompson còn dùng cây bút đỏ vạch một chữ thập rõ đậm vào hồ sơ cá nhân của Teddy và ghi chữ F đỏ chói ngay phía ngoài (chữ F là hạng kém). Ở trường này, vào đầu năm học mỗi giáo viên đều phải xem thành tích học tập của từng học sinh trong lớp mình chủ nhiệm.

Cô Thompson đã nhét hồ sơ cá nhân của Teddy đến cuối cùng mới mở ra xem, và cô rất ngạc nhiên về những điều đọc được. Cô giáo chủ nhiệm lớp 1 đã nhận xét Teddy như sau: "Teddy là một đứa trẻ thông minh và luôn vui vẻ. Học giỏi và chăm ngoan... Em là nguồn vui cho người chung quanh". Cô giáo lớp 2 nhận xét: "Teddy là một học sinh xuất sắc, được bạn bè yêu quý nhưng có chút vấn đề vì mẹ em ốm nặng và cuộc sống gia đình thật sự là một cuộc chiến đấu". Giáo viên lớp 3 ghi: "Cái chết của người mẹ đã tác động mạnh đến Teddy. Em đã cố gắng học, nhưng cha em không mấy quan tâm đến con cái và đời sống gia đình sẽ ảnh hưởng đến em nếu em không được giúp đỡ".

Giáo viên chủ nhiệm lớp 5 nhận xét: "Teddy tỏ ra lãnh đạm và không tỏ ra thích thú trong học tập. Em không có nhiều bạn và thỉnh thoảng ngủ gục trong lớp".

Đọc đến đây, cô Thompson chợt hiểu ra vấn đề và cảm thấy tự hổ thẹn. Cô còn thấy áy náy hơn khi đến lễ Giáng sinh, tất cả học sinh trong lớp đem tặng cô những món quà gói

giấy màu và gắn nơ thật đẹp, ngoại trừ món quà của Teddy. Em đem tặng cô một gói quà bọc vụng về bằng loại giấy gói hàng nâu xỉn mà em tận dụng lại từ loại túi giấy gói hàng của tiệm tạp hóa. Cô Thompson cảm thấy đau lòng khi mở gói quà ấy ra trước mặt cả lớp. Một vài học sinh đã bật cười khi thấy cô giơ lên chiếc vòng giả kim cương cũ đã sứt mất vài hạt đá và một chai nước hoa chỉ còn lại một ít. Nhưng cô đã dập tắt những tiếng cười nhạo kia khi cô khen chiếc vòng đẹp, đeo nó vào tay và xịt một ít nước hoa trong chai lên cổ tay. Hôm đó Teddy đã nán lại cho đến cuối giờ để nói với cô: "Thưa cô, hôm nay cô thơm như mẹ em ngày xưa". Sau khi đưa bé ra về, cô Thompson đã ngồi khóc cả giờ đồng hồ. Và chính từ hôm đó, ngoài dạy học cô còn lưu tâm chăm sóc cho Teddy hơn trước. Mỗi khi cô đến bàn em để hướng dẫn thêm, tinh thần Teddy dường như phấn chấn hẳn lên. Cô càng động viên em càng tiến bộ nhanh. Vào cuối năm học, Teddy đã trở thành học sinh giỏi nhất lớp. Và trái với phát biểu của mình vào đầu năm học, cô đã không yêu thương mọi học sinh như nhau. Teddy là học trò cưng nhất của cô.

Một năm sau, cô tìm thấy một mẫu giấy nhét qua khe cửa. Teddy viết: "Cô là cô giáo tuyệt vời nhất trong đời em". Sáu năm sau, cô lại nhận được một bức thư ngắn từ Teddy. Cậu cho biết đã tốt nghiệp trung học, đứng hạng ba trong lớp và "Cô vẫn là người thầy tuyệt vời nhất trong đời em". Bốn năm sau, cô lại nhận được một lá thư nữa. Teddy cho biết dù hoàn cảnh rất khó khăn khiến cho cậu có lúc cảm thấy bế tắc, cậu vẫn quyết tốt nghiệp đại học với hạng xuất sắc nhất, nhưng "Cô vẫn luôn là cô giáo tuyệt vời mà em yêu quý nhất trong đời". Rồi bốn năm sau nữa cô nhận được bức thư trong đó Teddy báo tin cho biết cậu đã đậu tiến sĩ và quyết định học thêm lên. "Cô vẫn là người thầy tuyệt nhất của đời em", nhưng lúc này tên cậu đã dài hơn. Bức thư ký tên Theodore F. Stoddard - giáo sư tiến sĩ.

Câu chuyện vẫn chưa kết thúc tại đây. Một bức thư nữa được gửi đến nhà cô Thompson. Teddy kể cậu đã gặp một cô gái và cậu sẽ cưới cô ta. Cậu giải thích vì cha cậu đã mất cách đây vài năm nên cậu mong cô Thompson sẽ đến dự lễ cưới và ngồi ở vị trí vốn thường được dành cho mẹ chú rể. Và bạn thử đoán xem việc gì đã xảy ra? Ngày đó, cô đeo chiếc vòng kim cương giả bị rớt hạt mà Teddy đã tặng cô năm xưa, xúc thứ nước hoa mà Teddy nói mẹ cậu đã dùng vào kỳ Giáng sinh cuối cùng trước lúc bà

mắt. Họ ôm nhau mừng rỡ và giáo sư Stoddard thì thào vào tai cô Thompson: "Cám ơn cô đã tin tưởng em. Cám ơn cô rất nhiều vì đã làm cho em cảm thấy mình quan trọng và cho em niềm tin rằng mình sẽ tiến bộ". Cô Thompson vừa khóc vừa nói nhỏ với cậu: "Teddy, em nói sai rồi. Chính em mới là người đã dạy cô rằng cô có thể sống khác đi. Cô chưa từng biết dạy học cho tới khi cô được gặp em".

Lời Thầy

theo em suốt cả cuộc đời !

Vũ Thị Chinh K4

Câu chuyện đó đã xảy ra lâu lắm rồi nhưng mỗi lần nhớ đến, thầy lại ứa nước mắt vì đã không quan tâm, tìm hiểu hoàn cảnh của học trò mình. Khi hạ bút chấm con số 0,5, thầy đâu ngờ rằng lời xin lỗi trong bài văn kia chính là nỗi lòng của cô học trò nhỏ: Em không có gia đình, cha mẹ mất sớm, em sống với dì dượng... Nỗi day dứt càng thêm chất chồng khi sau này thầy phát hiện ra chính con điểm 0,5 và lời phê bình gay gắt của thầy đã đẩy cô học trò bé bỏng của mình bỏ học, lưu lạc khắp nơi.

Vậy đó, có những người thầy luôn day dứt với từng câu chữ, với từng lời nói của mình vì sợ làm tổn thương những tâm hồn bé bỏng, nhạy cảm của học trò. Nhưng cũng có không ít thầy cô dửng dưng, vô tâm trước những lời nói “nặng” của mình dành cho học trò. Còn nhớ cách đây không lâu, tại trường một trường PTTH, có 132 trên tổng số 566 học sinh khối lớp 10 đã bỏ học vì không chịu nổi lời xúc phạm của một thầy giáo: “Đồ ngu, tui bây về chăn bò cho rồi”. Mới đây, trên diễn đàn của trường PTTH, cư dân mạng bàn tán xôn xao về chuyện giáo viên dạy Sử của trường, chuyên dùng những câu nói khó nghe để dạy học trò: “Đồ ngu như heo”, “Trâu bò còn thông minh hơn em”...

Tuy nhiên, một số bạn lại cho rằng giáo viên này ngoài cái “tật” đó ra lại là một giáo viên giỏi. Giờ Sử của thầy luôn là giờ mong đợi của bao lớp học trò. Có lẽ, vì “cái bóng” của thầy lớn quá nên những điều “vụn vặt” được học trò “cho qua” và cảm thấy mình bị thầy “chửi” cũng là điều... không có gì là âm ỉ cả ! Nếu là bạn, bạn có đồng tình với sự “thỏa hiệp” để chung sống hòa bình với những lời xúc phạm này không ?

Tôi đã đến nhiều trường, phỏng vấn rất nhiều bạn về vấn đề nhạy cảm: “Hãy nói thẳng, nói thật về thầy cô của bạn” và đã bất ngờ khi hầu hết các bạn đều có “nỗi lòng biết tỏ cùng ai”. Người thì bị cô túm tóc đánh, người thì bị thầy gọi là “cột điện cao thế” vì lên bảng làm bài tập không được, thầy cho đứng dựa tường, người thì bị thầy phê vào bài kiểm tra với những lời lẽ rất khó nghe...

Thầy Cô ơi, khi chúng em mắc sai lầm, chúng em rất cần những lời khuyên bảo, uốn nắn kịp thời. Xin thầy cô hãy đối xử với chúng em công

bằng, tôn trọng và tế nhị . Khi có được những lời khuyên bảo chân thành, khi luôn thấy có một vòng tay sẵn sàng “nâng” khi mình “vấp ngã” chắc chắn chúng em sẽ trưởng thành hơn...

THẦY TÔI

Trần Thị Bích Nga

Tới tuổi này tôi không nhớ mình đã được bao nhiêu thầy cô đưa mình “sang sông “ nữa. Nhưng người đã đưa tôi tới con sông lớn “ trường

Trung học Thủ Đức “ đó chính là Thầy giáo Quang mà chúng tôi thường gọi là Bác Quang thì tôi không thể nào quên được.

Vào cuối những năm 60,tôi bắt đầu biết đến khói lửa chiến tranh và cơn áo gạo tiền. Vì kế sinh nhai, ba mất sớm, mẹ đưa hai chị em tôi đi khắp nơi, nhưng không bao giờ mẹ quên chuyện tìm trường cho hai con đi học.. Cấp một chỉ có 5 lớp, nhưng tôi đã phải học bảy trường, hết Sài Gòn, tới Biên Hòa, rồi lại Long Khánh. Mỗi trường vài tháng, kiến thức chỗ có chỗ không, bần bè thân tình cũng chẳng có.

Năm cuối cùng của cấp một, khi đang học lớp Năm của một trường chùa, ở Biên Hòa, tôi lại theo mẹ về Thủ Đức. Lúc đó đã gần Tết và lại là lớp cuối cấp, nên không trường nào chịu nhận. Cuối cùng một trường Tư Thục đã hẹn qua Tết sẽ nhận tôi vào. Nhưng khi qua Tết, họ lại không dám nhận vì họ sợ tôi học dốt làm ảnh hưởng tới uy tín, nên lại hẹn qua hè.

Thế là tôi sướng rơn vì được chơi dài dài. Ở nhà, tôi phải làm đủ mọi chuyện nhà, từ đi chợ (mua theo mẹ dặn), giặt đồ, quét nhà, lau nhà, tất tạt tạt tôi phải ôm hết mọi chuyện. Còn tối thì lôi sách cũ ra ôn. Đây là lần đầu tiên tôi không phải lo tới trường, vì mẹ tôi rất nghiêm túc trong việc chuyện học hành của các con. Dù mới tới chỗ nào, thì ngay hôm sau chị em tôi phải sách cặp tới trường ngay chỗ đó. Khi đến nơi mới câu đầu tiên của bà là hỏi về trường học. Và chị em tôi cứ thế mà làm, không được có ý kiến gì hết!

Nhưng niềm vui của tôi chưa được bao lâu, thì bị một bà bán ve chai “phá đám”. Số là ngày nào bà cũng “Ai có ve chai lông vịt bán không?” ngang qua nhà tôi. Một hôm bà “buồn buồn” thay vì hỏi mẹ tôi “ có ve chai lông vịt bán không chị?” thì bà hỏi” Con nhỏ này mấy tuổi mà sao không thấy đi học vậy chị?”. Ngày nào cũng thấy giặt đồ (cái giếng nhà tôi trước sân, nên phải mang ra trước giặt) không vậy?”. Mẹ tôi như có người để giải bày tâm sự bèn nói cái lý do tôi ở nhà cho bà nghe. Nghe xong bà “phán”.: Trời! Tưởng chuyện gì! Mà theo tao đi qua nhà Bác Quang mà học, để tao xin cho.” Nghe bà nói tôi cười mỉm chỉ trong bụng. “Má tui xin còn chưa được chứ bà. Mà cái bác Quang nào lại đi dạy học kỳ vậy”. Tôi còn đang ngồi ngẫm nghĩ, thì nghe mẹ tôi nói “ Con để đồ đó , vô thay đồ rồi theo đi này đi học.”

Tôi đứng lên nhìn mẹ nhăn nhó, nhưng vì nề nang nên cũng không dám hé nửa lời. Nhưng chắc lúc đó mặt tôi nhiều nếp nhăn lắm đây. Thấy cái mặt khó đăm đăm của tôi, mẹ tôi “hạ lệnh” một lần nữa. Thế là tôi phải tuân lệnh.

Quần áo chỉnh tề, tôi theo bà mua ve chai đi học. Bã đi trước, tôi lùi lùi đi sau, cầu cho ông “Bác Quang nào đó đừng có nhận tôi. Đi hết nửa đường làng, bả quẹo trái, tôi phải cố nhìn lại phía sau để còn biết đường về, không khéo bả lại dẫn mình đi đâu ai biết được. Hết quẹo trái rồi bả quẹo phải. Tôi cứ lầm lũi đi theo. Nhưng vẫn cố nhớ dấu để còn có đường về không thì lại lạc như cô bé Ti hon nào đó. Còn đang vừa tức, vừa lo, thì bả quẹo vào một khu vườn. Tôi còn đứng tần ngần trước cổng, bả quay lại kêu “ Dzô đây nhỏ!” Từ từ bước qua cổng giống như người đi trinh sát. Tôi căng mắt ra để coi cái “trường – cái lớp “ ở đâu. Chung quanh trường vắng lặng như tờ, chỉ thấy 2 ngôi nhà to trong đó. Và đâu đó đang có tiếng trẻ em đọc bài theo thầy hay cô gì đó”.

À! Có trường ở đây thiệt ta ời! Ngay lúc đó một người đàn ông luống tuổi, mặc áo “Pô pơ lin” trắng, quần xanh, tay cầm cây roi mây dài thông, lưng thưng bước ra, hướng về phía “hai di cháu “ tôi.

Tiếng bà ve chai mau mắn:” Bác cho con nhỏ vào trường Bác học với. Rồi bả quay lại phía tôi hỏi “Mày học lớp mấy nhỏ?” Tôi mau mắn đi tới, dù chỉ mong ông thầy từ chối như mấy trường kia dùm : “ Dạ lớp Năm”.

Bác phán một câu mà tôi không hề mong đợi chút nào”Ừ ! Vào đây!” Bà ve chai quay quang gánh trở ra nói với tôi một câu cuối cùng “ Dzô học đi nhỏ! Tao dzê đây! Mày nhớ đường về nhà chứ! Dễ mà heng!” Tôi không biết mình nên cảm ơn hay oán ghét bả nữa!” Tôi nhìn theo bả cho tới khi bả khuất khỏi hàng rào dâm bụt mà lòng cứ y như “Hôm nay tôi đi học” vậy! Dù tới giờ này tôi vẫn chưa biết tên thật của bà là gì!

Trường và lớp là một dãy nhà ba gian, chia ra làm 3 lớp. Ngoài Bác ra làm thầy giáo còn có một cô em của bác làm cô giáo. Và những ngày bác hay cô bận rộn có mấy anh chị là con bác xuống coi lớp dùm cho cha.

Dù chỉ là một ngôi trường làng, nhưng sĩ số học sinh của mấy lớp kia cũng khá khá. Tôi áng chừng hơn 20 trò. Tháng đầu tiên tôi đứng hạng 13 vì lớp có 13 người.

Tôi không biết thế nào là vận tốc. Tôi không biết đổi ra phút, ra giây dù tôi biết 1 giờ có 60 phút và 1 phút ...Tôi cũng chẳng biết vận tốc mà lại còn giờ là cái gì. Vì tôi không đi học liên tục. Tôi lại bắt đầu ngụy lặn với những từ ngữ lạ hoắc với những ánh mắt và cái cười khinh khỉnh của bạn bè.

Chả ai chơi với tôi. Cái con ngốc nghếch! Mỗi khi ra sân chơi tôi lủi thủi một mình. Càng lớn tôi càng ý thức được "hoàn cảnh" của mình nhiều hơn. Nên cũng rất bình tĩnh mà đón nhận. Và chị tôi lại tiếp tục làm gia sư cho em. Tháng sau tôi đứng hạng ba, và tháng cuối chuyện gì đến nó cũng phải đến. Con nhỏ đứng đầu lớp hay nhìn tôi khi dễ, mà ngày nào tôi cũng phải đi qua nhà nó mới về tới nhà đã bị hạ bệ. Tụi bạn mà nó hay cho coi bài không mua quà cho nó ăn nữa.

Thế rồi một hôm, thầy – bác của tôi ngồi vắt giò lên chân kia nhìn chúng tôi hỏi: "Các cháu có muốn thi vô trường công không? Tôi ngồi ngay bàn nhì, ngay trước mặt bác, nhanh miệng hỏi: "Trường công là trường gì, sao lại phải thi hả Bác" Cả lớp cười rần rần, tụi nó tranh nhau trả lời tôi. Một lần nữa tôi lại thể hiện "những lỗ hổng kiến thức" của mình. Bác giải thích gì đó nhưng trong đầu tôi lúc đó chỉ có mỗi một câu "Về nhà hỏi mẹ". Thế thôi!

Sau khi về nhà được chị và mẹ "tham vấn" tôi mạnh dạn đăng ký đi thi. Bác lại hỏi "thế chọn Sinh ngữ nào?". Tôi cũng một câu để về hỏi mẹ. Mẹ và chị giải thích xong, tôi đã chọn Pháp văn. Bởi hàng ngày sau khi dạy lớp Ba ngay bên cạnh, Bác hay dạy thêm cho các em một số từ tiếng Pháp, mà tôi lúc nào cũng vừa làm toán đố, vừa lóng tai nghe". Nào là "lơ- sieng là con chó, la -táp- lơ là cái bàn" hay thiệt! Chị tôi, lúc đó đang học lớp 10 nói với tôi rằng: "Thôi được! Em học tiếng Pháp sau này chỉ chị, còn chị học tiếng Anh sau này chỉ em." Nghe thật là hợp tình hợp lý!

Ngày Bác phát phiếu báo danh, chỉ có mình tôi nhận giấy màu vàng, còn các bạn - 12 người- màu xanh. Bác dặn dò từng ly từng tí nào là học bài, làm bài, nhớ tìm địa điểm thi, đi thi đúng giờ vân vân và vân vân. Thế là tôi đã hoàn tất lớp Năm trong vòng 3 tháng với một mớ kiến thức,

chỗ có chỗ không..Chị và mẹ đã giúp tôi ”khô luyện trong vòng một tháng với bộ sách giáo khoa lớp năm để đi thi “cho biết”.

Tôi làm đơn đi thi trường công lập, nhưng tôi không biết trường đó ở đâu. Bây giờ nghĩ lại thật buồn cười. Tôi đi thi vào trường đó bởi đó là điều cần thiết cho “đời tôi” (theo lời mẹ tôi và bác Quang nói). Thế thôi!

Nơi tôi thi là trường Nữ tiểu học, ngay bùng binh chợ Thủ Đức. Chị tôi đi học trường Đức Minh tả cái chỗ thi cho tôi biết. Ngày đi thi tôi đi với mấy bạn, cùng xóm. Thi hai buổi vì nhà xa nên buổi trưa tôi ở lại cùng các bạn thi tiếp môn sử địa và môn Việt Văn.

Tôi nhớ hoài cái đề thi „ Em nghĩ gì khi thấy hai người, một người cho tiền người ăn xin, còn người kia không cho?” Trời ơi ! Tôi chưa học làm tập làm văn cái kiểu đề này bao giờ. Có thể là vì tôi học kiểu “nhảy cóc” nên tôi không biết nhập đề ra sao. Mấy môn học thuộc bài tôi có thể “ngón” được theo sách. Còn tập làm văn tôi chỉ biết “tả” mà thôi. Trời ạ! Nhưng môn Việt Văn là môn chính không làm được thì coi như “tiêu rồi”. Tôi ngồi chặc chùng cả nửa tiếng đồng hồ để tính cách đối phó chứ không phải làm bài. Chị tôi dặn rằng:”Đây là thi tuyển, nên nghĩ gì, không cần biết đúng sai cứ viết vào. Đừng có để giấy trắng nha!”

Thầy- Bác tôi cũng dặn vậy. Thôi thì mình không để giấy trắng là được . Có một chuyện mà cả mẹ, chị, và thầy - bác hay các bạn không ai nói cho tôi nghe „ phách” là cái gì? Cầm tờ giấy làm bài tôi thấy câu “ Đây là phách thí sinh không được viết vào” tôi cũng mất vài giây hay vài phút tự hỏi” Phách là cái gì?”.

Ngày coi kết quả, tôi mắc giặt đồ. Các bạn trong xóm rủ nhau ra ngã tư xa lộ coi, khi đi ngang có rủ, tôi chỉ nói coi dùm tao với nha. Mấy ngày sau không có đứa nào “chính thức” cho tôi biết “chuyện gì đã xảy ra”. Và tôi cũng tự biết là “rót hết ráo rồi”. Gần hai tháng sau, một hôm có một đứa hàng xóm qua rủ tôi đi coi lại, vì có người tên giống nó lắm mà lại đậu nên nó muốn coi lại. Tôi bèn xin mẹ đi ra cái trường công lập đó coi cho biết và cũng là để “khẳng định “ mình đã rót để còn tính chuyện tương lai.

Lần đầu tiên ra tới trường vào giữa mùa mưa, cỏ lên xanh um, còn bảng vàng thì hoen ố vì mưa gió. Nó chỉ chỗ cái tên giống của nó cho tôi xem, tôi cũng gật gù ”Ừ! Giống thiệt!” Còn tên tôi đâu? Tôi chả biết nó ở

đâu? Tôi phải nhờ bạn tìm phụ. Trời tên tôi đây sao! Tôi chả cần nghĩ đến có đậu hay không chỉ cần tìm ra được cái tên là mừng rồi. Tên tôi không lộn với ai hết, cả ngày tháng năm sinh. Cả cái nơi sanh lẫn số báo danh. Rõ ràng như ban ngày đây (dù mờ hết rồi). Nhưng sao cái chữ “đậu” nó lại ở ngay chỗ tên tôi? Tôi lấy tay dò theo từng chữ để coi có lộn hàng không nhưng thật sự là đúng hàng.

Hai đứa dò đi dò lại, sao kỳ vậy ? Sao lại là đậu mà không là rớt! Hai đứa nói qua nói lại thì ngay lúc đó thầy phó phòng giáo vụ (sau này tôi mới biết) bước ra hỏi sự tình? Rồi la lên:”Trời ơi! Chuyện của mình phải tự lo chứ sao lại nhờ người khác coi ! Em vào đây! Em vào đây! Thầy ghi ra một số việc cần làm ngay, rồi nói” Em phải làm cấp tốc trong ba ngày vì ngày một là hạn chót rồi nghe chưa? Về nhà kêu người lớn làm cho nhanh! Tôi chỉ biết “dạ dạ liên hô, rồi cầm “bảo bối” ra về.

Khi hai đứa lững thững trên con đường đất đỏ, phủ đầy những bông điệp vàng thì trời bắt đầu mưa. Bạn tôi cứ lầm lũi bước đi trong mưa suốt đường về dù xa hơn bốn cây số. Tôi cũng cố đi mà không dám nói nửa lời, vì tôi biết trong những giọt mưa đang chảy trên má bạn tôi, có lẫn những giọt nước mắt của bạn trong đó.

Về tới nhà tôi ướt loi ngoi, tôi giải trình lý do “đi bộ dù có tiền đi xe” cho mẹ nghe, bà nhìn tôi mỉm cười đầy thông cảm.

Mỗi khi gia đình tôi nói về chuyện học hành thường nhắc đến chuyện “mèo mù vớ cá rán “của tôi và thầy giáo Quang. người đã “can đảm” nhận đưa đứa học trò ngốc nghếch này qua sông.

Từ khi “sang sông” tới giờ tôi vẫn không quên được kỷ niệm này. Mà tôi cũng chưa một lần đến gặp thầy để nói lời cảm ơn. Một lần gặp người hàng xóm cũ , tôi được biết thầy đã qua đời từ lâu. Thầy ơi! Những dòng chữ muộn màng này xin được gửi tới Thầy như một lời tri ơn, người thầy đã giúp con ra được dòng sông lớn của cuộc đời.

Sài Gòn 27/11/2012

MỘT EMAIL NĂM 2010

Kim Hường (K4)

** Vừa tròn 30 năm ngày ra đi với số phận bi thương của người bạn học 7 năm cùng lớp, xin gửi lại Email này như một kỷ niệm nhớ mãi khôn nguôi của thời áo trắng.*

Một Email gửi Thầy khi nghe Thầy hát.." Ngàn trùng xa cách..."

Thương nhớ về bạn L (K4PV)

Kính thưa Thầy,

Em nghe Thầy hát em xúc động lắm ...em nghĩ chắc không chỉ mỗi mình em đâu ...các bạn K4 đặc biệt là lớp P1 năm xưa ...lớp mà có niềm hạnh phúc là được thầy giảng dạy gần 3 năm học liền ..từ lớp Đệ Ngũ tới lớp Mười ...(chỉ gián đoạn HK1 năm Đệ Tứ vì Thầy phải tổng động viên ..sau đó Thầy trở lại trường dạy lại chúng em ..với mái tóc ngắn và làn da sạm nắng ...).

Em nhớ hồi đó chúng em cứ nhìn Thầy và cười khúc khích mãi vì thấy Thầy có vẻ ..phong trần quá ...khác hẳn với dáng thư sinh đạo mạo lúc Thầy làm chủ nhiệm lớp Đệ Ngũ P1 của chúng em ! (1967-1968)

Chắc Thầy không biết là những năm học đó bọn nữ sinh hay gọi Thầy là Ông Ngoại rất thân tình ! Và chúng em còn nghĩ là ..sao Thầy có vẻ quý mến lớp chúng em nhiều như vậy ..có bạn còn mạnh miệng nhận xét rằng ...khi nào bạn L còn học lớp mình thì Thầy sẽ còn dạy lớp mình mà !? Có phần nào sự thật trong lời nói đó không Thầy ...nếu khôngxin thầy bỏ quá cho chúng em nhé !

Nhắc đến bạn L em không khỏi ngậm ngùi khi nhớ lại sự ra đi hết sức khắc nghiệt đối với bạn ấy..chỉ mong cho hương hồn bạn ấy đã siêu thoát nơi miền cực lạc...và nhất là có thể nhìn thấy Thầy và các bạn nhắc nhớ về bạn ấy một cách cảm động chân tình như ngày hôm nay.

Và em cũng tự hỏi không biết khi Thầy cất lên tiếng hát ..Thầy có nhớ đến cô học trò ngoan hiền nhất lớp em hồi đó không hả Thầy ..!?

Em còn nhớ lúc Thầy Chủ nhiệm lớp Đệ Ngũ P1 ..điểm hạnh kiểm của bạn L bao giờ cũng cao hơn hẳn chúng em ...! Điều này cũng đúng thôi vì bạn L nổi tiếng hiền lành, dịu dàng nhất lớp mà !

Lúc Thầy hát tặng " Người đã đi rồi "...tự nhiên em có linh tính là Thầy hát tặng cho riêng bạn L ... thật là kì lạ khó hiểu ..em cũng không biết giải thích sao nữa khi xung quanh có nhiều sự việc mà đôi lúc chỉ nhờ hiện tượng tâm linh mới giải thích được mà thôi ! Nếu không phải như vậy xin Thầy đừng phiền em nhe Thầy !

Một lần nữa em xin cảm ơn Thầy ...Thầy đã hát tặng cho ĐĐ những bài hátvới tâm hồn trẻ mãi không giàvới giọng trẻ trung..tươi tắn... khỏe khoắn..nếu như ai chưa biết Thầy sẽ nghĩ đó là giọng của người cỡ tuổi 40 mà thôi ! (Thầy cứ hoan hỉ nhận lời chúc mừng của học trò đi nhe Thầy.)

Kính chúc Thầy và gia đình luôn vui khỏe, gặp mọi sự an lành trong cuộc sống.

Kính chào Thầy

NHỮNG NGƯỜI VÁC NGÀ VOI

Ngô Định Châu

Thư Diễn Đàn,

Mấy ngày qua,có lẽ nhiều người trong chúng ta đã sửng sốt khi thấy thông tin trên ĐĐ về việc hai bạn: Nguyễn Thị Thu Thủy K8 và Phạm Văn Thành K2 ở Úc đã hào phóng tặng 2 ngàn đô cho Quỹ của Trường.Sửng sốt là phải,bởi vì theo tôi nghĩ,người Việt chúng ta không có tập quán đóng góp cho Quỹ Sinh Hoạt Cộng Đồng.Chỉ khi nào, gặp bảo tố,sóng thần,động đất,hay những việc làm kêu gọi từ thiện,chúng ta mới hăng hái đóng góp với câu khẩu hiệu giương lên "lá lành đùm lá rách",còn ngoài ra chúng ta không "hườn" đóng góp trong thời "bình",bởi vì lúc đó người ta thường đóng cửa lại rồi dán lên khẩu hiệu "đèn nhà ai nấy sáng",có khi còn lầm bầm câu thần chú "mặc kệ nó".Triệu phú Trần Đình Trường ở New York,danh tiếng lẫy lừng khi đóng góp 2 triệu đô cho nạn nhân vụ khủng bố 9-11,nhưng hình như tôi chưa hề nghe ông có đóng góp gì hay không cho những sinh hoạt Cộng đồng.Trái lại,người Tây người Mỹ,hay nói chung là những người ở các nước tiên tiến,người ta coi việc đóng góp cho Cộng Đồng là việc bình thường.Có một câu chuyện có thật,khá cảm động nên khiến tôi nhớ mãi,rằng có một bà Cự người Mỹ sống rất đạm bạc trong một ngôi nhà nhỏ,bà cự sống đơn độc vì con cháu ở xa nên không ai gần gũi,cụ cũng không giao du với những người hàng xóm chung quanh,người ta nghĩ cụ rất nghèo vì thấy cụ sống rất tằn tiện để tiết kiệm từng đồng từng cắc.Vậy mà khi cụ qua đời,người ta khám phá ra một điều kinh ngạc,cụ để lại di chúc hiến tặng toàn bộ di sản khoảng 1 triệu đô cho ngôi Trường Đại học,mà khi xưa cụ đã từng theo học.Tôi thấy hình như chưa có người VN nào làm được một điều vĩ đại như thế này.Phần lớn chúng ta khi nghe câu chuyện của bà cự,thường trề môi nhúng mò:" Ôi chà! bà cự thiệt rồi hơi,sao lại làm thế,sao không đem tài sản được tạo dựng bằng mồ hôi nước mắt của mình,để cho con cho cháu,mà lại đem tặng cho người đứng,bà cự chắc

bị điên !" Thưa rằng,có một người còn điên hơn nữa,Bill Gate người giàu nhất thế giới,một người mà khi nhắc tới tên tuổi cả thế giới này đều hết lòng ngưỡng phục.Ông tuyên bố rằng,khi vợ chồng ông qua đời,chỉ để lại cho mỗi đứa con 10 triệu đô,còn tất cả phần lớn còn lại được hiến tặng cho quỹ Từ thiện được mang tên ông bà.Tài sản của Bill Gate không phải vài chục,hay vài trăm triệu mà ước khoảng 60 tỷ đô.Và tôi cũng dám chắc một điều là,trong vòng một trăm năm nữa cũng không có một Đại gia VN nào dám tuyên bố như vậy.Bởi vì Văn Hóa mỗi nơi một khác,người VN tích cóp tài sản để "lo cho đời cháu,cũng cố đời con",còn người Mỹ thì muốn cống hiến cho xã hội.Người Mỹ coi chuyện góp công góp của vào những hoạt động công ích như bệnh viện,trường học,nhà thờ...là chuyện hết sức bình thường.Ngoài ra,người ta còn tham gia hết sức tích cực vào những sinh hoạt xã hội-chính trị khác,chẳng hạn như trong cuộc tranh cử Tổng Thống Mỹ vừa rồi (11-2012),đã có rất nhiều người tự nguyện làm thiện nguyện viên không lương,ngoài việc đóng góp tiền bạc rất lớn vào quỹ tranh cử của ứng viên TT mà họ mến mộ,họ còn tích cực tham gia vận động bằng cách gửi flyer,gọi phone đến từng người,hay đi gõ cửa từng nhà để kêu gọi mọi người đồn phiếu cho ứng viên của họ.Người Việt chúng ta thấy thế,lấy làm ngạc nhiên lắm mà có khi còn cho rằng:"đó là những kẻ ăn cơm nhà vác gà voi".Vâng!đúng thế,tôi lỡ mờ cảm thấy rằng,chính những kẻ vác gà voi này,là một trong những yếu tố quan trọng nhất để thúc đẩy nước Mỹ tiến lên hàng đầu,có phải vậy không?

Trở lại chuyện chúng ta,như có lần tôi đã nói,sân trường THPT có được bộ mặt như ngày hôm nay,là nhờ công lao đóng góp rất lớn của tất cả những người ham thích vác gà voi,nếu không có những người đóng góp tâm huyết này,thì chúng ta không thể có Diễn Đàn,Đặc San,và không có Hộp mặt tề tựu gì hết cả. Có khi nào bạn cầm trên tay quyển

ĐS, rồi bạn tự hỏi nó được thành hình như thế nào không? Đó là nhờ rất nhiều người gờ lưng ra vác ngà voi đó, thưa bạn. Và người vác nặng nhọc nhất chính là Thầy Hồ văn Trai. Khởi đầu, phải kêu gọi đóng góp tiền bạc, vì phải có tiền mới in sách được, không có nhà in nào làm không công cho mình, sau đó kêu gọi viết bài để làm nội dung cho tờ báo, đây là điều lo âu nhất cho Ban Biên Tập. Chúng ta thấy danh sách thành viên gia nhập ĐĐ là trên 200 người, học trò từ Khóa 1 đến K10 là trên một ngàn người, vậy mà năm nào cũng phải kêu gọi í ới. Đặc San không hề kêu gọi chúng ta đóng góp những áng văn, áng thơ tuyệt tác, mà chỉ yêu cầu những bài văn thuộc loại "cây trường lá lớp", giống như những bài Luận văn mà ngày xưa lúc đi học, chúng ta phải nộp bài hàng tuần cho Thầy Cô chấm điểm, vậy thôi, mà sao khó trời ơi!!!

Sau khi bài vở được gửi về, đến phần vất vả của Thầy Trai đây, Thầy phải lo sửa chữa, biên tập, sắp xếp bài vở, rồi chạy lên chạy xuống Nhà in, để trông coi việc in ấn. Cuối cùng ĐS được thành hình nhưng vẫn chưa hết chuyện, bởi vì công việc phát hành là công việc nặng nhọc nhất. Phát hành trong nước rất đơn giản, chỉ cần nhắc phone lên kêu gọi người này người nọ, thế là xong. Việc phát hành ra Hải ngoại mới là chuyện đau đầu cho Ban Biên tập, gửi được một quyển ĐS qua tới Mỹ là điều không đơn giản. Có lần Thầy Đăng về VN, nhân dịp ĐS phát hành, khi trở lại Mỹ, Thầy khệ nệ mang theo khoảng 20 quyển, khi mang về tới nhà, Thầy lại lích kích đóng gói từng quyển một, sau đó lại mang ra Bưu điện gửi cho từng người học trò của Thầy ở xa, để cuối cùng đến tay các bạn. Không biết có ai còn nhớ đến nỗi nhọc nhằn của Thầy và của tất cả những người vác ngà voi, khi cầm trên tay quyển ĐS hay không?

Cuối bài viết,cho tôi gửi lời ngưỡng mộ đến hai bạn Nguyễn thị Thu Thủy K8 và Phạm Văn Thành K2,các bạn của tôi đã thấu hiểu đạo lý "mình vì mọi người".

22-11-2012.

Thư gửi bạn

Lương Hồng Điệp (K3)

Bạn ơi. Tôi là bạn của bạn. Chúng ta cùng học chung một trường mà bây giờ chúng ta hay gọi ghép tên là Trung Học Thủ Đức – Hoàng Đạo – Nguyễn Hữu Huân cho thăm tình bằng hữu, cho đậm nghĩa Thầy trò. Và cũng để nói rằng chúng ta là MỘT. Bởi chúng ta muốn thế. Muốn mình cùng vui chung, cùng một lòng tôn kính Thầy Cô không phân biệt khi cùng một thưở ra vào nơi cổng Trường này. Thế nên hằng năm chúng ta đều tổ chức họp mặt nhân Ngày Nhà Giáo Việt Nam – Ngày 20 – 11 để cùng nhau được bày tỏ lòng tri ân Thầy Cô. Và sáng nay 25 – 11 cuộc họp mặt tại Nhà hàng Long Sơn cũng trong ý nghĩa nhớ ơn Thầy Cô, và mừng Trường chúng ta được năm mươi tuổi. Một chặng đường dài bền lâu, thật đáng kỷ niệm. Phải không bạn ? Chúng ta có băng rôn mừng ngày họp mặt, có hoa có quà mừng Thầy Cô thật long trọng Thầy Cô có mặt nhiều hơn mọi năm mà chúng mình cũng rất đông Thật vui ! Hẳn buổi họp mặt sẽ làm nghẹn lòng nhiều trái tim nhớ Thầy nhớ bạn, nhớ thưở bên góc sân trường, nhớ hàng hiên lớp học thân quen nơi chúng mình hay đứng tùm tùm cùng nhau... Chúng ta vui thật nhiều, mừng thật nhiều khi gặp lại bạn bè thân thiết mà có thể ba bốn chục năm mình mới gặp lại. bạn cùng ta vượt đường xa hàng hàng chục cây số, gác bỏ chuyện nhà để gặp nhau. Vui sao kể xiết ! Niềm vui sao kể xiết ! Niềm vui òa vỡ không gì ngăn được. Nhưng bạn ơi có thể chấp nhận được không ? Bạn ơi ! Biết nói sao đây ! Biết nói sao đây nếu bạn có mặt sáng 25 – 11 tại nhà hàng Long Sơn.

Còn nhớ năm 2007 lần đầu tiên Thầy Luyện Quang Đăng về. Rồi 2008 Thầy Trần Ngọc Giới về. Thầy gặp chúng mình Thầy mang quà về cho chúng mình. Thầy Đăng mang quà, Thầy Giới mang quà. Quà cho những học trò giờ tóc đã hoa râu... Rồi Thầy Đăng lại về, và hứa hẹn lại về thăm chúng mình... Rồi mỗi năm Cô Ba, phu nhân của Thầy Nguyễn Văn ba đều về để gặp chúng mình... Bạn ơi nói làm sao hết những thâm tình này. Có bao giờ bạn nghĩ sao Thầy cô lại gặp chúng mình không ? Bạn có nghe lòng mình nói gì khi gặp lại Thầy Cô mình ? Tôi mạo muội nhắc lại một vài chi tiết trong những lần ấy. Lần đầu Thầy Đăng về chúng mình vui quá ồn ào, ồn ào không nghe Thầy Đăng tỏ bày tình cảm khiến

Thầy Trai phải cứng rắn nhắc nhở bọn mình. Cám ơn chị Bích Liên thật khéo khi nhắc lại chuyện này trong bài “Vui sao ngày tái ngộ”. Và tôi thật sự xúc động khi đọc bài “lời cảm ơn chân tình” Thầy Đăng viết. Thầy không thấy, không biết, không hay gì lỗi làm chúng ta phạm phải với Thầy để viết lên những dòng chân tình như thế. Lòng Thầy bao la quá Thầy ơi! Thầy nói “hy vọng lần sau các em sẽ tới đông đủ hơn”. Và có lần sau thật... Thầy Giới sẵn lòng hát cho chúng mình nghe như ngày còn trong lớp mà tiếc vì thời tiết, đường xa trong những ngày về khiến Thầy bị khàn giọng Cô Ba giữ lấy nickname của Thầy sinh hoạt cùng chúng ta để chúng ta còn Thầy... Có nghe Cô Ba tỏ bày chúng ta mới hiểu lòng Cô. Một nỗi niềm khiến chúng ta cảm phục và cúi đầu.

Tình Thầy Cô thật đong đầy. Vậy mà chúng ta, một chút lễ nghi tỏ lòng quý mến Thầy trong những lần họp mặt long trọng như vậy, có ý nghĩa như vậy, như sáng nay, một lần thôi cũng không có. Bạn ơi sao chúng mình cứ ồn náo hoài vậy. Đã bao nhiêu lần họp mặt rồi sao vẫn vậy? Sao chúng mình không kèm lòng một chút để lắng nghe Thầy Cô trải lòng với chúng ta. Sao chúng mình không thấy Thầy Trai đứng đó, lặng yên chờ chúng ta lắng nghe. Thầy nói với chúng ta cơ mà? Sao chúng ta không nghe. Thầy Dưỡng Cô Chi ngỏ lời đền bù cho chúng ta vì lần trước Thầy Cô bệnh không đi được. Thầy Cô muốn bày tỏ tình cảm với chúng ta mà. Sao chúng mình không nghe các bạn có tinh thần thiết gào mọi cách để nhắc chúng ta hãy hướng về tâm điểm cuộc họp mặt. Nơi ấy Thầy Cô đang chờ chúng ta, bạn ta đang chờ ta: một thái độ đúng mực. Sao chúng ta không nhìn thấy các bạn khác kín đáo ra dấu cho chúng ta im lặng. Sao ta lại có thể như vậy, ta mà như vậy sao? Bạn có cảm thông nỗi với nhọc nhằn lo lắng của những bạn “đứng mũi chịu sào” không? Nếu ta tổ chức mà không có Thầy Cô đến dự thì sao? Họp mặt mà không có Thầy Cô phát biểu thì là cái gì? Bạn ơi, có bao giờ chúng mình nhớ lại và tự hỏi? Sáng nay, mình có biết thầy Trai giới thiệu quyển gì không? Và Thầy đã nói gì không? Mình thấy hình ảnh Thầy Dưỡng đàn cho cô Chi hát không? Sao ta lại đẩy Thầy Cô ta vào tình cảnh này? Bạn có biết Cô Thu, Cô Lan chia giờ ra để đến với chúng ta không? Thầy Cô quý chúng ta biết nhường nào? Bạn có biết Thầy Phá

bệnh và mệt, Thầy không ăn uống gì được mà vẫn đến với chúng ta không? Bạn ơi còn nhiều, nhiều lắm để chúng ta thấy rằng vì chúng ta mà Thầy Cô có mặt thôi. Bạn ơi, bao giờ chúng ta mới hết lỗi lầm này? Một lần thì lỡ. Hai lần là quên. Ba lần không nhớ. Để cứ phạm hoài lỗi... Lỗi gì bạn nhỉ?

Chúng mình mà như vậy sao? Bạn ơi? Hiểu cho tôi. Là tôi tự trách mình, tôi không đủ can đảm nên có nítu kéo bạn vào để đủ can đảm thú tội mình. Xin bạn thứ lỗi cho tôi nếu tôi có lỡ làm bạn phiền muộn. Nhưng bạn ơi! Bạn có vì tôi, vì người bạn cùng trường mà chia sẻ với tôi nỗi buồn này? Tôi cảm ơn bạn vô cùng nếu bạn chia sẻ với tôi. Để chúng ta cùng vui hơn, vui trọn vẹn trong cuộc họp mặt lần sau với Thầy Cô chúng mình bạn nhé! Thật lòng tôi cảm ơn bạn nhiều lắm!

26 – 11 – 2012

CHUNG MỘT NIỀM VUI NĂM 2012

TTBH.K.10

Em viết về tình yêu và nỗi nhớ
Những niềm riêng ấp ủ tháng ngày xa.
Mấy Thu qua, tình Anh là tất cả,
Biến buồn đau thành mật ngọt hương hoa.

Hương hoa theo gió bay ngàn dặm
Lướt bên anh trong giấc ngủ say nồng.
Có khi nào giữa đêm trở giấc,
Anh giật mình...môi thơm nụ hôn không?

Lạ chưa chứ_ khi đôi đường đôi ngã,
Khi cuộc đời ta nghĩ " Thế là xong!"
Bỗng nắng Xuân tràn ngập mênh mộng
Trong Thu ấm, tình đầu lên tiếng gọi.

Tiếng gọi tình yêu lần thứ nhất
Dẫu xa xôi mà gần gũi đôi lòng
Bao kỷ niệm làng quê se kết,
Ta yêu vì hiểu được cảm thông.

Ta cảm thông ta Thời thơ ấu
Những bàn chân lem luốc trẻ quê nghèo
Quen bắt ốc, mò cua, bụ tọt.....
Làm bữa ăn khi bụng rỗng đói meo!

Nồi cháo nóng đêm mưa nhà dột
Gió lùa chiếu ướt lạnh căm căm
Cầu trời khô ráo mai đi học
Hẻm nhỏ, xe tránh, ôi những năm!

Những năm áo trắng trường Thủ Đức
Quần xanh mau ngắn, ngắn quá đi!
Áo dài mau chật, ôi mau chật!
Anh và em... trong độ tuổi dậy thì.

Hình cũ năm nào, em nhìn mãi

Trách ta ngày ấy chẳng quen nhau
Âu yếm lần tay trên môi, mắt..
Thương lắm cho lòng thêm quặn đau!

Đau vì tình úa trong Thu muộn
Cũng ủi an ta lúc xế chiều.
Niềm vui hai chúng ta cùng có:
"Mừng 50 tuổi mái trường yêu "

07.11.2012

NHỚ NGÀY NÀO

Kính tặng Thầy Lê Hữu Hiền

Kim Dung K.9

Nhớ ngày nào em vẫn còn hờn dỗi
Khi đợi hoài không thấy cánh thư xanh
Rồi em giận, em cứ trách hờn anh
Em không nói mặc cho anh năn nỉ

Nhớ ngày nào mình bên nhau em nhỉ
Mỗi con đường , mỗi góc phố thân quen
Mỗi hàng cây anh đứng đó đợi em
Vui khi thấy bóng em từ xa đến

Nhớ ngày nào thuyền tình ta cập bến
Cả đất trời như dậy cả niềm vui
Tay trong tay mình chia sẻ ngọt bùi
Như trước mắt mở ra chân trời mới

Nhớ ngày nào hai ta cùng vun sỏi
Nghe trẻ thơ cất tiếng khóc chào đời
Hạnh phúc về lan tỏa khắp muôn nơi
Anh cảm thấy không còn chi mơ ước

Nhớ ngày nào con đau, em hờn tủi
Anh vỗ về nhưng vẫn thấy đắng cay
Con vô tư, con lớn lên từng ngày
Con đâu biết đời con đầy bất hạnh

Nhớ ngày nào thương con anh đành phải *
Xa quê hương xa cả dáng mẹ hiền
Mong cho con tìm lại tuổi thần tiên
Như bao trẻ lớn lên cùng trang lứa

Nhớ ngày nào, con xa ta mãi mãi
Nỗi đau nào, hơn thế phải không em?!
Đưa con đi, anh không khóc được nhiều
Vì nước mắt đã khô từ lâu lắm!

Nhớ ngày nào mình không còn êm ấm
Hai chúng mình, mỗi đũa mỗi niềm đau
Biết bao lần muốn xích lại gần nhau
Sao vẫn thấy có điều chi ngăn cách

Nhớ ngày nào mình vượt qua thử thách
Để cùng nhau tìm lại tấm tình xưa
Nhưng niềm vui chưa kịp thấm trên môi
Em đã ngã vì một cơn bạo bệnh

Và giờ đây, em nằm im thế đó
Bụi trần gian em để lại phía sau
Những đau thương những khắc khoải hôm nào
Sẽ không ở bên em dài hơn nữa

Anh lặng lẽ nhìn em qua khung cửa
Mà lòng đau không nói hết em ơi!
Cả cuộc đời anh đưa tiễn bao lần?
Như vết cứa vào tim anh tan nát

Thôi em nhé, em đi bình yên nhé
Xin ơn trên diu dặt bước chân em
Sống trên đời, em đã khổ đau nhiều
Xin em được ngàn đời sau vinh phúc

(Có lúc Thầy Hiền rời VN sang Mỹ với hy vọng chữa được bệnh cho con của Thầy)*

MƯA TRÊN PONCHO

Hoàng Diệp K5

Giọt mưa rơi nhẹ ướt Poncho,
Giọt buồn vương nặng chiếc ba lô.
Mưa về tưới mát đồng quê mẹ,
Cây cỏ hồi sinh cánh đồng khô.

Người lính di hành chẳng biết mưa,
Bồi hồi nhớ lại những ngày xưa.
Tan trường, chen chúc tà áo trắng,
Những chiều mưa bụi, nắng lụa thưa.

Thương sao đôi má lúm đồng tiền,

Mỗi lần em mím miệng cười duyên.

Mỗi lần qua lớp giờ tan học,

Ánh mắt thơ ngây nét điệu hiền.

Lối cũ còn chăng? Những con đường,

Bao nhiêu kỷ niệm với yêu thương.

Bao mùa hè đến mùa lưu luyến,

Thương màu phượng vĩ rợp sân trường.

Tình yêu đâu phải chỉ là thơ,

Cuộc đời đâu phải những mộng mơ.

Dừng chân tạm nghỉ, người lính trẻ.

Thoáng chút mơ màng nghĩ vẫn vợ.

NHỚ MỘT MÙA XUÂN

Hoàng Diệp K5

Bồi hồi nhớ lại ngày xưa,

Khi xuân vừa đến, em vừa ra đi.

Canh tàn lệ ướt hoen mi

Gió hiu hiu lạnh, chia ly nã nề

Người đi, đi mãi không về,

Xa xôi còn nhớ câu thề năm xưa?

Ngậm ngùi nắng sớm chiều mưa,
Chia nam sẻ bắt cho vừa xót xa.
Đắng cay khổ nhục đủ mùi,
Tồn sinh viễn xứ, chưa nguôi tủi hờn.
Nhọc nhằn gió kếp mưa đơn,
Kiếp trầm luân, sánh thiệt hơn ích gì?

Thời gian lặng lẽ trôi đi.
Cố hương yêu dấu chờ khi trở về.
Ngọt ngào thân ái tình quê,
Mùa xuân lại đến thơ đề gửi em.

VỀ QUÊ NGOẠI

Nhắc đến quê ngoại hình như thường gắn liền với kỷ niệm ngày thơ ấu có bóng dáng một bà ngoại già nua ở một miền quê xa thành phố, người ta thường về quê ngoại trong dịp nghỉ hè hay lễ, tết. Quê ngoại của tôi ở quận 9 Phước Bình, một vùng đất xanh mát dừa cau nằm gọn trong lòng xã Phước Long ngày xưa.

Theo lời mẹ tôi, lần về quê ngoại đầu tiên của tôi là lúc tôi tròn 5 tháng tuổi, bị bầm dễ thương vì được bú sữa mẹ, được bà ngoại đi chợ mua khoai tây cà rốt hầm xương cho ăn dặm. Năm đó ông ngoại tôi đã yếu nhưng ông có ẵm tôi chụp một tấm hình, đó cũng là lần duy nhất và cuối cùng tôi được ông bế. Khi tôi vừa thôi

nôi thì ông mất nên trong tôi không lưu giữ được kỷ niệm nào về ông ngoại.

Với bà ngoại thì tôi có nhiều kỷ niệm vì năm nào cũng được về thăm. Sáng nào bà ngoại cũng dắt tôi đi chợ , bà sắm cho tôi nhiều chiếc giỏ xách nhỏ đủ màu nên tôi thích theo bà đi chợ lắm! Chợ Phước Bình ai cũng biết bà nên đi đến đâu người ta cũng đon đả mời chào, ngày nào bà cũng mua đầy hai giỏ xách nặng nào là củ cải trắng, dưa leo, bầu bí, cá tép...đủ thứ hết. Đi ngang qua hàng bánh cam vòng thế nào bà cũng mua cho tôi mấy cái_ còn tôi xách giỏ nhỏ theo bà, chỉ thích dắt tay bà....." lái " vào mấy cửa hàng đồ chơi chung ô tô xanh đỏ! Dù hai tay xách giỏ nặng đừ nhưng bà cũng ghé vào cửa hàng mua đồ chơi cho tôi, bà ngoại là vậy đó.

Sau ngày ông ngoại mất, mẹ dắt tôi về quê ăn tết với bà ngoại 5 mùa xuân liền để bà đỡ quạnh hiu, khuây khoả nỗi buồn trống vắng. Ngoại dắt tôi đi chợ tết qua mấy khóm tre đầu ngõ, hàng tre kêu kẽo kẹt như tiếng võng ru ngày tôi còn nhỏ được bà ôm trong tay hát ầu ơ ví dầu ru giấc ngủ ngon _ và khi thức dậy tôi vùi mặt vào khuôn ngực yêu thương của bà lim dim mắt như chú mèo con, miệng cười nghịch ngợm

À ơi ru cháu giấc nồng

Giọng bà êm ái như dòng sông quê

Sông quê tình Ngoại tìm về

Vườn cau bóng mát để mê trưa hè

Yêu thương tay Ngoại vuốt ve

Nụ cười hạnh phúc trẻ khoe: Có Bà!

Từ năm 2008 tôi không còn được về đón xuân với bà vì phải đi học_ đã 5 năm qua tôi không còn được đi chợ tết với bà ngoại nữa. Bây giờ mất bà kém lắm, bị ngãng tai và tính hay quên, tôi mới về thăm bà mùa hè năm 2012 này, vậy mà hôm kia trong điện

thoại bà nói lâu lắm không gặp tôi! Tết năm nay 2013 bà ngoại tôi sẽ tròn 96 tuổi .

Ngoại ơi, Tết sắp tới rồi

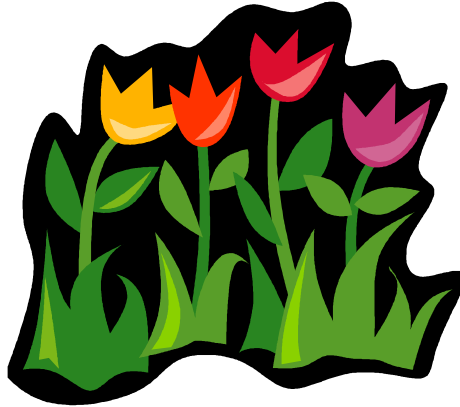
Con kính chúc Bà mạnh khỏe thật lâu.

Xuân Quý Tỵ 2013

TTBH viết thay LT Hiếu- Thi kính chúc Bà Ngoại.

SƯ TỬ KHÔNG ĂN CỎ

NĐC.(viết xong ngày 29-3-2012)

Bạn HD thân mến,

Hôm nọ trên ĐĐ của Trường THPT, tôi thấy bạn viết một bài với giọng điệu hết sức "băm bõ" về các Ông già Việt Kiều thuộc diện "Trâu già gặm cỏ non". Sau đó tôi lại càng kinh ngạc hơn khi thấy các bà các cô túa lên diễn đàn đánh các Trâu già này một cách toi tả. Là một điều các đảng nam nhi đều im thin thít.

Khi người ta nghe một Ông già VK, bị vợ chê, vợ mất, hay ly dị vợ, (hay chưa có gì ráo), về VN kiếm bò nhí, (trường hợp kiếm bò già thì người ta không quan tâm), chẳng may ông này bị luồng gạt, cuồn hết tiền, lại còn bị đá văng ra khỏi cửa... Thế là đạn nổ tới tấp, mọi từ dè bủ, chì chiết chế diễu... được tuôn ra ào ạt, nào là cho đáng kiếp, nào là đồ già dịch, già ó đâm, già cà chớn... Ôi thôi, đủ thứ già "xấu xa" trên cõi đời này được dồn cho các lão.

Hình như càng lớn tuổi người ta càng xây đắp cho mình một núi thành kiến. Giả sử bây giờ chúng ta hỏi một em nhỏ mười mấy tuổi một câu như thế này "Trâu già có được gặm cỏ non không? Em nhỏ sẽ trả lời: "Why not?" Nếu không có gì ràng buộc, tại sao không nhỉ? Chẳng nhẽ, trâu non mới được "dùng" cỏ non.

Bạn của tôi ơi! Viết đến đây, tôi chợt nhớ tới một bài Tạp văn rất hay của Nguyễn Ngọc Tư, có tên là "Su tử không ăn cỏ", mời bạn đọc một đoạn: "Hồi nhỏ, mỗi lần thấy Thầy giáo dắt con heo nọc đi bỏ giống, là tôi thấy phiền lắm, tôi nghĩ Thầy chỉ nên đọc sách, tĩa cây kiểng, nuôi chim sáo, hoặc rung đùi ngồi đánh cờ chơi. Dù Thầy nghèo xơ xác, dù vợ con Thầy cực ăn ồm nhách, nhưng nếu cực chẳng đã phải kiếm tiền, thì Thầy nên mở tiệm bán kẹo, bán xi rô đá bào, hay bán sách báo, không lý nào xắn quần xắn chuôi nấu cho heo, còn dắt nó đi lang thang khắp xóm khi tan buổi dạy. Tôi nghĩ vậy! "

Mỗi con người, mỗi nhân cách, bị người ta bắt nhốt trong một khuôn khổ nhất định nào đó, và khi vượt qua những lần ranh, sẽ trở nên kỳ dị chường mắt ngay. Chẳng hạn, Thi sĩ phải có dáng dấp nghệ

sĩ,nói năng phải đầy chuyện trăng sao ở trên Trời,chứ Thi sĩ mà vừa mập vừa lùn,mặt mày bậm trợn,ăn nói bỗ bã như tay bán thịt heo ngoài chợ thì thật là hõng bét.

Một Ông VK thường được người ta đóng khuôn như sau:Lúc nào cũng phải quần là áo lượt,không được ra đường với quần đùi áo thun ba lô theo kiểu Mỹ.Ăn nói phải nhõn nhễn như Đường Tam Tạng,không được quàng xiên tào lao xịt bộp như Trư bát giới,thinh thoãng lại xõ tiếng Mỹ vu vơ không ai hiểu lại càng tốt. Tướng mạo lúc nào cũng như Khổng phu tử,không được lãng vãng trước các quán bia ôm,cà phê đèn mờ,hớt tóc trá hình,không được ngâm nga cà ròn "Trăm năm bia đá thì mòn.Bia chai cũng bể chỉ còn bia ôm"Và ghi nhớ một điều cốt tử,cỏ non chỉ dành cho trâu non,trâu già không được gặm.(Trời đất,càng mô tả thì càng giống ông Tiên ở trên Trời)

Thế đó,trong mỗi con người chúng ta càng lớn tuổi càng có nhiều cái khuôn,cái khuôn này để chụp lên ông A,cái khuôn kia để chụp lên bà B,cứ thế mọi người đều sống trong cái khuôn của riêng mình.

Suy cho cùng,Ông Trời đã xếp đặt nơi con người một bản năng thiêng liêng đó là bản năng "truyền giống",cho nên đàn ông nào cũng mê đàn bà,(chỉ trừ hệ xăng pha nhót),ngược lại đàn bà nào cũng thích làm đẹp để quyến rũ đàn ông. Nếu con người không có những bản năng này,thì có lẽ con người đã biến mất trên cõi đời này từ lâu.Nếu người đàn ông mê người đàn bà là vợ mình,và người đàn bà chỉ quyến rũ người đàn ông là chồng mình,thì cuộc đời yên bình quá,nhưng cuộc đời không phải vậy,phải có éo le kiểu phim bộ thì mới ra cuộc đời.Một người đàn ông cho dù có vợ đẹp,hiền hậu giỏi giang,vẫn cứ mắt la mày liếc ngó ra bên ngoài,nếu lơ là cảnh giác là sập bẫy "truyền giống" ngay lập tức.Tại sao ư? mời bạn đọc một nhận xét lạnh lùng của Điền Vũ Canh: "Một người đàn ông đã có vợ đẹp,vẫn có thể ngủ với người đàn bà khác,không lấy gì làm đẹp.Khi nói hoặc thấy những trường hợp như vậy,bạn thường qui nguyên nhân là do mối quan hệ vợ chồng xấu đi,nhưng đó không phải là

nguyên nhân thật sự của vấn đề.Sở dĩ người đàn ông có thể lên giường với người đàn bà khác, không phải vì người đó hơn vợ anh, mà chỉ vì người đó là người "khác".Mới lạ là chất xúc tác cực mạnh với ham muốn tình dục của người đàn ông. Mời bạn đọc thêm một bài vè rất là khôi hài: "Vợ là cơm, bồ là phở.Khi ngân cơm ta đi ăn phở.Ăn phở riết rồi, thấy không gì đại bổ bằng cơm".

Như thế đó, người đàn ông biết tự kiềm chế mình là điều không đơn giản.Các Trâu già lại càng khó hơn nữa, bởi vì lúc này họ có khuynh hướng liều mạng, ngọn đèn sắp tắt, thôi thì cứ làm bừa "thà một chút huy hoàng rồi chột tắt"

Hình như tôi là người đầu tiên nhảy ra lãnh đạn cho các Trâu già gặm cỏ non, không phải để "binh" đường xa, "lở mà sau này mình cũng rứa".Mà tôi chỉ muốn nói lên một điều rằng, cuộc đời lúc nào cũng đầy bất trắc, cho nên chúng ta rất dễ mắc phải những lỗi lầm, hôm nay là người tốt, ngày mai là người xấu cũng chưa biết chừng.Chỉ mong mỗi một điều nhỏ thôi, khi phán xét ai, chúng ta nên phán xét với một tấm lòng độ lượng.

Bạn ơi, nếu đọc xong bài viết này, bạn vẫn còn muốn "bấm bả" thì cứ bấm bả, nhưng xin nhẹ tay giùm.

Tạm biệt.

THẦY VÀ TRÒ

Thuận Khanh K4

Vâng, đúng như Thầy nói, học trò cũng cảm nhận hôm nay là một buổi họp mặt thật ấm áp, chứa chan tình nghĩa Thầy trò. Hơn năm mươi cặp mắt mở to hướng về Thầy, như uống từng lời xúc động của Thầy và cùng rơm rớm nước mắt khi Thầy bảo :

- ... Thầy về Thủ Đức để chỉ một mình Thầy vất vả thôi, Thầy không đành lòng khi các em phải tay xách nách mang bao nhiêu thứ, chuyển qua hai, ba chuyến xe buýt mới đến nhà, ...Thầy đâu biết rằng những năm trước, đám học trò rủ nhau làm thức ăn, bánh trái đem đến nhà Thầy nhân dịp sinh nhật đã xuýt xoa nói với nhau :

- Thương Thầy quá ! Thầy sống một mình, nhà cửa bép núc lạnh tanh, chén bát tô đĩa chắc cả năm không đụng tới !

- Ủ ! Xem sân nhà Thầy kia, cây cỏ mọc cao hơn cây hoa rồi !

Và Thầy đã hỏi dò học trò :

- Mọi năm, các em đến nhà Thầy hôm trước, hôm sau đến nhà Thầy Tuấn à ? Các em vất vả quá !
- Dạ có gì vất vả đâu Thầy !
- Các em chọn điểm ở Thủ Đức Thầy sẽ đến, đừng ngại.

Học trò biết Thầy gọi ý thế vì sợ lũ học trò vất vả, tốn thời gian và công sức. Nhưng Thầy ơi ! Khi làm được một việc gì đó cho Thầy (dù nó nhỏ nhoi chẳng đáng là bao so với tấm lòng của Thầy) thì đó là niềm vui của lũ học trò này đấy ạ !

...

Trong không gian bài trí trang nhã, ấm cúng, lũ học trò yên lặng nghe Thầy tâm sự. Có lẽ trong khoảng thời gian mười ngày kể từ lúc họp mặt đến nay chưa có nhiều chuyện mới xảy ra đáng để kể nhau nghe ! Chứ như mấy lần họp mặt trước học trò thật xấu hổ với Thầy, cứ y như cái chợ vỡ ! Thầy ở trên nói gì ai nghe được thì nghe, các bàn dưới thảo nhiên chuyện trò râm ran . Học trò vừa nhắc nhở bàn này nên yên lặng lắng nghe, mới quay sang bàn khác thì đã nghe ý ới :

- Ê ! Nhỏ ... kìa !
- Đây nè ! Lại đây ngồi chung nè !
- Trời ơi ! Lâu quá mới gặp ! Đạo này thế nào ?
- ...

Buồn nhất là khi Thầy Dương, Cô Chi có nhã ý :

- Các em có thích nghe Thầy Cô hát không ? Thầy Cô lớn tuổi rồi không hát lớn được đâu, các em phải bớt ồn ào mới nghe được !

Thế mà ai muốn nghe Thầy Cô hát phải chạy lên đứng quây quần chung quanh, các bạn khác vẫn vô tư thoải mái chuyện trò cười đùa !

Một căn bệnh phải điều trị ngay thôi kéo thành kinh niên, mãn tính thì nguy quá !

...

Lại thêm cái bệnh thâm căn cố đế : ĐI TRỄ !

Mời 17h, nhưng mãi đến 18h mới đủng đỉnh đến với lý do chờ đợi người này người kia cùng đi cho vui, còn yêu cầu BTC chờ thêm vài người nữa vì bận việc nên đến muộn !

Trong khi đó Thầy đã có mặt đúng 17h, thật là quá thể !

Nhớ lần họp mặt mừng Thầy Đăng về VN, mời quý Thầy Cô lúc 9h, học trò bảo nhau phải đến lúc 8h30 để đón, nhưng khi đến nơi đã thấy Thầy Đăng ngồi chờ sẵn !

- Ôi ! Sao Thầy đến sớm thế ! Chúng em định đến sớm để đón Thầy !
- Thầy mời thì Thầy phải đến sớm đón các em chứ !

Và Thầy cũng là người ra về cuối cùng sau khi tiễn mọi người !

Chao ơi ! Làm sao nói hết về những tấm lòng của các vị Thầy kính yêu !

Học trò luôn phạm lỗi, Thầy luôn tha thứ, lại còn có ý bao che khi học trò của mình bị chê trách, Thầy chỉ nhắc đến điều tốt của học trò, có những việc đã xảy ra rất lâu Thầy vẫn nhớ và Thầy quên ngay những lỗi lầm vừa xảy ra hôm qua, thậm chí mới vài giờ trước !

...

Những nhạc công, ca sĩ, vũ công cây nhà lá vườn nhiệt tình trình diễn, không khí khi thì vui nhộn, khi thì trầm lắng theo từng tiết tấu của người cầm micro. Và cuộc vui nào rồi cũng phải tàn.

- ... Thầy cảm ơn các em rất nhiều ! Thầy rất xúc động vì các em đã cho Thầy một sinh nhật thật vui, thật nhiều tình cảm và đây là một sinh nhật Thầy sẽ nhớ mãi vì trong suốt 77 năm qua, lần đầu tiên Thầy được rất đông học trò đến chúc mừng như thế này. Thầy cảm ơn các em ...

Thầy ơi ! Chúng em mới là người phải cảm ơn mới đúng.

Cảm ơn những bài học về rèn luyện nhân cách.

Cám ơn những bài học về đối nhân xử thế.

Cám ơn về những chân tình Thầy đã trao cho lũ học trò.

Phượng hồng ngậm giữa tiếng ve

Đường đời vạm vẻo vẫn nghe lời Thầy.

SẼN NẸN NHẬT HẠT TẠ THẦY

....NHỀM VUI NHÂN ĐÔI

Kim Hường (K4)

Năm nay SN Thầy Trai & Thầy Tuấn được tổ chức ở nhà hàng Emi Forever, số 1 đường Công Lý trong khuôn viên làng đại học Thủ Đức, chủ nhân nhà hàng là cháu chị Hồng (K2) nên chị đã "tiến cử" địa điểm này!

Hơn 17h ngày 6/12/2012, khoảng 50 học trò từ K1...> K(?) tụ tập trước sảnh nhà hàng để chụp hình kỷ niệm cùng hai Thầy. Thật là vui cứ như là không khí mùa Xuân, hai Thầy luôn tươi cười cùng các cô cậu học trò U60, buổi chiều mát mẻ, lại được cảnh trí sang và đẹp của nhà hàng...làm tôn thêm sự trang trọng của ngày họp mặt để kỷ niệm SN Hai Thầy.

Các học trò còn nhớ Thầy Tuấn hay nói rằng ...có ba người làm HT trước 75 đều có tên bắt đầu bằng chữ T, có cùng tháng sinh là 12, Thầy Trai sinh ngày 7, Thầy Tâm ngày 9, Thầy Tuấn ngày 11 và ba Cô đều đã lần lượt xa rời các Thầy và người thân từ những năm qua..!

Do đó, việc học trò tổ chức để chúc mừng SN Hai Thầy lại có ý nghĩa tình cảm vô cùng to lớn!

Anh Thấp (K2) thay mặt cho các đồng môn kính chúc SN Hai Thầy và sau đó Thầy Trai nhường cho Thầy Tuấn phát biểu trước vì Thầy Tuấn hơn Thầy 1 tuổi ... Thầy nói ...phải áp dụng câu "Kính Lão đắc thọ" mới được!

Mỗi năm Thầy Tuấn đều về VN vào khoảng tháng 9, tháng 10..nên SN của Thầy đa số đều ở VN, Thầy rất vui và cảm động khi các học trò tổ chức họp mặt như hôm nay, và nhất là cùng kỷ niệm SN với Thầy Trai nữa..quả đúng là niềm vui thật trọn vẹn!

Thầy xúc động khi đọc câu " Cảm ơn đời mỗi sáng mai thức dậy...Ta có thêm ngày nữa để yêu thương"! Và Thầy ước nguyện mỗi năm Thầy lại về đây để hội ngộ cùng đồng nghiệp và học trò thân yêu!

Thầy Trai kể rằng từ năm 2010, Thầy quyết định trực chỉ về hướng Thủ Đức để không làm phiền các học trò phải đi xe buýt lên nhà Thầy..để mừng SN của Thầy! Thầy tâm sự...con gái đầu và con trai trưởng của Thầy đều có gia đình và cất nhà ra riêng hết, chỉ còn con trai út là ở gần Thầy, nên Thầy không khỏi bồi hồi xúc động khi họp mặt cùng Thầy Tuấn và học trò để cùng dự buổi SN ấm cúng như thế này!

Hai Thầy đều cảm ơn tất cả các trò đến chúc mừng SN cũng như sáng kiến của các anh chị ...đã tổ chức SN chung cho Hai Thầy như ngày hôm nay!

Trong lúc Thầy & trò chuẩn bị thưởng thức các món ăn ngon của nhà hàng, văn nghệ cũng bắt đầu rôm rả với tiết mục đơn ca của chị Mỹ Lệ (K2) cùng các đồng môn các khóa khác...hòa nhịp cùng những bước nhảy đẹp và duyên dáng của chị Duyên, Lệ Thu...khiến buổi SN thêm phần long trọng và đáng nhớ vì sân khấu đúng chuẩn với trang thiết bị âm thanh, âm nhạc được dành cho những buổi tiệc lớn!

Các học trò đều mong rằng sang năm 2013, nếu Thầy Tâm có dịp về VN vào tháng 12 để học trò được thêm niềm vui chúc mừng SN cho Ba Thầy HT của trường THPT thân yêu!

Vì mỗi khi nhắc đến các Thầy , lớp học trò năm xưa luôn nhìn thấy nơi quý Thầy là hình ảnh của ngôi trường thân thương từ những ngày chỉ là mấy dãy phòng học đơn sơ, rồi từng lớp, từng lớp học mới được hình thành ...tất cả đều có sự đóng góp của quý Thầy HT từ những ngày xa xưa đó ..và nhất là nơi đây đã từng lưu dấu hình ảnh của bao lứa học trò mà thoát nhìn lại đã nửa thế kỷ trôi qua kể từ ngày thành lập!

Thật không có gì hạnh phúc và cảm động hơn, khi Thầy và trò mái tóc đều nhuốm màu sương gió, cũng như đôi mắt hằn vết chân chim vì những năm tháng trong cuộc sống đời thường

..nhưng quá là xúc động làm sao, trong ngày họp mặt để chúc mừng SN Hai Thầy năm nay... Thầy và trò ai cũng trông trẻ hẳn ra, học trò đều tranh nhau làm dáng (nhất là nữ) để chụp hình...hi vọng có tấm ảnh lưu niệm SN Hai Thầy ưng ý nhất...!

Đúng như câu người ta thường nói..."Nỗi buồn nếu được sẻ chia, sẽ vơi đi một nửa còn niềm vui thì sẽ được nhân đôi" ! Hi vọng các học trò sẽ luôn có những niềm vui được nhân đôi như thế để cứ đến tháng 12 lại cùng nhau í ới gọi nhau đi dự SN Hai Thầy như chiều thứ năm vừa qua! Vì điều này cũng là một trong những hạnh phúc trong cuộc sống của các học trò từng cắp sách đến trường mà các Thầy đã có một thời là những thành viên đứng đầu không thể thiếu của ngôi trường THPT đầy thân thương đó!!

Chuyện Ma Có Thật

*Ngày xuân ,sau khi đi chúc Tết thân
quyên bạn bè,thăm thú các nơi,thường
thức những màn văn nghệ náo nhiệt trên
tivi...Kính mời Diễn Đàn thay đổi không
khí bằng hai chuyện lạ lẫm này:*

BỊ NHÁT MA

Hồi ấy,một đêm mùa đông lạnh lẽo,chị em tôi đang ngon giấc,bỗng cảm nhận: cái mền trùm kín đầu tuột ra từ từ,còn đang lơ mơ chưa tỉnh thì -->một khuôn mặt trắng toát dí sát nhe răng cười !Cả hai hoảng kinh hét lớn,và rồi sau đó biết con ma chính là cậu em 14 tuổi ,lom khom bụm miệng cười... A thì nó đã dùng kem cạo râu của Tía trét kín

mặt mà hù dọa...Báo hại chị em tôi bị một phen sợ chết khiếp !

BỊ MA NHÁT

Thuở ấy khoảng năm 1970, chưa có những phương tiện giải trí rôm rã suốt ngày như thời nay. Sau khi học bài xong, để giải khuây chị em tôi tuy hơn kém nhau 2 tuổi, nhưng may mắn học chung lớp, nên rất tâm đắc khi cùng chơi các trò :banh đũa, nhảy lò cò, nhảy dây, năm mười trốn tìm, đánh vũ cầu...Để tìm cảm giác lạ, chị em tôi còn chơi cầu cơ bằng sáu chiếc đũa cạnh ngôi mả xưa trong khu vườn sau nhà .

Khi mục kích những lần cầu cơ bằng giấy bút của các chị bạn cùng lớp, tôi nhanh chóng thuộc lòng bài vè gọi hồn:"Hồn ai ở chốn non bồng, qua đây hồn hãy vui lòng ghé chơi....hồn bay bay bổng tuyệt vời, là hồn lũ khách hay hồn văn nhân , này hồn là kẻ trai tân, hay là hồn gái muôn phần xinh tươi, nén nhang nay đã thắp rồi, nước trong sẵn có xin mời hồn lên, hồn lên lên khắp bốn bên, làm cho cơ động cơ đi lần lần, kia cơ đã động ba chân, hồn còn lập lại nhiều lần cho xem."

Một sáng Chúa nhật nọ, rãnh rỗi chị em tôi bày trò cầu cơ, để tìm hiểu thêm điều lạ lùng nào sẽ xảy đến. Chỉ một lần đọc là đồng tiền nhúc nhích ngay, chơi siêu tốc đến nỗi chỉ có con chữ đầu tiên, cả hai đều liền biết tiếng từ gì, không cần rập đủ lâu lắc.

Đó là hồn ma một chú thủy quân lục chiến, tử trận ở Đồng Xoài, có vợ và một con gái hiện ở Gò Vấp, định hôm nay về thăm nhân ngày giỗ, tình cờ đi ngang thấy hai chị em gọi hồn nên ghé chơi một lát... Chợt nhìn ra cửa ngõ, Mẹ chúng tôi đi chợ vừa về tới, định nghỉ không chơi nữa, thì ông ta năn nỉ cho ở lại vì ngoài trời đang mưa sọ sầm sét. Mau lẹ xếp cất vào kệ sách sau lưng, rồi cả hai quên bống luôn.

Đêm ấy, không như mọi hôm nằm ngủ cạnh tôi, bà chị lên gác xem ti vi rồi ngủ cùng các em luôn. Nửa đêm đang ngon giấc

tôi bỗng tỉnh rụi vì nghe như mưa bão, gió ào ào lồng lộn. Tung mền định trở dậy đóng cửa sổ, thì eo ui một khối đen xì ngổ lì lù bên cạnh, cặp mắt sáng, đương quạt vào mặt tôi bằng bàn tay đen thui, tôi trùm mền lại thăm đọc

kinh cầu CHÚA giúp,vẫn cứ nghe tiếng quạt dữ dội,gấp gáp.Nhớ ra...lẽ nào ông ma gọi dậy trò chuyện tiếp.Tôi vùng dậy lẹ làng mở đèn,lôi bàn cơ ra,một mình cho đồng xu chạy vào chữ "thăng",cứ để đèn sáng cho an tâm rồi khò tới sáng.

Hôm sau,trên đường đến trường,tôi kể lại cho bà chị nghe...Rồi chúng tôi quyết tâm nghỉ chơi trò ma quỷ luôn,đốt bỏ bàn cầu cơ,ném mất tiêu cái đồng xu đen nhem.

Đến tận hôm nay.thi thoảng nhớ lại chuyện ấy,tôi vẫn cứ hồ nghi...là thực ? hay do tâm trí mình bất ổn !?

Trước Trong_ K4

ĐÊM TAO NGỘ

23/12/2011

Thành phần tham dự : Cô Ngọc Dung , Vô Chiêu , Thục Oanh, Hồng Nhung , Nguyễn Trí , Bích Hợp .

_ Thầy Trai , Thầy Cô Vo Pha, Thầy Cô Đức , Thầy Tuấn

_Các bạn cựu HS THPT : Tươi , Đức, BLien , Le Thu , Chi Van , TT Hồng , T Thủy, Lê Châu , Mỹ Lệ, Thanh Nga ,Liên Minh ,Thuận Khanh , Hồng Diệp, Kim Hường ,Kim Tuyến, Tư Thấp , Trước Trong. ...Và một vài khách mời

Tổ chức tại nhà anh Tư Thấp

Buổi họp mặt bắt đầu với những tiết mục văn nghệ với chủ đề Noel "Cây nhà lá vườn" nên rất vui . Mọi người được phát phiếu đề tên và khóa học , có số tt để bắt thăm trúng thưởng. Bàn tiệc thật thịnh soạn , ăn mệt nghỉ , nghỉ rồi lại ăn tiếp.. . đến món tráng miệng Lệ Thu mang đến là món rau câu , ngon lắm nhưng ăn không nổi vì no quá xá rồi.

Em đại diện các bạn cựu học sinh THPT cảm ơn anh chị Tư Thấp không ngại khó nhọc cho chúng em mượn điểm nhà để "tao ngộ". Nhờ thế Mỹ Lệ biết được SH Vô Chiêu ,Nguyễn Trí , Hồng Nhung, B. Hợp và các bạn xa gần . SH Vô Chiêu làm MC nên tất bật không ăn uống được gì

cả, nhịn đói cho có eo, thật là tội nghiệp huynh quá ! thật xứng đáng là SH. Mỹ Lệ có học được một "khúc nhạc Giáng Sinh " nhưng thời gian có hạn nên để dành năm sau vậy.. ..

Cám ơn Thầy Cô , SH Vô Chieu và các bạn đồng môn đã cho một đêm Giáng Sinh vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc.

Mỹ Lệ K.2

TẢN MẠN VỀ

MỘT CHUYẾN ĐI

Nhận được thư mời dự cuộc Họp mặt của Đại gia đình trung học THỦ ĐỨC – HOÀNG ĐẠO – NGUYỄN HỮU HUÂN Hải ngoại năm 2012, việc xin cấp visa thực hiện suôn sẻ, những chuẩn bị sau cùng cho một cuộc đi xa đã hoàn tất. Thế là ngày 01 tháng 8 năm 2012 tôi lên đường sang Mỹ : Một chuyến đi xa bắt đầu.

Ngày 01 tháng 8 khởi hành từ Tân Sơn Nhất ngày 29 tháng 8 trở lại sân bay này. Bốn tuần lễ thời gian vừa đủ để tôi trải qua những chuyến bay nhớ đời, chiêm ngưỡng những cảnh quan kỳ thú và nhất là sống chan hòa trong tình cảm thân thương của đại gia đình nói trên qua những lần họp mặt, qua những chuyến rong ruổi đường dài, qua những buổi chuyện phiếm với đồng nghiệp và học trò cũ.

Trước tiên xin nói về những chuyến bay.

Năm 1973 tôi được tham gia một đoàn đi khảo sát hệ thống giáo dục trung tiểu học ở Nhật. từ khi đi đến lúc về mọi thủ tục, thao tác đều có người lo nên rất thông dong. Bây giờ gần 40 năm sau, đi dự họp mặt một mình, quả là gay go và gay go hơn khi tiếng Anh mình chỉ có thể đọc và viết “ sơ sơ ” còn nghe và nói thì đành chịu thua. Cũng chẳng sao cứ đi thì sẽ tới.

Tiền tôi tại phi trường Tân Sơn Nhất ngoài cháu trai lớn của tôi còn có hai mẹ con em Lương Hồng Điệp (K.3), nhắc đến em Điệp tôi không bao giờ quên cảnh thầy trò gặp nhau sau 75. Lúc đó tôi còn làm tại Sở Giáo Dục, nhân chuyến công tác ở khu Giản Dân (nay thuộc Quận 9) gặp em trong cuộc họp với giáo viên và học sinh trường Nguyễn Minh Quang. Nhìn thấy tôi, từ chỗ ngồi em chạy đến chụp lấy tay tôi vừa lắc vừa nói, mắt rom róm. Có lẽ vì quá ngạc nhiên và vui mừng nên lời thốt ra không theo một thứ tự nào cả. Lần này em và con gái (vừa mới đậu vào Đại Học Sư Phạm) đến tiễn tôi với lời chúc “ thượng lộ bình an ” và “ một cuộc viễn du đầy tao ngộ. ”

Ngồi trên máy bay tôi nhớ lời dặn dò của Ngô Định Châu (K.2) từ Florida gọi về trước hôm khởi hành vài bữa : thầy mới đi lần đầu nhớ tìm trong số hành khách ai là người Việt nhờ họ hướng dẫn khi đến sân bay Đài Bắc. Nhìn trước, sau, phải, trái cuối cùng tìm được hai bà có con là dâu xứ Đài. Nhờ vậy mà khi đến phi trường, tôi đến nơi trung chuyển tương đối

nhanh, mặc dù không sử dụng dịch vụ “ xe đẩy ” (wheelchair) mà tôi đăng ký khi lấy vé lên tàu.

Chuyến bay thứ hai từ phi trường Đài Bắc đến phi trường Los Angeles. Mười hai giờ ngồi một chỗ, chỗ ngồi sát cửa sổ ; phía ngoài hai hành khách khá “ đồ sộ ” và gần như ngủ suốt. Thật bất tiện khi phải đi lavatory, mình lại rất ngại làm phiền người khác. Không ngủ được nên thời gian trôi chậm. Nhắm mắt, dưỡng thần. Rồi thì chặng đường dài sắp kết thúc, bắt đầu lo việc ra cổng phi trường. Lúc này tôi sử dụng dịch vụ xe đẩy. nhớ lại thấy thật là may vì trong cùng thời gian có đến ba chuyến bay đường dài lần lượt đáp xuống phi trường. nếu không sử dụng dịch vụ nói trên tôi dám lạc như chơi vì lúc đó tôi y như một ông già nhà què lạc giữa phố thị quá đỗi ồn ào náo nhiệt. Đẩy xe là một ông Mễ cỡ trên 50 tuổi, gương mặt nhìn thấy rất có cảm tình. Chính vì vậy mà tôi cảm thấy khó xử khi bắt tay cảm ơn ông (đúng ra tôi phải biếu ông một vài đồng lẻ ; trong túi không có loại tiền này nên nhìn ông tôi thấy ngượng). Phi cơ đáp xuống lúc 14 giờ. Vậy mà phải đến 16 giờ mới ra đến cổng. Nếu không nhờ xe đẩy được ưu tiên thì không biết lúc nào tôi mới ra khỏi sân bay. Lên xe về nhà tôi được biết Thầy Đăng và em Huân (con của thầy) đã chờ tôi suốt hai tiếng đồng hồ. thầy đã có mặt ở phi trường khi máy bay vừa đáp xuống. Tôi không biết nói sao để cảm ơn Thầy và em Huân đã chịu khó với tôi như vậy.

Chuyến bay thứ ba từ phi trường Long Beach đến Phoenix. Lần này có Xuân Mai (K.2) cùng đi nên mọi thủ tục đã có em thực hiện tôi chỉ có việc đi theo, tâm trạng thoải mái. Khi tôi báo tin là đã được cấp visa, Xuân

Mai mời tôi, sau khi dự cuộc Họp Mặt và đi tour, đến Phoenix chơi vài hôm với vợ chồng em. Tôi đã nhận lời. chuyến bay này do vậy mới có một trục trặc nhỏ suýt nữa làm chuyến đi kém vui : trong khi hành khách cùng chuyến bay đã nhận lại hành lý và ra về hết thì hai thầy trò còn đứng đợi. Sốt ruột Xuân Mai hỏi một nhân viên sân bay nhờ giúp đỡ. Vậy mà cũng phải nửa giờ sau thầy trò mới nhận được hành lý của mình.

Chuyến bay thứ tư, xuất phát từ Phoenix đến Houston. Khi đến phi trường, Xuân Mai nhắc đi nhắc lại với tôi : Thầy cứ đi theo mũi tên chỉ chỗ nhận hành lý mà đi ; quẹo phải, rẽ trái, đi lên hay đi xuống gì cũng được miễn là theo hướng chỉ của mũi tên, đến đó sẽ có vợ chồng Sư - Biên (K.2) đón thầy, em đã “ phôn ” cho Biên rồi. Bắt tay chào tạm biệt và cảm ơn vợ chồng Xuân Mai, tôi nhắc lại cuộc hẹn của Xuân Mai với Bích Lan và nhóm bạn ở San Jose. “ Chắc chắn em sẽ đúng hẹn ”. Đó là câu nói tôi đem theo khi rời Phoenix.

Chuyến bay kế tiếp xuất phát Houston đi San Jose (có quá cảnh ở Deuver) Đưa tôi ra phi trường là vợ chồng Trương Vũ Tuấn, thành phố còn chưa tắt đèn. Hai em giúp tôi lấy vé lên tàu (vé được nhóm cựu học sinh ở Houston đăng ký trước.) “ thượng lộ bình an ”, “ Chuyến đi vui vẻ ” lời chúc của vợ chồng em theo tôi khi thầy trò cùng vẫy tay chào tạm biệt. Thật vinh hạnh cho tôi làm sao ! Thầy Tuấn, Thầy Bào, Thầy Tài và vợ chồng Bích Lan chờ đón tôi ở sân bay San Jose. Một bó hoa chứa đầy cảm tình nồng hậu thầy Tuấn trao cho tôi, ngay lúc đó tôi cảm nghiệm thật sâu sắc về tình bạn, tình đồng nghiệp, tình thầy trò. Đây là chuyến bay chót của tôi bên Hoa Kỳ. Sau đó theo dự tính ban đầu tôi sẽ từ San Jose và

Sacramento quay về nhà thầy Đăng bằng xe đò Hoàng. Dự tính này không thực hiện do có xe của Lê Biểu Tuân (K. 10) từ Nam Cali lên, ngày 26 tháng 8 Biểu Tuân đưa tôi và Minh Phượng (K.2) từ Sacramento về lại Quận Cam.

Về hai chuyến bay từ Los Angeles đi Đài Bắc và từ Đài Bắc đến Tân Sơn Nhất không có gì đáng nói ngoại trừ một chi tiết : đó là người đón tôi khi đến phi trường Los Angeles là thầy Đăng và cũng chính thầy là người tiễn tôi khi rời nước Mỹ. Tối hôm đó, Biểu Tuân lái xe đến nhà thầy rước thầy và tôi ra phi trường. Khi xe đẩy tôi khuất sau một hàng lang, nhìn đồng hồ : đã qua 12 giờ đêm. Vậy là thầy và em Biểu Tuân phải trải qua một đêm mất ngủ vì tôi.

Xin kể tiếp về những danh lam thắng cảnh, những kỳ quan nhân tạo tôi có dịp ngắm nhìn, thưởng lãm và hòa mình trong đó.

Đầu tiên là kinh đô cờ bạc Las Vegas. Đây là điểm dừng chân vừa nghỉ qua đêm vừa vui chơi giải trí trước khi đến kỳ quan Grand Canyon vào hôm sau. Đoàn chúng tôi nghỉ tại Riviera, một khách sạn sòng bạc. Hướng dẫn viên và tài xế đề nghị đoàn thưởng thức sinh hoạt về đêm của Las Vegas từ 17 giờ đến 21 giờ bằng một cuộc dạo chơi quanh thành phố (city tour). Lúc đầu do còn thắm mệt nên tôi định ở lại khách sạn nghỉ ngơi nhưng hai em Vô Chiêu (K.1) và Định Châu cho biết hai em đã đăng ký cho tôi rồi với lời thuyết phục Las Vegas về đêm đẹp vô cùng. Đúng là : Chưa đi chưa biết Las Vegas, đi rồi mới biết thật là ... đẹp ghê !

Đến kinh đô cờ bạc mà không cờ bạc thì chưa hưởng thụ đúng mức. Tuy nhiên dù không chơi nhưng theo chân vài em học trò cũ tôi dạo quanh qua vài sòng bạc : đủ các loại hình cờ bạc sẵn sàng mời mọc bạn. Không có cái cảm giác căng thẳng hồi hộp của một tay chơi, bù lại qua city tour tôi vô cùng thích thú thưởng ngoạn cảnh trí huy hoàng tráng lệ của những khách sạn – sòng bạc như “ Treasure Island ”, “ Venetian ”... Một màn trình diễn ca vũ nhạc phong cách Ý lãng mạn, bay bướm, ru hồn. Một “ water show ” khá hoành tráng : từ mặt hồ phun lên những chùm tia nước trong tiếng nhạc du dương và trong những luồng ánh sáng nhiều màu : ta có cảm tưởng lạc vào không gian kỳ ảo nào đó. Một màn mô phỏng trận chiến giữa hải tặc sử dụng những tuyệt xảo về ánh sáng và âm thanh, trong một thoáng nào đó, có thể đưa ta lùi lại hàng thế kỷ làm chứng nhân của một hiện tượng lịch sử. Las Vegas đâu chỉ có ngân ấy thú vui. Tiếc là do thời gian hạn hẹp nên đành hẹn dịp khác. (nếu dịp đó có thể xảy ra)

Sáng hôm sau đoàn trực chỉ đến Grand Canyon. Trên đường có ghé qua đập thủy điện Hoover, không có gì đặc sắc lắm. Một điểm mới : người ta xây thêm một cây cầu mới nên khi đi thì theo đường cũ, khi về thì qua cầu mới, tiết kiệm thời gian hơn. GrandCanyon là một hẻm núi : chiều dài 466 cây số, bề ngang 29 cây số và độ sâu 1600 m. Được xem như một cảnh quan kỳ vĩ nhất của Trái Đất. Quả thật là choáng ngợp khi ngắm nhìn dọc theo hai bên bờ Hẻm lớn những cấu trúc kỳ dị như vượt qua sức tưởng tượng của con người trải dài mướt mắt với màu sắc biến đổi dưới ánh mặt trời. Nhưng với tôi “ đáng đồng tiền bát gạo ” nhất chính là đoạn phim dài

35 phút thực hiện với kỹ thuật IMAX giới thiệu tổng quát về GrandCanyon
Quá sức hay ! Một buổi “ tiệc ” thịnh soạn cho tai và mắt.

Thời gian ở Phoenix ngắn ngủi chỉ hơn 2 ngày, nhiệt độ ngoài trời
dao động chung quanh 107⁰ F. Lại nữa tôi đã thắm mệt sau chuyến đi Las
Vegas và GrandCanyon. Cho nên trong mấy ngày này ông xã của Xuân Mai
chỉ đưa tôi đến vài cửa hàng bánh ngọt cà phê để vừa thưởng thức vừa xem
cái ông “ tiên ” Việt đầu cờ tướng. Cảnh này tôi sẽ gặp lại khi lên San Jose.

Houston là nơi dừng chân của tôi sau Phoenix. Sừ, ông xã của Biên, chờ tôi
nơi hành khách nhận hành lý. Khá lâu lắm rồi, tôi có gặp hai vợ chồng
trong một buổi họp mặt khi hai em về nước. Lần này gặp lại lúc đầu tôi còn
ngờ ngờ nhưng Sừ nhận ra tôi ngay. Ngồi trên xe nghe Biên vừa lái vừa nói
: Số của em là phải tự mình lái, nếu để ông xã chở đi cơ thể sẽ phản ứng
khó chịu tức thì.

Đêm đầu tiên tôi nghỉ tại nhà em Tuấn (K.4) để sáng hôm sau
cùng đi với các em gồm vợ chồng Tuấn – Xuân, Tân – Cúc, Hiếu – Thủy
thăm viếng các nơi như Austin và di tích Đền Alamo. Ra đi từ 7 giờ 30
sáng mãi đến 12 giờ đêm mới về lại nhà Tuấn. Mệt nhưng thật là vui. Đến
Austin các em đưa tôi viếng trụ sở Quốc hội bang Texas, kiến trúc mô
phỏng theo điện Capitol ở thủ đô Hoa Kỳ. Sau khi đi vòng quanh các tầng
trên, chúng tôi đi xuống các tầng hầm nơi bày bán những đồ lưu niệm đặc
sản của Texas . Về Việt Nam mỗi lần nhìn những quà lưu niệm (do Hiếu
tặng tôi) tôi lại nhớ đến chuyến phiêu du cực kỳ thú vị đó. Một điểm nhấn
trong chuyến đi là viếng thăm di tích lịch sử đền Alamo nơi 187 anh hùng

đã hi sinh trong khi bảo vệ Đồn trước sự tấn công của quân đội Mỹ năm 1836. Tiếp theo các em dẫn tôi thưởng thức một tiết mục đặc sắc đó là rảo bước nhàn du theo “ River Walk ” dọc theo hai bờ kênh nhân tạo. Chúng tôi ghé vào một nhà hàng phục vụ các món ăn Mỹ. có lạ miệng nhưng (với riêng tôi) không được ngon miệng lắm. Dầu mỡ và đậu hơi nhiều. Dạo hai bên bờ chưa đủ, đoàn chúng tôi tiếp tục lên chiếc tàu nhỏ lênh đênh dọc theo con kênh. Người lái tàu vừa điều khiển vừa giới thiệu các kiến trúc nguy nga xây dựng hai bên bờ. Rồi San Antonio tôi mang theo nhiều ấn tượng đẹp về con người và cảnh vật nơi đây.

Những ngày sau đó tôi về nhà Thầy cô Vạn Chung – Lan Hương. Cô Lan Hương từ sáng tinh mơ đã đi làm. Thầy Chung về hưu được vài năm. Thầy giành nhiều thời gian đưa tôi thăm thú một số nơi : một ngôi chùa VN (tôi quên tên), trường Đại học Nha khoa nơi Tuấn và Xuân làm việc, cơ ngơi rộng lớn của NASA và tôi nhìn tận mắt phi thuyền con thoi và hỏa tiễn Saturn V thật khổng lồ. Nhưng thú vị nhất là lúc Thầy Chung đưa tôi viếng thăm đô thị dưới lòng đất khu trung tâm Houston.

Cảnh quan kế tiếp tôi được thưởng ngoạn là thành phố San Francisco. Chuyến du ngoạn này do các Thầy cô và nhóm cựu học sinh ở San Jose tổ chức. xe đến San Francisco lúc 10 giờ sáng. Dự định ghé qua khu phố Tàu cho biết, khổ nỗi tài xế cũng là chủ xe không rành đường, nên chạy lòng vòng cả tiếng đồng hồ mà chưa tìm ra. Rốt cục đoàn phải ghé vào một nhà hàng ăn trưa để còn thời gian viếng cầu Golden Gate và Bên kè Pier 39. Buổi sáng lúc ra xe đi tôi chỉ mặc áo sơ mi thầy Tuấn vẫn đưa cho tôi 1 áo len phòng hờ. Nhờ vậy mà khi lên cầu tôi không cảm thấy lạnh

mỗi khi từng gió buốt thổi qua. Tôi vô cùng khâm phục óc sáng tạo, sức lao động thần kỳ của những người đã xây dựng nên chiếc cầu vĩ đại đó.

Tiếp theo chúng tôi đến Bến Kè Pier 39. Đây là một quần thể gồm cả trăm cửa hiệu lớn nhỏ từ loại hình giải trí như Aquarium of the Bay đến nhà hàng, quán café, bánh ngọt, bán quà lưu niệm đủ loại, cửa hàng bán máy móc và phụ tùng, tiệm kim hoàn Lúc chúng tôi đến, nơi đây chật ních người. Màu sắc, âm thanh, tiếng cười nói . . . tạo thành một thứ “ thiên đường ” cực kỳ náo nhiệt. Từ trên bờ kè nhìn ra xa ta thấy từng đàn sư tử biển phơi mình thoải mái dưới ánh nắng . . . Giã từ San Francisco, tôi khó quên những con đường lên dốc rồi xuống dốc đặc biệt con đường chữ chi chỉ có chiều đi xuống, hai bên hoa lá xum xuê xinh đẹp.

Thành phố tôi ghé thăm tiếp theo là Sacramento, thủ phủ bang California. Tiếc là thời gian eo hẹp nên tôi chỉ được thăm viếng tòa nhà Quốc hội của tiểu bang. Khuôn viên trụ sở rộng hơn khuôn viên trụ sở bên Texas. Có hoa viên, có những con đường với hàng cây triu trái chín. Cả một không gian bao la đầy chất thơ.

Hơn ba tuần trôi qua, những thành phố, cảnh quan tôi đã trải nghiệm tái hiện lại trong tôi như một cuốn phim với nhiều hình ảnh dễ thương và khó quên.

Như trên đã nói, tôi đi lần này là dự cuộc HỌP MẶT, là gặp lại những bạn đồng nghiệp và cựu học sinh đã từng một thời sinh hoạt cùng tôi dưới mái trường Trung học THỦ ĐỨC, cũng trong dịp này tôi tiếp xúc với đồng nghiệp và cựu học sinh Trung học Hoàng Đạo và Nguyễn Hữu Huân.

Tôi thật xúc động nhận được những tình cảm thân thiết của mọi người và cũng rất hạnh phúc được tay bắt mặt mừng với đồng nghiệp và học trò cũ từ ngày tôi rời trường đầu năm 1970 đến nay mới tái ngộ. Còn niềm vui nào bằng niềm vui “Tha hương ngộ cố tri” lại nữa cố tri này đâu phải bình thường! Các đồng nghiệp tôi gặp lần này, ngoài những vị về trường khi tôi đã chuyển đi như thầy Tài, thầy Cường, thầy cô Phế - Quý, cô Lan Hương, là quý cô Ngọc Dung, Ngọc Vinh, Ngọc Khanh, Uyển Dung, quý thầy Đăng, thầy Bào, Thầy Hoàng, thầy Chung, thầy Giới, thầy Đình từng cộng tác với tôi những năm 1966 đến năm 1969.

Giữa chúng tôi có những mối “Tình già”, lẽ dĩ nhiên không phải là cuộc “tình già” của cụ Phan Khôi giữa đôi tình nhân gặp lại sau 24 năm xa cách. Tình già giữa chúng tôi là tình vừa là đồng nghiệp vừa là bạn của những nhà giáo cùng dạy chung trong một ngôi trường cùng chấp nhận khó khăn và thiếu thốn về mọi bề trong công việc, cùng chia sẻ vinh quang và cay đắng trong nghề nghiệp, cùng đóng góp hết sức mình cho mục tiêu là làm sao truyền đạt cho con em mình kiến thức và kỹ năng cần thiết để trở thành con ngoan trò giỏi và sau này là người công dân mẫu mực và qua đó nâng cao uy tín của ngôi trường đáng yêu của mình. Gắn kết bởi “Tình già” đó thì làm sao có thể “xa mặt cách lòng” được.

Hình ảnh đám học trò nhỏ ngày xưa : có nét hồn nhiên, có vẻ tinh nghịch, có dáng khép nép, có chút thật thà, có chút quý quái và bao trùm tất cả là nét đáng yêu thoáng hiện trong tâm trí tôi khi gặp lại những “ông”, những “bà”, những “cô cậu” học trò cũ nay đã thuộc nhóm U60, U50. Bởi vậy tình cảm của tôi đối với các em bây giờ có phần giống với tâm

tình của tôi dành cho những trò nhỏ thuở nào : mong các em thăng tiến trong sự nghiệp, hạnh phúc trong cuộc sống như trước đây mong các em học hành tiến bộ, ra đời có nghề nghiệp đàng hoàng.

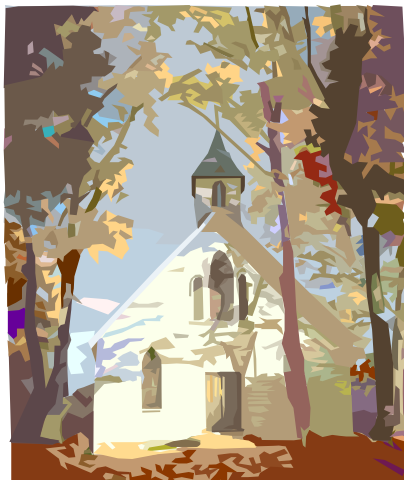
Trong các cuộc họp mặt lần này, có những em tôi đã gặp trước đó khi các em về nước và tổ chức gặp thầy cô và bạn cũ như : Thục Oanh (K.1), Hồng Nhung (K.4), Bích Lan (K.2), Minh Phượng (K.2), Xuân Mai (K.2), vợ chồng Quyết – Kim Thoa (K.11), Võ Chiêu (K.1), Vũ Tuấn (K.4), Biên (K.2), Định Châu (K.2). Đã gặp nay được tái ngộ quả là mừng vui. Và mừng vui còn lớn hơn khi giáp mặt nhau sau ba bốn mươi năm xa cách, con số này khá lớn tôi không nhớ hết. Đặc biệt tôi cảm ơn Ban tổ chức cuộc Họp Mặt 2012 gồm các em Nguyễn Hưng, Trần Thị Hằng, Đỗ Thị Danh, Đỗ Thế, Tạ Mỹ Linh, Trần Tuấn Kiệt . . . Nhờ sáng kiến và công sức của các em mà cuộc Họp Mặt thành hình và thành công mỹ mãn và tôi được dịp may hiếm có gặp lại những người thân từng một thuở chung sống với tôi dưới mái trường.

Những ngày sống trên đất Mỹ tôi ở nhà Thầy Đăng (Quận Cam), em Xuân Mai (Phoenix), em Vũ Tuấn, thầy cô Vạn Chung – Lan Hương (Houston), thầy Tuấn (San Jose) và em Thanh Vân, chị của Bích Liên, Thục Oanh (Sacramento). Không khí thân thiện, ấm cúng tạo cho tôi tâm trạng tự nhiên thoải mái như đang ở nhà mình. Xin cảm ơn những tấm lòng đầy tình nghĩa.

Hai mươi tám ngày trong chiều dài năm tháng của cuộc đời có thể ví như một “ giấc mộng con ” trong “ giấc mộng lớn ”. Trải qua cuộc Mỹ du

vừa rồi, với tôi, như vừa mơ một giấc mơ đẹp trong đó tôi là khán giả của một Đại hội Ca Vũ Nhạc vô cùng đặc sắc thấm đẫm hai chữ **ÂN TÌNH**.

Hồ Văn Trai

MỘT THẾ GIỚI KỲ ẢO

Có những hoa lá xinh tươi vươn lên từ tuyết lạnh hay từ khe đá khô cằn của sa mạc, hoặc những nhành hoa với tên lộc vùng đôn sơ nhưng đẹp lạ lùng như tấm màn tha thướt buông rủ giữa thiên nhiên! Lại có những ngọn núi cao vút vượt lên cánh rừng xanh bát ngát, các thú rừng man dại ẩn hiện cùng đủ loài chim muôn sắc soi mình bên dòng suối; dưới mặt nước lại lung linh những tảo rong xinh đẹp với nhiều loài cá sinh động bơi lội nhõn nhơ... Bên cạnh những kỳ hoa dị thảo, những loài vật, và những cảnh tượng thiên nhiên đó là đời sống con người với tiếng nhạc thánh thót, vần thơ mượt mà, có cả những hạt lệ, giọt mồ hôi đậm tình; lại có những sự kiện kỳ lạ trên trái đất với những công việc, những ý nghĩ cao vời làm rực sáng tư tưởng và nâng cao tâm linh cho loài người trong cuộc sống... Và biết bao cái hay lạ, kỳ quặc nữa trong thế giới phong phú này có thể diễn ra ngay trước mắt trong thời gian ngắn tùy theo sự điều khiển và cảm nhận của mỗi người! Đó là thế giới kỳ ảo của Internet.

Những người thật sự trưởng thành đã bước vào thế giới kỳ ảo này với tri thức và sự cẩn trọng vì bên cạnh những cái cao đẹp thường vẫn có những cám dỗ và những cái xấu xa! Một điều

rất hay là mọi người được tự do để tìm kiếm, phân biệt, chọn lựa và có thể tránh được những rào cản hay những điều nguy hại... Thế giới kỳ ảo đó là thế giới ở ngay bên cạnh thế giới hiện tại mà chúng ta đang sống? Có người gọi đó là thế giới ảo nhưng đúng ra là rất thực vì nó là một nguồn thông tin vô tận phô bày những thực tế sống động lẫn lộn trên bị che dấu trong thế giới thật, nó diễn tả và hiển hiện những gì xảy ra trong vũ trụ và trên mặt đất, ngay cả những điều mà suốt đời nhiều người đã không hề biết và không hiểu được! Thế giới kỳ ảo này đi vào tâm thức của mỗi người mỗi phút khi chúng ta bước vào, nó không thô sơ để chúng ta sờ mó được bằng xúc giác và cũng có thể bị bao sự cản trở, phá hoại nhưng khi ta biết tìm lối để vào và loại bỏ những chướng ngại thì nó có thể tác động đến tất cả giác quan khác của con người nhất là phần cao cấp của tri giác!

Chúng ta muốn tìm hiểu về những điều vĩ đại của mỗi thế kỷ thì chúng ta có thể thấy được trong thế giới này. Ta muốn tìm kiếm lại những cây cỏ tâm thường nhưng quen thuộc từ miền quê hương xa cũ mà ta đã vô tình quên mất thì ta cũng có thể vào đây. Ta muốn biết cái gì xảy ra ở miền cực đới hay bên trong lòng trái đất mà chắc chắn cả đời người cũng không bao giờ có thể đến được thì thế giới kỳ ảo này cũng trình bày cho ta. Nếu ai muốn tìm hiểu những cái siêu đẳng và cả những cái ti tiện ẩn kín trong cuộc đời thì cũng có thể thấy được rõ ràng trong thế giới này. Thật là có muôn tỉ điều mà thế giới này mang lại.

Điều quan trọng là ta nên tìm thấy những cái gì và dùng thì giờ nào khi bước vào thế giới kỳ ảo này? Nếu đã hơn nửa đời người thì thời gian còn lại quá ngắn ngủi và quý báu nên ta phải cần chọn lọc để trong tâm trí có được những thăng hoa rực rỡ, nâng cao tinh thần qua việc phổ biến hay tìm hiểu những cái hay, những việc cần thiết, những điều thiếu sót quan trọng mà ta không có được hay cảm nhận được trong thời gian đã qua bởi vì nó có quá nhiều để chúng ta chọn lựa. Người nông cạn hay tư tưởng lệch lạc thì có ý hướng thấp kém còn người có chiều sâu sẽ có những chọn lựa đúng đắn. Thế giới kỳ ảo này thật bao la và cũng có nhiều cạm bẫy nên có người cũng bị lạc đường nhưng rất may là không ai có thể hại ai được như thế giới ngoài đời vì với kinh nghiệm và sự hiểu biết, ta bước vào chỗ nào không thích hợp thì ta nhanh chóng tự bước ra, không ai kềm chế ta được. Nếu ta bị đắm chìm vào những chỗ không tốt thì cũng tự do ta mà thôi vì không phải do kẻ nào thúc đẩy, cũng tại ta thiếu suy xét, hoặc là tại ta dù “già người” nhưng còn “non dạ”! Vì thế mà đã có nhiều người mất cả nhà cửa và cả thân mình hay gây hại cho người chung quanh do mê game, mê cá độ, ma túy, bạo động, hay mê sắc dục ... để mất cả gia đình, tài sản một cách đơn giản vì chạy theo người mẫu hay các “star” dù biết rằng trong thế giới ảo có rất nhiều kiểu “photoshop” và dù nó cũng trình bày thật rõ thế giới ngoài đời bộ mặt phủ phàng khi màn “make up” hay “microphone” rơi xuống!

Nếu ta không muốn bị ảnh hưởng bởi tha nhân và chỉ muốn góp phần vào Internet để truyền bá sự hiểu biết, tài năng hay

“show” cái gì cho người qua Website, Blog, Facebook... thì cũng phải cẩn thận coi chừng trong thế giới kỳ ảo này vì sự thật và người thật nhiều khi cũng bị “cắt dán” huống gì sự dối trá, sai lầm hay phô trương! Ta có thể gây hậu quả lớn lao hay bị bao nhiêu lời phê bình từ thẳng thắn đến hạ cấp một cách không nương tay (vì có khi không ai biết ai) lan truyền mau chóng trên khắp thế giới với tốc độ cực nhanh là đặc tính chính của Internet! Nhiều người không phải bác sĩ hay thầy bói... nhưng đã ra khá nhiều “toa thuốc” hay tin nhảm trong nhiều năm vừa qua. Trong thực tế thì chất lượng quan trọng hơn số lượng vì thực tế khó làm số lượng tăng cao với phẩm chất tốt, nhưng nếu chất lượng như trong một Email dù tốt hay xấu mà số lượng lại được cấp số nhân lên thì thật là kinh hoàng! Vì vậy mà ngoài đời ai viết gì sai khi nhìn lại có thể kịp bôi xóa hay sửa đổi nhưng đưa vào Email riêng hay Email group để send hay forward thì phải cẩn thận vì chỉ cần một cái bấm đi là nó dính chắc vào hộp thư của ta lẫn của người, và trong vài giây nó đã vượt qua đại dương và bắt đầu chuyển đi thật nhanh, lôi theo cả khúc đuôi Email phía sau nếu ta không để ý cắt bỏ như là thư riêng của ta hoặc cả những lời “bậy bạ” của người lạ trong Email cũ mà người nhận nhiều khi tưởng là của ta.

Trái lại, những người bước vào thế giới kỳ ảo này bằng tri thức và đạo đức sẽ công hiến tài năng hay tìm thấy và học hỏi được biết bao điều mới lạ! Ta sẽ mở rộng kiến thức cho người hay cho chính ta về mọi lãnh vực mà không phải lệ thuộc vào một cá nhân hay nhà trường nào vì toàn là những gì mà tự ta

cảm nhận một cách tự do bằng chính trái tim và khối óc của mình qua muôn vạn điều hiểu biết từ những người tầm thường đến những bậc cao minh với một kho tài liệu khổng lồ! Thấu hiểu những thực tế quan trọng về tác hại của biến đổi khí hậu thì con người sẽ biết sửa đổi cách sống và tự đối phó chứ không lệ thuộc vào bất cứ thần linh nào hay mượn cớ để ló bịch phơi bày “thiên nhiên”. Chú trọng về sức khỏe là mục tiêu chính của con người để tồn tại thì con người đã cải thiện dần nhờ học hỏi những kiến thức chuyên môn, đáng tin cậy trên Internet về cách ăn uống và rèn luyện thể chất để giảm bớt thuốc men và không tin theo những điều huyền hoặc. Hoặc những chuyện tế nhị như vấn đề đồng tính nhiều người đã lên án gắt gao nếu họ không mở rộng kiến thức về y học, cảm thông được những con người đồng tính đa số là do bẩm sinh ngoài ý muốn, chỉ có thiểu số là do “psycho” cần chữa trị để biết thương cảm cho những người không may mắn mà chấp nhận cho họ...

Kế đến là những vấn đề nhạy cảm như về chính trị và lập trường đối kháng ta có thể ngồi một mình trong thế giới kỳ ảo mà từ từ suy gẫm những ý kiến khác nhau để trình bày hay phán xét một cách đúng đắn mà không phải đụng chạm hay cãi cọ với ai. Về tôn giáo thì ta càng thấy rõ thế giới cứ mãi chiến tranh đến mức khốc liệt là do những người cuồng tín. Đức Đại Lai Đạt Ma từng phát biểu rằng: Không cần tới tôn giáo để sống được giá trị nhân bản tích cực. Vì vậy đạo đức có thể xuất phát từ đầu óc hiểu biết và trái tim cảm thông. Nếu ai cũng chịu khó tìm hiểu những cái hay của tôn giáo và tín ngưỡng như thế nào cho

giá trị thì chắc thế giới đã không còn chiến tranh. Khi đến chùa hay nhà thờ ta có thể khó chịu vì một vị thầy thuyết giảng không thâm sâu nhưng nên thấu hiểu là vì tín đồ tại đó chỉ tiếp nhận tới mức độ này hay chính ông thầy cũng chỉ có thể giảng tới trình độ đó thôi. Điều quan trọng là giúp cho tín đồ đi những nỗi khổ hay cố làm điều đúng đắn không sai trái là tốt rồi. Nếu ta muốn học hỏi những triết lý cao vời hơn thì hãy tìm chỗ khác hoặc có thể tra cứu trong Internet một cách dễ dàng chỉ cần gõ vào vài chữ bằng chính ngôn ngữ của ta về vấn đề mà mình muốn tìm kiếm tại chỗ (google search) thì từ đó sẽ hiện ra khá nhiều những giải đáp thỏa đáng để từ đó mang lại cho ta sự sáng khoái trong tâm hồn lẫn thể chất. Khi ta buồn, muốn giải khuây, ta gõ vào hai chữ “chuyen vui” (có dấu càng tốt) thì có sẽ vô số chuyện vui vô duyên hay ý nhị hiện ra tùy ý ta thích đọc loại nào. Khi ta lười tập thể dục, lại gõ vào vài chữ như “the duc giup gi” thì lại có những bài học khuyến khích ta! Khi ta cô đơn, muốn lắng nghe tâm sự thì lại gõ vào “chuyen tinh cam” thế là có muôn ngàn tâm tình hiện ra để ta chia sẻ... Như vậy có phải chẳng Internet hay thế giới kỳ ảo đã mang lại những điều đó? Nó còn mang lại cho ta những người bạn, người thân, người thầy... an ủi và giúp đỡ ta những lúc yếu kém, cô đơn! Internet còn có thể tập trung toàn bộ chương trình Tivi, Radio, báo chí, sách vở... của con người. Hãy thử tưởng tượng thế giới thực sẽ ra sao nếu không còn Internet nữa?

Cô nhân đã bảo: “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn” thì nay ta có thể nói rằng: “Vào 1 trang Web hay, thêm 1 ngày

học hỏi”. Như vậy để nâng cao hơn nữa về mặt tâm thức, trí tuệ và thể chất để tự rèn luyện cá nhân, Internet đã giúp chúng ta không phải đi đâu xa và tốn nhiều chi phí, ta chỉ cần ngồi trước computer và bỏ chút thời gian mỗi ngày với ý hướng tốt, tìm vào thế giới kỳ ảo do chính con người văn minh đã tạo ra qua mạng lưới toàn cầu mà mạng lưới đó lại không trôi buột vì ai cũng có thể bước vào hay bước ra để tự tìm hiểu, học hỏi, trau dồi tâm trí, hóa giải sâu não... nhằm tìm thấy thế giới thiên đường không đâu xa cho chính mình và cho người chung quanh: một thế giới có muôn vạn điều tuyệt vời không ngờ! Triết gia nổi tiếng (channel PBS), Dr. Wayne Dyer đã bảo rằng: Giấc mơ đẹp của bạn sẽ trở thành sự thật khi nào tỉnh giấc bạn cảm thấy đang cầm một cành hoa trong mộng trên tay! Cùng với ý niệm đó, ta sẽ thấy được Internet là một thế giới kỳ diệu thật khi nào mỗi khi ta rời khỏi nó, ta đứng dậy với một nụ cười trên môi...

HÔNG NHUNG K4

(Sacramento, Xuân 2013)

Viết về thầy cô và bạn bè.

Bảy năm không phải là một thời gian ngắn đủ cho một đứa trẻ trưởng thành thành một thanh niên. Bảy năm với một đời người thì không phải là dài lắm. Nhưng bảy năm gắn kết với một ngôi trường giúp mình bước dài: trưởng thành bước vào đời. Khiến mình cứ nhớ, cứ đau đầu hướng về dù đi đến đâu. Bảy năm đủ ta gắn kết với thầy cô thân thương hiến dâng cả một đời cho lớp trẻ, đủ ta có những người bạn thân đến nỗi đi với ta cả cuộc đời.

Khi học tiểu học trò còn bé quá không thấy sự hy sinh của thầy cô cho học trò mình. Thầy cô chăm chút từng nét chữ, từng giọng phát âm sao cho đúng và cũng cả một năm cuối cấp thầy cô uốn nắn cho từng đứa thi sao cho đạt để có thể vào lớp trung học. Ngày danh sách học trò được niêm yết tim cô cũng đập nhanh. Nhưng ở bậc trung học trò có một cái nhìn rất khác về thầy cô và bạn bè.

Ngày đầu tiên bước vào trường đứa trẻ ngỡ ngàng khi thầy dạy có mỗi một tiếng rồi thầy đi ra. Thầy khác lại cấp cặp đến như lời khoe của những đứa bạn có anh chị học trung học và có ai biết rằng có bao nhiêu tập cho các môn học của mình. Hơn hai mươi cuốn. Lạ lùng lắm. Cái gì cũng bỏ ngỡ. Đến cả giờ tập thể dục cũng khởi động và chạy cả vòng sân toàn cỏ là cỏ. Thế rồi ngày qua ngày mình chỉ cần nhìn cái dáng của thầy trên chiếc xe gắn máy, cái tà áo dài bay phất phới ta biết người đó chính xác

thật chính xác không hề sai: đó là thầy cô nào. Thương lắm tình thầy trò cứ gắn kết trong khung cảnh trường lớp đơn sơ và học đũa chăm, đũa nghịch, đũa lười. Nhưng đa số học trò chăm ngoan. Dưới mái tôn nóng hầm hập, nhưng mưa nghe Cụ Nguyễn Du tả cứ sầm sập như tiếng đàn của Kiều...Nóng khiến lưng áo thầy cô ướt đẫm, khiến mồ hôi con trẻ ướt đầm đìa. Mưa thì mưa té tát. Đóng cửa sổ chỉ còn chút ánh sáng bên chiếc phen thưa đóng bằng nẹp gỗ èo ọt. Lớp không có đèn. Và tệ hại thầy giảng trò không nghe dù thầy cố gắng nhiều bao nhiêu. Có những lần cả tháng môn học ấy cứ rơi vào ngày nghỉ lễ thầy có cho xong bài rồi làm bài kiểm để có điểm nhưng trời mưa to quá thầy cứ giảng và cuối cùng là thầy chép và trò chép. Nhưng truyền thống trường là trường có số học sinh đậu tú tài khá nhiều.

Nhiều lúc nghĩ lại trường mình đơn sơ quá trước những ngôi biệt thự sang trọng và đầy hoa lá. Thấy mà thương cho trường mình ghê. Khi vào các giảng đường lớn mới thấy lớp mình sao mà đơn sơ quá thể. Khi ra đời làm ở các công ty lớn có, nhỏ có mới thấy thầy mình chỉ có phấn và bảng một cách truyền thống không được hỗ trợ gì về kỹ thuật thời hiện đại để thầy giữ sức khỏe tốt hơn và học trò cũng học nhiều điều mới ngoài sách vở dù thầy cô đã cố gắng hết sức. Một thời mình ngoảnh lại thấy thương thầy cô mình nhiều, nhiều lắm. Bây giờ những cố gắng của lớp thầy cô trẻ và phòng giáo dục trường mình thay đổi từ tên cho đến lớp học. Trường lớp sang trọng hơn qua cuốn phim về tuổi trẻ học trò, về cách học và dạy cũng thay đổi. Sân tập thể

đục cũng trang bị tốt hơn. Bảng trường cũng cũng đẹp và nhiều học trò đậu đại học. Trường có danh tiếng ở Thủ Đức này và cả thành phố: Trường Nguyễn Hữu Huân.

Ngày ấy tuy là học trò của thị trấn không lấy gì là giàu có nhưng thầy bệnh trò cũng đến thăm. Nhưng khi trò bệnh thầy cũng lặn lội đến thăm và động viên cho bằng được. Trong lớp, ngoài hành lang, trên sân trường lúc nào cũng thấy tình thầy cô phủ lên học trò như tình cha mẹ và con cái. Những câu gọi lại và chỉ bảo không thiếu. Những trò nghịch rần mắt thầy cô kêu lại rầy la. Những câu thăm hỏi của thầy cô đến từng đứa một. Vì sao học lại sa sút? Vì sao lại nghỉ nhiều như thế? Thầy cô âm thầm giúp từng đứa học trò mình trong khi mình cũng không khá giả gì lắm. Mười phút nghỉ ở phòng giáo viên là thời gian thầy cô trao đổi về những đứa học trò của mình để có cách dạy dỗ nó, có cách giúp nó vượt qua khó khăn.

Rồi ai cũng ra trường dù thi đậu hay rớt. Dù thành công hay thất bại đều là cựu học sinh như nhau. Ta ngoáy đầu lại thấy thương thầy cô và gắn kết với nhau để ôn lại chuyện xưa cũ. Để giúp nhau trong hoàn cảnh hiện tại. Để cùng nhau làm ăn...Nhưng khi các thầy cô ở tuổi thất thập cổ lai hy sức mòn lực kiệt, cả trường và học trò cùng nhau thăm hỏi. Khi một trò ngã bệnh và ra đi thầy cũng hỏi thăm. Ngày xưa trên sân trường ra sao thầy trò thân thiết ra sao thì bây giờ tình thầy trò đáng quý gấp bội. Ngày xưa trò học và đùa nghịch nhưng bây giờ các trò cứ xông vào cùng nhau chia sẻ những nỗi buồn và chung vào những niềm vui. Những tấm thiệp cưới con cái cứ bay đi bay lại...Rồi có lúc

nhìn lại tụi mình chơi với nhau từ hồi lớp sáu tới bây giờ là 45 năm. Cả một đời người có gì cũng hủ nhau, có gì cũng hỏi nhau, khi đau cũng có nhau, khi vui khi buồn cũng cùng nhau như chị em một nhà. Có những lớp không hề nổi trội nhưng trong ấy 60 cô học sinh ngỡ ngác vào trường năm 1967 và tất cả là những bà nội ngoại đáng yêu, ai cũng có một nghề giúp xã hội phát triển, ai cũng có một gia đình mà con cái đang bước vào tuổi sung sức lao vào xây dựng quê hương.

Chỉ bảy năm đủ gắn kết các thầy cô và đám học trò này. Rất thương quý nhau. Rất thân tình. Rất đáng yêu. Gắn kết với nhau cả một đời .

Kim Dung (Khóa 6)

Những giấc mơ tuổi thơ

Ai cũng có giấc mơ về thời thơ ấu của mình. Những giấc mơ bé bỏng dễ thương vô vàn. Những giấc ta thấy mình bé tí xíu, ngu ngơ, sợ sệt và tiếc nhiều lắm khi tỉnh giấc.

Ta mơ ta nhỏ xíu theo mẹ đến lớp ở trường Nữ. Chú Ba đánh trống thành thành mà ta cứ quanh quẩn kiếm bạn, kiếm lớp. Ta kiếm nhỏ bạn thân ngày ấy nhưng không thấy nó đâu. Lần đầu tiên ta bước vào ngôi nhà lầu cao vời vợi, và nền lát gạch bông trắng đen. Ta thấy cô giáo vẫn uy nghiêm và ngọn đèn bóng đỏ cứ lay động mù mờ trong không gian kỳ lạ...ta trở về giữa đám trẻ con bé nhỏ giống như ta và muốn oà lên khóc thì giật mình thức giấc...Ừ! trong lớp ấy có hai đứa theo ta đến cuối cuộc đời này là Xuân và Tươi thì ta không gặp. Lạ lùng thật. Lần sau ta mơ ta kiếm hai đứa nó chơi năm mười, nhảy cò cò cho đã. Con Xuân lý lắc hay được cô thương và ta không phải là đứa học giỏi nên nó đâu thềm chơi

với ta nên không gặp nó trong giấc mơ này... Ngày ấy những đứa nhỏ tuy học trường Tổng (du âm của ngày trước còn lại, cả tổng mới có một trường) nhưng quần áo cũng vẫn còn nghèo nàn và học trò khá thông minh bằng chứng là ta là một nhân viên mẫn cán, tinh anh ghê lắm chứ bộ...Còn bạn ta cũng vang danh một thời là kỹ sư, bác sĩ chứ có kém ai đâu nhỉ. Một thời khó khăn nhưng chúng mình vẫn trở thành nhân tài đất Việt chứ có phải đồ bỏ đâu nè.

Ta mơ nhiều lần ta học ở trường mình ngôi trường như trại lính mà thầy ta đã đổ bao công sức mới có nó. Ta không dám chê mà chỉ nói đặc điểm của trường mình. Ta chạy ào vào dãy đầu và lớp đầu tiên ta cũng đi kiểm bạn nhưng sao không thấy nó đâu. Dọc đường ta vẫn còn thấy cái hàng rào bằng dây kẽm gai và đầu đó trơ vơ dưới nắng gay gắt vài cọng cây lười hồ. Ta nhớ vì đó lần đầu tiên ta gặp cây có sức sống kỳ lạ cứ đứng vững dưới nắng chang chang. Ta ngỡ ngàng khi cả năm trời nó không lớn nổi và cũng không chết đi và cũng chẳng có bông trái gì cả.

Con nhỏ bạn nói nó không có có hoa. Nhưng ngó qua hàng xóm trường mình sao mà hoa hàng rào cũng thấy là mê. Thế là ta và chúng bạn cứ hay đi hái. Rồi một lần cắm trại để trang trí cái lều của mình thật đẹp và nổi hơn các lều lớp bên ta và con nhỏ bạn dám chui hàng rào ra ngoài đi hái hoa. Mùa tết đến ai cũng chăm chút hoa kiếng nhà cửa bông trái cho đẹp để cả năm đẹp như thế. Vậy mà đám nhỏ dám hái trại hoa. Hoa cao nhảy lên hái, lấy cây khèo xuống, trong vườn nhà người ta xa xa một chút cũng móc ra cho bằng được may mà chó không cắn. Thế là căn lều của mình rực rỡ đầy hoa. Thầy đến chấm điểm còn khen. Ô ! nhưng sau đó thầy Trai phải đi xin lỗi hàng xóm vì lũ học trò có sáng kiến tuyệt vời này.

Để trở lại giấc mơ ngày ta bắt đầu lớn này ta gặp con bạn thân hồi lớp sáu. Nó rủ mình ngồi bàn nhất. Cứ tranh dành cãi nhau ì xèo...Nó lạnh chanh dắt ta xuống dãy bàn trống. Lần đầu tiên lớp có ba dãy bàn chân sắt, mỗi bàn ba đứa. Ôi! đúng là lớn thiệt. Ở trường Nữ bàn gỗ đóng liền bàn với ghế, lớp hai dãy và mỗi bàn có ngũ long

công chúa ngự trị. Thấy bé con làm sao. Bây giờ bàn nghề riêng ta thấy mình lớn hẳn một bậc. Ta thấy cô giảng mà ta đang kiếm gói me thì phải...Nó hích ta khiến gói me văng xuống đất. Ta cúi lượm bị cô kêu lên bằng nhưng cũng kịp dúm gói me vào học bàn. Ta đang đi lên bằng thì chuông reo và ta giật mình tỉnh giấc...Ôi! ta cái chuông đồng hồ báo thức giải cứu ta. Ta nào có thuộc bài gì đâu. Không chừng ta lại trả lời như cô bé gốc Hà Nội trả lời cô giáo: Canh gà Thọ Xương là tên một loại canh ở Hồ Tây (bài trên báo mạng mới qua đây thôi (9/10/2012)). Trò thì nói cô dạy như vậy và bên phòng học vụ cho là trò sai. Thầy ta đâu bao giờ vợ vẫn như thầy trò của thế kỷ mới này. Thầy trò mình có xưa cũ thiệt nhưng chưa bao giờ dạy và học siêu như thế thầy nhỉ. Con cảm ơn thầy đã dạy và hơn bốn mươi năm sau khi ra trường con vẫn còn nhớ điều thầy dạy.

Ta nhớ hồi đó ta học bài đâu có nhiều nhưng kiến thức ta vẫn uyên thâm. Không tin thầy cô cứ hỏi. Ta nhớ ta có hàng ngàn trò phá, phá từ cổng vào đến lớp và từ lớp ra đến cổng. Vừa đến

công gặp thầy Tâm xét phù hiệu cũng vén tóc sang một bên giống như tiểu thư đài các. Thầy trợn mắt chỉ ta. Ta vung mái tóc đẹp nhất trường vừa dài, vừa đen ra là có một phù hiệu tuyệt vời. Ta le lưỡi không biết vì sợ hay ta đã thắng thầy 1-0 rồi và vui vẻ chạy vào lớp. Khi này ta học lớp bảy rồi ta chạy như bay đến bàn và rút lấy lá thư tình của mấy anh lớp sáu gửi. Và thế vào đó lá thư tình cả chón vào đấy. Chị bạn đến đọc thư tình mà hai chân dậm lên giậm dỗi đến nỗi ta phải bỏ chạy ra ngoài cười đến đau bụng. Nhưng cười phải nén để chị biết thì bẻ hết. Đến giờ tan trường ta không dám ở lại đọc thư tình của chị gửi cho mấy anh lớp sáu vì ba ta chờ trước cổng. Buổi trưa ta ăn cơm thật nhanh và chạy như bay đến lớp lấy thư tình của người ta gửi cho người ta và thế vào đó lá thư của mình. Chơi trò được cả tháng thì mấy anh mec cô hương dẫn. Ta vội tắt đài liền và ngồi học lớp ta có bộ mặt ngơ ngác đến kỳ lạ đến nỗi cô cũng không ngờ thủ phạm dễ thương và đẹp như thiên thần (không tin các bạn cứ nhớ lại xem mình có đẹp không? Nếu hồi đó có chương trình hoa hậu,

người mẫu mình cũng đi thi rồi không chừng đậu "hoa hôi").

Ta nhớ thầy Vân cũng cho bài kiểm ta các có ghê lắm. Cũng năm lớp bảy thầy dạy Việt văn cho 3 lớp Anh văn. Sau khi đọc chính tả xong thầy cho ba câu hỏi về văn phạm. Có lần thầy cho tìm trạng từ trong các câu thì có hai câu không có trạng từ. Không có trạng từ lấy đâu mà kiểm. Nhưng trong tâm thì ta không biết thế nào. Quay tứ phía tả hữu, thượng hạ ta không có câu trả lời. Cúi xuống lén coi tập cũng không xong. Cái lớp lúc này biến thành cái chợ cá. Thật tình sau mấy mươi năm sống ta thấy chợ cá cũng dễ thương lắm. Nhưng lúc này thầy không thể quản nổi sáu mươi cái miệng và một trăm hai mươi cái tay cùng nhìn và cùng hành động. Thầy vội thu bài kiểm lại. Giây phút cuối định mệnh của bài. Ta hỏi nhỏ Thu là hai câu đó có trạng từ không? Nó bảo không. Ủ! không. Ta viết vào không có trạng từ. Trong khi nó ngồi phân tích trạng từ là từ này bổ nghĩa cho từ kia. Ta cứ thế nộp bài. Tuần sau thầy bù điểm cho cả 3 lớp. Nghĩa là hai câu ấy thầy thử chơi không tính

điểm. Và 3 lớp ai cũng khẳng định có trạng từ. Vì tin là thầy hỏi tất nhiên là có. Nếu không có thầy đã không hỏi. Chỉ có mình ta mèo mù gặp khúc cá rán, nói cách khác là ta hay không bằng hên là ta đã đúng hai câu ấy. Lần duy nhất ta được hai mươi hai điểm. Có lần gặp thầy sau bao năm. Thầy cười khà khà khen cho con mèo mù này. Một lần ghé thăm thầy thầy photo bảng điểm ta thấy tên mình hạnh nhất môn thầy. Ta chỉ nhớ ta học cũng khá nhưng không nhớ là hạng nhất Việt văn năm lớp bảy. Và đến bây giờ thầy vẫn thương ta vì ta là học trò ưu tú của thầy. Thầy không biết trò của thầy vợ quàng lấy ngành Kiến trúc xây dựng...cái ngành bất ngờ xuất hiện trong đời mình.

Năm lớp chín thầy dạy công dân giáo dục cho cả 3 lớp anh văn. Sau khi thầy cho lớp nghỉ để ra chơi. Mãi chơi học trò hay lơ không chịu đứng lên chào thầy mà à ra sân chơi. Chỉ có anh chàng muốn ra chơi nhưng đi qua lớp lâu quá. Chuông reo xong là anh chàng đứng phất dậy và nhảy ra cửa sổ. Chưa kịp nhảy thì thầy kêu lại. Thầy hỏi tên gì. Trò ngơ ngác trả lời và thôi rồi thế nào

trong sổ cũng có cặp trứng ngỗng hạng to. Nhưng không thầy cho hai mươi điểm vì kính trọng thầy, đứng lên chào thầy! Anh chàng ngỡ ngàng và đi ra lối đi không dám nhảy cửa sổ. Sau đó vào coi sổ điểm có con số hai mươi đồ chổi. Sau này anh chàng là giáo viên chắc không khi nào cho trò điểm ngang xương như thế.

Ta cũng có lần mơ đi học đúng giờ hoá với thầy Công Trung. Thầy say sưa giảng và không kịp bôi bằng đồ lau thầy dùng tay xoa phấn trên bảng. Chỉ sau một giờ thầy là thầy được bao bằng phấn và nếu được chiêm thì khỏi lăn bột. Từ đầu tới chân thầy toàn là phấn. Sáu mươi đứa học trò chính là sáu mươi đứa em thân thương. Bước ra khỏi lớp đi ngang qua rổ cóc ổi của vợ bác Thẻ mấy đứa tha hồ ăn và thầy trả tiền. Thầy dặn ăn ít thôi bữa nay má thầy cho tiền ít. Mấy đứa la lên: “Thầy khóc thế nào má thầy cũng cho nhiều”. Thầy trả lời: “Thầy mặc mayo xà lòn ngồi ì ở phòng khách thế nào má thầy cũng cho tiền thêm...” Và ta ngưỡng mộ thầy đã bước lên cao học và sau này ta xúi cậu em mình học hoá giống thầy. Bây giờ cậu cũng thành công trong

cuộc đời này. Ta mơ đang nhí nhố với thầy rồi sách vở tự nhiên biến đâu mất. Ta đang." Thầy thầy tập em đâu?" thì chợt tỉnh giấc. Sao lại tỉnh giấc. Mơ thêm chút nữa là thấy thầy gọi tên ta cả họ lẫn chữ đệm cho mà coi. Thầy thuộc lòng hết sáu mươi cái tên của lớp. Trong mơ ta cũng hỏi hộp sợ thầy hỏi công thức, hỏi chất xúc tác nào cho phản ứng. Thú thật cái gì thì nhớ chớ hoá học trong đầu chẳng còn chữ mô.

Nhiều lần ta mơ ta được gọi trả bài. Ta ngạc nhiên vì trong sổ thầy có chấm ngay tên ta đâu mà thầy gọi trả bài chớ. Ta nhớ thầy trả bài từ số thứ tự năm, mười lăm, hai mươi,...lần sau là sáu, mười sáu...Khi thầy gọi trả bài ta nói hôm nay ta chưa đến lượt trả bài mà...Thầy cho thiếu tuần sau trả...ta năn nỉ giống như năn nỉ phòng thuê cho thiếu vậy...Đang lúc gay cần là ta giật mình tỉnh giấc...Những cái tỉnh giấc cứu ta một bàn thua trông thấy. Thầy ơi! thầy nhận thầy trong đoạn văn này không? Thầy dễ thương vì chưa đến lượt trả bài ta cứ chơi. Đứa nào tới lượt thì đứa ấy học còn cứ chơi...nhưng dù sao thầy hay kiểm tra bằng những câu hỏi bất ngờ và hay chỉ

những đứa có mà thầy bắt mạch được là đứa không nắm được kiến thức từ lời thầy giảng. Những câu trả lời của học trò lơ đãng khiến cả lớp bò ra cười. Cười đến nỗi thầy phải kiếm cây thước gõ xuống bàn mà trò vẫn cứ cười. Mấy khi được cười ta cười cho thoải mái.

Vâng, cái tật nói chuyện thì không ai không vấp phải. Chuyện gì mà nói hoài không hết. Nói từ con đường đến trường vào lớp cũng thì thâm nhỏ to. Nói từ lớp đến suốt con đường về và tới công vẫn còn nói. Trong lớp nói chuyện không nghe thầy giảng là chuyện xảy ra thường ngày. Nói đến nỗi thầy đi ngang qua bàn mà không hề hay biết và bị thầy cốc một cái vào đầu. Trò la lên:

- Thằng nào đánh tao?

Chết đứng thằng con ngoan qua thấy thầy đứng sau lưng. Thầy làm mặt nghiêm hỏi:

- Trò nói gì?

Trò không biết phải nói câu chuyện dở dang với bạn hay là nói câu mới la làng lúc nãy. Thằng con đỏ mặt lí nhí điều gì đó mà không ai nghe

được và cũng không hiểu được. Thầy quay lên bảng và cho ngồi xuống. Thầy mỉm cười tai nạn của trò. Thầy làm mặt nghiêm nhìn học trò một cách tha thứ.

Ta nhớ năm lớp học lớp bảy cả lớp nói chuyên là nói bị phạt đứng dưới cờ năm phút. Trời ơi lớp con gái bị phạt dưới cờ. Nhưng làm sao cho các lớp khác không biết lớp ta bị phạt mới hay. Đành xin thầy nghỉ năm phút. Thấy cho. Cả lớp ra đứng dưới cờ năm phút và nhân thể chào cờ dùm lớp bạn. Nhưng các lớp không hiểu la lên hét giờ. Thầy cô xem đồng hồ mình sai liền cho lớp về. Hôm ấy cả trường được tan học sớm. Có ai biết lý do vì những con rồng trắng xinh xắn này mà cả trường được về sớm không nhỉ. Các bạn không cảm ơn chúng tôi hi??

Ta nhớ giờ học tập thể dục cùng cô Ánh. Cô trò cùng nhau quần hết sân trước đến sân sau. Sân nào cũng cỏ lút đầu gối. Sau khi tập xong đưa nào cũng ngồi rút cỏ may dính đầy vớ. Cứ thế mà cô trò cứ cùng nhau học.

Năm lớp tám ta học hai lớp mới tại phòng học mới xây ở cuối sân cò. Có lẽ thầy thực hiện quy hoạch có những lớp học hình vuông bao chung quanh sân cò nhưng chưa có kinh phí nên có hai lớp học tạm ở giữa đám cỏ. Ngày ấy sáu mươi con rồng trắng ngày nào cũng hai lượt vượt qua đám cỏ về nơi xa tít. Thấy cô cũng không thoát cảnh lội cỏ ấy. Thầy Tâm có kế hoạch trồng cây nên cho đào lỗ quanh sân cò. Tụi con trai đá banh ì xèo, thế là một ngày có con rồng trắng né quả banh nên đã lọt lỗ thầy Tâm đào. Từ đó rồng trắng mang tên: “con nhỏ lọt lỗ” cho tới ngày ra trường.

Ta nhớ thầy Hoàng phát động phong trào làm xanh mái trường. Trò nào có cây gì thì đem đến trồng. Nếu chương trình này thành công nghĩa tất các cây đều sống thì trường mình trở thành vườn thượng uyển mất rồi. Lớp mình có Hồng Nga nhà bán cây giống và Nga xin hai cây ngọc lan và mấy nhỏ cũng trồng cây nhỏ bên hàng rào lớp mình. Đất khô, trời nắng và lũ học trò có kinh nghiệm phá nhiều hơn kinh nghiệm chăm sóc cây kiểng. Lần đầu tiên ta biết tưới cây vào

buổi chiều để cây không bị chết vì nắng mặt trời đun nóng nước làm cây héo. Lần đầu tiên khi tưới cây tránh đổ cả gầu nước vào vào gốc. Sau giờ học mấy đứa nhỏ áo dài trắng lếch thếch xách thùng nước tưới cây. Bên cạnh lớp nam nhanh gọn sẵn quần lên đầu gỏi tưới cây trứng cá. Cây trứng lớn thật nhanh. Thấy thế Lớp nam tình nguyện tưới cây dùm vì thấy lớp nữ có nụ cười xinh. Sau mấy mươi năm các anh vẫn công nhận đến bây giờ phụ nữ nào cười cũng xinh không? Chắc chắn là xinh lắm lắm đấy các anh ạ! Và hai cây ngọc lan sống đến gần hai mươi năm sau. Lớp đàn em đâu có biết nguồn gốc cây ngọc lan ở giữa sân trường trong khi xung quanh nhiều cây tràm bông vàng.

Sau này học đại học buổi tối cùng bạn đi ăn trên con đường nhỏ và đẹp như Phan Đình Phùng, Võ Văn Tần có hương ngọc lan thoang thoảng ta chợt nhớ đến lớp mình. Ôi! Sáu mươi đứa con gái ngọc ngà dễ thương và yêu kiều. Sáu mươi mái tóc đẹp, từng ấy cặp mắt sáng và nụ cười xinh. Bây giờ bé Nga đen đã về nơi xa khi đi lao động ở Đức, Thái An con người cứng cỏi thẳng

tính không còn khi ở đảo khi vượt biển đến với chi Thiềm bên kia đại dương. Những ánh mắt không còn sáng, mái tóc không đen nhưng sáu mươi cái đầu đã xây dựng quê mình- Thủ Đức, thành phố này- sáng lên, yên ả hơn, bình an hơn. Không một ai trong sáu mươi đứa có lỗi sống đáng trách. Mỗi lần đi ngang qua trường ta nhớ thầy cô, nhớ bạn bè và ngẩng cao đầu có một lớp nữ sinh đức hạnh vẹn toàn.

Cho ta viết thêm vài hàng. Ngày thi tú tài bảng kết quả của ta bị xé mất. Ta vội chạy xuống người bà con làm ở nha khảo thí nhờ xem hộ. Trong khi ta sắp lên xe về gặp anh bạn học cùng lớp. Anh chàng hỏi:

- Dung đậu hay rớt?
- Mình đậu? Còn Phát??
- Mình rớt.

Ta không ngờ bạn mình rớt. Ta chưa biết nói câu gì bạn vội vàng cúi đầu lần vào đám đông trước mặt. Ta thành thật xin lỗi bạn. Ta thiếu một lời tế nhị trong lúc này. Năm sau bạn cũng

thi đậu và nghe bạn đang có nông trại ở Cần Thơ. Thành thật nắm tay bạn một cái thật chặt.

Thầy ơi! Bạn ơi! Có nhờ một thời thầy có những đứa học trò nghịch ngợm nhưng dễ thương và thành công trong cuộc đời này. Cảm ơn thầy cô đã cho con kiến thức để con vững trải bước vào đời. Cảm ơn các bạn đã cùng mình học và phá để chúng mình có một thời hoa niên tuyệt vời. Các bạn cũng yêu thương mình nhiều lắm. Mình cũng yêu các bạn nhiều lắm. Yêu hết cả trường!

Kim Dung (Khóa 6)